

POLARIS - SCIENCE & SORCERY

ČARODĚJ ROZZUŘENÝ

Christopher
Stasheff

Rod Gallowglass
se střetává
se zákeřným
černokněžníkem
Alfarem...

ČARODĚJ ROZZUŘENÝ

(THE WARLOCK ENRAGED)

Copyright © 1985 by Christopher Stasheff
All rights reserved

Translation © 1996 by Petr Caha
Cover Art © 1996 by Zdeňka Boušková

ISBN: 80 – 85911 - 21 - 30

Kapitola 1

V současné době mi dělá starost stále se množící počet nadějných dějepisců na ostrově Grumarye. Když jsem sem přišel, nebyli tu - alespoň o nich nikdo nevěděl. Pak začal bratr Childe sepisovat svou kroniku a než jsem se nadál, objevilo se pět podobných. Ne že by na tom bylo samo o sobě něco zlého - Gramarye jen prospěje, když budou její dějiny přesně zaznamenány. Co mi dělá starosti je fakt, že všichni ti mladí Thukydidové systematicky vynechávají skutečnosti, které staví jejich stranu do špatného světla, a víc než jen trochu zveličují činy a události, které na ni vrhají světlo dobré. Nejvíce se to přirozeně týká Církve, ale nikoliv výhradně - znám například jednoho mladého čarodějníka, který si píše deník, nebo mladšího syna jistého šlechtice, jehož letopisecká aktivita je skutečně pozoruhodná. A tak, abych všechny ty záznamy uvedl na pravou míru, rozhodl jsem se sepsat vlastní verzi toho, co se přihodilo. Ne že bych si činil nárok na větší objektivitu, než kdokoliv jiný; vím o sobě, že si například libuji v—

„To je moje místo, Delie!“

„Ne, Geoffrey, ty víš dobře, že není! Tahle část police je moje, protože tu mám svoje panenky!“

„To není pravda! Už několik týdnů tu mám já svůj hrad!“ Rod rozhořčeně odhodil pero. Po třech týdnech usilovného soustředění se mu konečně podařilo začít sepisovat svou kroniku Gramarye - a děti si musely vybrat právě ten křehký okamžik, aby se začaly hádat! Zuřivě upřel oči na stránku...

A uviděl velkou kaňku.

Rozhořčení se okamžitě změnilo ve vztek, který ho vymrštil ze židle.

„Delie! Geoffe! O jakou pitomost se to zase hádáte? Gwen, nemůžeš je...“

„Ne, to nemůžu!“ ozvalo se z kuchyně. „Alespoň ne, pokud chceš obědovat... Ach!“ Ozvala se rána, pak zařinčení a Rodova žena zoufale

zaúpěla. „Magnusi! Kolikrát jsem ti říkala, abys mi nechodil do kuchyně, když vařím?“

„Děti!“ zařval Rod a vtrhl do dětského pokoje svých ratolestí. „Proč je vůbec mám?“

„Ty ne, tati.“ Zpoza křesla vykoul tříletý Gregory. „Maminka.“

„Jo, jistě, a já jsem jen nevinná oběť! Geoffrey! Cordelie! *Nechte toho!*“

Začal se brodit ve vrstvě napůl hotových hliněných sošek, hraček a kousků kůry pospojovaných větévkami a slámou, které sloužily obskurním a nanejvýš pravděpodobně nekalým účelům známým jen těm, jimž ještě nebylo třináct. „To je nepořádek!“ Jako každý den, samozřejmě. „Uvědomujete si, že když jste se ráno probudili, bylo v tomto pokoji dokonale uklizeno?“

Děti se překvapeně rozhlédly kolem sebe a Cordelie s dětskou nevinností poznamenala: „Ale to bylo před čtyřmi hodinami, tati.“

„Jo, a určitě vám dalo spoustu práce udělat tu v tak krátkém čase takovou spoušť!“ Rod si dupl - přímo do louže okrové barvy. Noha mu uklouzla; po zlomek sekundy visel ve vzduchu s rukama rozpraženými jako dodo, který se marně pokouší vzlétnout, a pak sebou praštil o zem. Po krátký, ale velice nepříjemný okamžik bojoval s vyraženým dechem, zatímco Cordelie a Geoffrey se vyděšeně krčili u zdi.

Pak se Rodovi konečně podařilo popadnout dech. „Vy *čuňuta!*“ zařval vztekle. „Nedokážete po sobě ani uklidit?“

Děti se ještě víc přikrčily, oči vytřeštěné strachem.

Rod, ve tváři celý brunátný, vyskočil na nohy. „Házet odpadky na zem, hádat se o pitomý kousek místa na polici - a ke všemu ještě *odmlouváte!*“

„My přece - My -“

„Už zase!“ Rod zahrozil ukazováčkem ve vzduchu. „Nepokoušejte se se mnou hádat! Když řeknu, že odmlouváte, tak *odmlouváte!* A *neodvažujte* se mi říkat, že neodmlouváte!“

Stále sílícím hněvem se mu až zatmělo před očima. „Vy rozmazlení, *hloupí*, pitomí spratci!“

Děti se vyděšeně přimkly k sobě.

Rodova ruka se rozmáchla k pohlavku.

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

S prasknutím podobnému výstřelu z pistole se před Cordelií a Geoffreyem objevil jejich starší bratr Magnus a zaštitil je rozpraženými rukama. „Tati! Oni to tak nemysleli! Oni -“

„Nepokoušej se mě poučovat!“ zařval Rod.

Jedenáctiletý chlapec zamrkal, ale zůstal na svém místě, aby čelil otcovu hněvu - a tím ho ještě rozdmýchal.

„Jak se *odvažuješ* mi odporovat! Ty drzý malý -“

„Rode!“ Ve dveřích se objevila Gwen, utírající si ruce do zástěry. „Co se to tu děje?“

Rod se otočil na patě a namířil na ni ukazováček. „Neodvažuj se jich zastávat! Beztak je to hlavně tvoje chyba! Kdybys děti pořádně vychovala, tak by se to nestalo! Ale to ne, ty je necháváš, aby si dělaly, co se jim líbí, rozmazluješ je, a teď se podívej, kam to vede!“

Gwen si založila ruce v bok. „Posloucháš se vůbec, když mluvíš? To ty se jich přece zastáváš, když je chci potrestat -“

„Jenže ty nechceš dost často!“ vyštěkl Rod a vykročil k ní. „Tisíckrát denně by zasloužily výprask, a ty je nanejvýš pokáráš? Používej trochu mozek, ženská - jestli vůbec nějaký máš!“ Pohledem si svou ženu přeměřil od hlavy až k patě a opovržlivě ohrnul ret.

Gweniny oči zaplály hněvem. „Pozor, manželé! Všechno má svoje meze!“

„Meze! Omezení! To je všechno, o čem dokážeš *mluvit*!“ zařval Rod. „Udělej tohle! Udělej tamto! Tohle dělat *nesmíš*! Tamto *nemůžeš*! Manželství není nic, než jedno omezení za druhým! Copak vůbec -“

„Ticho!“ Magnus se objevil mezi nimi a pozvedl dlaně. „Prosím vás!“ V obličeji byl bledý a celý se chvěl. „Mami! Tati! Prosím vás!“

Rod zavrčel a znovu pozvedl ruku.

Magnus ztuhl a vyzývavě zaťal zuby.

Rod se po něm rozehnal vši svou silou –

- a v příští chvíli proletěl vzduchem a narazil do zdi.

Když se zase pomalu zvedl na nohy, byl v obličeji bílý a celé jeho tělo se chvělo. „Varoval jsem tě, abys proti mně nikdy neužíval svou 'čarodějnickou moc',“ zavrčel. „A také jsem ti řekl proč!“ Narovnal se do celé své výšky. Cítil, jak ho zaplavuje nová vlna hněvu.

Geoffrey a Cordelie se schovali za máminy sukně. Gwen k sobě přitáhla i Magnuse, ale nejstarší syn nespouštěl oči ze svého otce. Ve tváři měl strach a jeho tělo se třásl, ale byl odhodlán bránit svou matku i sourozence.

Rod na ně hleděl, jak se proti němu všichni spojili, připraveni srazit ho svou magií a třeba ho i zabít. Jeho oči se zúžily a nenávisť se do nich zabodly; pak se jeho pohled rozostřil jak se obrátil do svého nitra - zapátral v hluboké propasti, která se v něm skrývala - až našel svou psionickou moc, která tam dlouho ležela bez užitku, než ji v něm probudil lord Kern z jiného vesmíru, v němž magie skutečně působila. Jeho moc nebyla vždy připravena k použití, jako moc jeho rodiny; nemohl provádět 'kouzla' kdykoliv ho to napadlo, ale jakmile ji jednou vyvolal, byla přinejmenším stejně velká, jako ta jejich. Nyní svou moc přivolal a cítil, jak ho začíná zaplavovat pocit síly.

„Mami,“ uslyšel Magnusův hlas jako odněkud z dálky, „musíme-“

„Ne!“ prohlásila Gwen divoce. „Je to tvůj otec, kterého máš milovat - i když teď není sám sebou.“

Co to mělo znamenat? Příliv síly rázem ustal –

V jeho rozmazaném zorném poli se objevila malá postavička, která na něj hleděla s hlavou zakloněnou - tříletý Gregory. „On tam není,“ prohlásil.

Jeho slova Roda zasáhla jako vědro studené vody. Ta věčnost, klid a rozvaha v hlase jeho malého synka - dokonale rozumná a dětsky otevřená - a přitom tak dokonale cizí. Jeho oči se upřely na Gregoryho a útroby mu zaplavila vlna strachu, strachu a jiného hněvu, hněvu na zločince z budoucnosti, kteří unesli jeho i zbytek rodiny od Gregoryho, když byl ještě docela malé dítě. Ta opuštěnost, pomyslel si Rod, navždy ovlivnila chlapcovu osobnost, udělala ho hloubavým, tichým, zakřiknutým a občas i trochu tajuplným. Jeho strach o Gregoryho docela zaplašil vztek na zbytek rodiny; zatetelil se a byl pryč.

„Kdo tam není?“ zašeptal.

„Lord Kern,“ odpověděl Gregory, „ten táta jako ty, z kouzelné Gramarye, o které jsi mi vyprávěl.“

Rod na něj mlčky hleděl.

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Pak přistoupil k malému chlapci blíž. Magnus se mu v tom pokusil zabránit, ale Rod ho odbyl mávnutím ruky. Poklekl na jedno koleno a zadíval se do očí svého tříletého synka. „Ne... ne, lord Kern není nikde - snad jen ve svém vlastním vesmíru, v té kouzelné Gramarye. Ale proč myslíš, že by tu měl být?“

Gregory odvrátil hlavu. „Copak jsi k němu právě nesahal svou mysl, aby sis vypůjčil jeho moc?“

Rod mlčky hleděl na syna a ve tváři byl bledý.

„Gregory!“ vykřikla Gwen s hrdlem staženým úzkosti a vykročila k němu; pak si všimla Rodova bledého obličejce a zase poděšeně ucouvla.

Rod zamračeně vzhlédl ke Gwen. „Za co mě považuješ - za medvěda? Nebo za vlka?“ Přeletěl očima své děti. „Považujete mě snad za nějakou divokou bestii?“

Dívaly se na něj s očima rozšířenýma, pevně semknuté k sobě.

Jeho tvář se znovu uvolnila. „Právě to si o mně myslíte. Právě to si o mně skutečně myslíte, je to tak?“

Mlčky, bez hnutí, na něj upírali oči.

Ani on se nehýbal.

Pak vstal, obrátil se na patě a zamířil ke dveřím.

Cordelie se za ním rozběhla, ale Gwen ji chytla za ruku.

Rod vyšel ven do pošmourného dne. Hned za dveřmi se do něj opřel studený vítr, ale on si ho nevšímal.

Rod se zastavil na vršku asi míli od domu. Tam stál a hleděl na širokou pláň pod sebou, aniž ji doopravdy viděl. Nakonec si našel suché místo a usedl do trávy. Chůzí se trochu uklidnil. Vír nejrůznějších myšlenek v jeho hlavě pomalu nahrazovala prázdnota, která se začala zaplňovat pochybami. Tiše se zeptal: „Co se to se mnou stalo, Fessi?“

Jeho robotický kůň mu odpověděl, přestože se právě nacházel o míli dál, ve stáji. Rod slyšel jeho hlas ve sluchátku voperovaném za uchem. „Přestal ses ovládat, Rode.“

Rodova ústa se zkrivila do neveselého úšklebku. Robotický kůň mohl být daleko ve stáji, ale jeho dlouholetý majitel do něj viděl stejně dobře, jako by stál před ním. „Jistě, to jsem také pochopil.“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Mikrofon voperovaný do horní čelisti, kousek nad zuby, jeho slova zachytil a přenesl k Fessovi. „Ale tohle přece bylo víc než jen obyčejná zlost, ne?“

„Byla to zuřivost,“ připustil Fess. „Nekontrolovaný a netlumený vztek, který u tebe propukl v plné síle.“

„Co by se stalo, kdyby se má rodina nebyla schopna tak účinně bránit?“ zeptal se Rod po krátké odmlce.

Fess mlčel. Pak pomalu řekl: „Doufám, že tvá vrozená ohleduplnost a cit pro čest by je ochránily dostatečně, Rode.“

„Ano,“ zamumlal Rod. „Také v to doufám.“

Dál seděl mlčky, obíraje se svou vinou a sebeopovržením. Mrazivý vítr vůbec nevnímá.

O chvílku později vedle něj zašustila látka. Nedal nijak najevo, že to zaslechl, ale celé jeho tělo se napjalo. Čekal, ale ticho, které kolem vládlo, nikdo nepřerušil.

Nakonec promluvil Rod. „Udělal jsem to znovu.“

„Ano,“ odpovíděla Gwen tiše. Její hlas neobviňoval - ale ani ho neomlouval.

V Rodově nitru se něco pohnulo. Mohla to být zlost, ale ta byla teď pohřbena velice hluboko. „Už se mi to stalo mnohokrát, že?“

Gwen chvíli mlčela. Pak řekla: „V posledních dvanácti měsících možná čtyřicetkrát.“

Rod přikývl. „A tucetkrát za loňský rok, půltucetkrát předloni – a dvakrát z toho to bylo kvůli opatovi a těm jeho rozkolnickým názorům.“

„A potřetí, když nás napadla ta obluda...“

Rod smutně pokrčil rameny. „To mě neomlouvá. Ať to беру z kterékoliv strany, pořád ztrácím sebeovládání častěji kvůli tobě a dětem, než kvůli komukoliv jinému - a v posledních třech měsících jsem se rozvzteklil každé dva týdny, že?“

Gwen zaváhala. Pak řekla: „Ne tak hrozně jako dnes, můj pane.“

„Ne, ještě nikdy to nebylo tak zlé. Ale pokaždé je to o trochu horší.“

Její odpověď byla velice tichá. „Už dřív jsi nám vyhrožoval...“

„Ano, ale nikdy jsem se o to doopravdy nepokusil.“ Rod se při té vzpomínce otrásl a zabořil si hlavu do dlaní. „Zprvu jsem jen rozbíjel věci. Pak jsem jimi začal házet bez použití rukou. Dneska bych hodil o zeď Magnusem - kdyby mě Gregory včas nezadržel.“ Podíval se na svou ženu. „Co je to vlastně za dítě?“

Na Gwenině tváři se objevil náznak úsměvu. „Je spíš jako z Tir Chlisu, než odtud, můj pane.“

„Ano, to je.“ Rod se znovu zadíval do dáli. „Tir Chlis, ta báječná kouzelná země, kde žijí víly a čarodějky, a - lord Kern.“

„Ano,“ odpověděla Gwen sotva slyšitelně.

„Mé druhé já,“ dokončil Rod hořce, „můj protějšek z alternativního vesmíru - obdařený nezměrnou magickou mocí a popudlivou povahou.“

„V mnoha ohledech ses mu podobal,“ poznamenala Gwen, „ale popudlivá povaha mezi ně nepatřila.“

„Ne, a magické schopnosti také ne - ale naučil jsem se, jak si 'vypůjčit' jeho moc a uvolnit svou vlastní, ukrytou hluboko v mé mysli.“

„Dosáhl jsi toho právě skrze hněv,“ připomenula mu Gwen jemně.

„Skoro se zdá, že jsem uvolnil i svou vlastní popudlivost; odboural jsem bariéry, které jsem si proti ní vybudoval.“

„Ale výměnou za to jsi získal i jiné věci.“ Gwen se opatrně dotkla jeho ruky.

Rod její gesto neopětoval. „Stálo to vůbec za to? No dobře, tak jsem byl psychicky neviditelný, nikdo mi nemohl číst myšlenky. Nebylo to lepší, než tahle zuřivost?“

„Skoro bych řekla, že sdílení našich myslí stojí za ty občasné výbuchy hněvu,“ řekla Gwen tiše, „kdyby...“

Rod čekal.

„Tvé myšlenky už mi zase začínají unikat, můj pane.“

Rod jen seděl s hlavou sklopenou.

Pak vzlédl. „Zase je před tebou začínám ukrývat?“

„Ty to necítíš?“

Chvíli jí upřeně hleděl do očí, pak přikývl. „Je na tom něco překvapujícího? Když nemohu věřit sám sobě, že nezačnu běsnit?“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Když se začínám cítit jako nějaké vzteklé zvíře? Stydím se před tebou, ženo!“

„Přede mnou se stydět nemusíš, můj pane.“ Její hlas byl tichý ale pevný, stejně jako stisk její ruky. „Nemusíš se stydět ani přede mnou, ani před našimi dětmi. Jsme šťastní, že tě máme.“ Její hlas se zachvěl. „Ach, jsme tak šťastní!“

„Díky.“ Pohladil ji po ruce. „Dobře se to poslouchá... jen kdybys mne o tom dokázala přesvědčit.“

„Ne,“ zamumlala, „to nemohu, a ty bys mi neuvěřil, kdybych to zkusila.“

Rod svěsil hlavu a jeho ruka sevřela její. „Bud’ trpělivá, má drahá. Bud’ trpělivá.“

A potom tam seděli sami ve větru, nedívali se jeden na druhého. Dva lidé, kteří se tolik milovali a přitom si byli tolik vzdálení, křečovitě drželi tenké vlákno, které je pořád ještě spojovalo a hleděli do dáli pod sebou.

Magnus si zhluboka oddechl a obrátil se od okna. „Už jdou - a drží se za ruce.“

„Nech mě podívat, nech mě podívat!“ Ostatní tři děti se vrhly k oknu, hlavy u sebe, nosy na okenní tabulce.

„Nedívají se na sebe,“ řekla Cordelie pochybovačně.

„Ale drží se za ruce,“ zopakoval Magnus.

„Jenže,“ dodala Cordelie zachmuřeně, „myslí na smutné věci.“

„Ale drží se za ruce. A i když myslí na smutné věci, jsou už klidní.“

„A táta už je zase táta,“ přisadil si Gregory.

„Ano, už je to zase on,“ přisvědčila Cordelie, v hlase opatrný skepticismus osmileté.

„Jděte od toho okna, děti,“ pokáral je hluboký hlas, „a až vejdou dovnitř, ne abyste se na ně hned sesypaly. Pochybují, že by měli příliš mnoho pochopení pro vaše objímání a tahání za šaty.“

Děti se odvrátily od okna a podívaly se na půl druhé stopy vysokého elfa s širokými rameny, opáleného a rudonosého, oblečeného v lesnické kamizolce a punčochách, s kloboučkem ozdobeným dlouhým bažantím pérem na hlavě. „Slyšíš, Geoffrey?“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Šestiletý chlapec se rozmrzele odtáhl od okna. „Vždyť jsem se jen díval, skřítku.“

„Jistě - a já dobře vím, jak jsi zvědavý. Ale pořád si myslím, že tví rodiče potřebují mnohem víc soukromí, než jsi ochoten jim poskytnout.“

Cordelie se snesla na třínohý stolek. „Ale táta se tak rozběsnil, Puku!“

„To už jste mi řekli.“ Koutky elfových úst ztverdly. „Na druhé straně, víte přece, jak vás má rád.“

„O tom nepochybuji...“ Ale Cordelie se zamračila.

Puk si povzdechl a vyskočil vedle ní. „Těžko bys mohla udělat něco jiného, kdyby se opravdu rozzuřil tak, jak jsi mi říkala.“ Přejel všechny čtyři děti jediným pohledem. „Ne abyste mu to předhazovali; když budete trpělivé, časem se to zase zlepší.“

Děti se netvářily nijak přesvědčeně.

„Jinak můžete každému říct, že Puk lže!“ zvolal elf zaníceně.

Dveře se otevřely a děti vyskočily na nohy. Začaly couvat, ale Puk zabručel: „No tak,“ a ony zůstaly stát na místě - obezřetně.

Ale jejich otec, který vstoupil do dveří, nevypadal jako lidožravý obr - jen jako vysoký, snědý, hubený muž s ostře řezanou tváří, už ne mladý. Docela se ztrácel vedle rudovlasé krásky po svém boku, jejíž půvab činil případné dotazy na stáří již předem bezpředmětné. Ani děti si nemohly nevšimnout, jak báječně jim to spolu sluší.

Jenže to je teď samozřejmě příliš nezajímalo; viděly jen otcovu tvář, laskavou a mírnou jako dřív, a vrhly se na něj, aby ho radostně objaly. „Otče!“ zvolal Magnus. „Tati!“ výskl Geoffrey; Cordelie ho jen sevřela do náručí a rozvzlykala se, zatímco Gregory mu visel na ruce a vážně na něj upíral oči. „Tatínek se nám zase vrátil.“

Rod se podíval na svého nejmladšího a napadlo ho, jestli opravdu myslí jen to, že se vrátil zpátky do domu.

„Ach, tati!“ zavzlykala Cordelie, „mám tě o tolik raději, když jsi náš tatínek, než když jsi lord Kern!“

Rod cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz, ale jen ji přitiskl těsněji k sobě. „To ti těžko můžu vyčítat, zlato. Ale jsem si jist, že jeho děti to vidí stejně.“ Podíval se přes hlavy svých ratolestí na elfa. „Díky, Puku.“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„Tomu říkám kouzelné slůvko!“ zašklebil se šotek. „Ale pochybuji, že jich dneska uslyším víc, protože je tu někdo, kdo se po tobě shání.“ Kývl hlavou ke kuchyni.

„Posel?“ Rod vzhlédl a zamračil se. „A čeká v domě?... Toby!“

Elegantní gentleman něco přes dvacet let starý vešel do místnosti a prstem si uhladil nedávno vyrašený knír. Lýtku mu obepínaly módní nohavice a kabátec měl bohatě vyšívány. „Zdravím tě, lorde čaroději!“

Na Gwenině tváři se rozlil úsměv a dokonce i Rod musel bojovat s pokušením rozesmát se, když zaúpěl: „I já tě zdravím, neblahý posle. Co se zase stalo?“

„Nic tak strašného; tentokrát tě král volá v záležitosti jen menšího významu.“

„Menšího.“ Rod to slovo zopakoval hlasem plným nejhlubší skepse. Pak se obrátil na Gwen. „Proč jen to ve mně vzbuzuje větší obavy, než kdyby křičel: 'Pomoc!'?“

„To z tebe zřejmě promlouvá zkušenost,“ ujistila ho Gwen. „Mám tě doprovodit?“

„Přivítal bych to,“ povzdechl si Rod. „'Menší' problém se může týkat společenských záležitostí - a víš, jak si Kateřina a já vzájemně lezeme na nervy.“

„Samozřejmě, že to vím.“ Gwen se spokojeně usmála. Dobře věděla, že i královna Kateřina svého času na Roda líčila své sítě - ale ona, Gwen byla tou, která ho nakonec lapila do manželských tenat.

Ne že by z toho Kateřina vyšla zase tak špatně. Král Tuan Loguire byl v mládí nejlepší partii pro urozené dámy - a Rod byl v té době ještě naprosto neznámou veličinou.

Svým způsobem jí byl dosud. Kdo jiný, než Gwendylon, nejmocnější mladá čarodějnice své doby, by se o něj mohl zajímat?

Rod se podíval na Puka. „Omluvíš mne, Veselý poutníče?“

Elf si povzdechl a rozhodil ruce. „Co znamená trocha času pro nesmrtelné? Jistě, jen si běž za svým králem!“

„Díky, šotku.“ Rod se obrátil zpátky ke Gwen. „Tvoje koště, nebo moje?“

Gwen se sklonila nad kolébkou pod zlatem vyšívány nebesy a po tváři se jí rozlil něžný úsměv. „Ach, ten je sladký!“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Královna Kateřina jen zářila. Byla to drobná blondýnka s velkýma modrýma očima a velice malou bradičkou. „Děkuji ti za slova chvály... *Jsem* na ně tak hrdá.“

„A naprosto oprávněně.“ Gwen se narovнала a trochu zamlženými očima se podívala na svého manžela.

Rod se ohlédl za sebe, doufaje, že se dívá na někoho jiného. Bohužel...

Kateřina pozvedla ukazováček ke rtům a tiše vykročila ke dveřím. Rod a Gwen ji následovali, ponechávající dítě jeho chůvě, dvěma komorným a dvěma strážným.

Další dva zbrojnoši stáli po obou stranách dveří pod přísným dohledem hrdého otce. Jeden z nich za nimi opatrně zavřel. Rod se podíval na krále Tuana a kývl: „Teď už se opravdu nemusíš bát, že bys umřel bez následníka.“

„Ano,“ Gwen se zářivě usmála. „Dva princové jsou velké požehnání.“

„No, znám některé krále, kteří si to tak docela nemyslí.“ Rod se pobaveně usmál. „Ale přiznávám, že mnohem více je těch, kteří jsou rádi, že se jejich prvorozeným dostává podpory ze strany mladšího bratra nebo bratrů.“

„A věřím, že Alain takovou oporou bude.“ Tuan se obrátil. „Ale pojďme do našich komnat.“ Prošel chodbou do jiné místnosti, osvětlené střešními okny. Rod, následovaný dvěma švitořícími dámami, šel za ním. Napadlo ho, že je to pro něj a pro Gwen opravdová čest; žádný jiný z královských poddaných do soukromých komnat Jejich Veličenstev ještě nevstoupil.

Na druhé straně, kdyby se tím chtěli chlubit, nebyli by tam napříště zváni ani oni.

Samozřejmě tu byla ještě jedna výjimka, vévoda Loguire. Ale to bylo něco docela jiného, protože on byl 'dědeček'. A Brom O'Berin, který tam měl povolený vstup z moci lorda Prvního kancléře.

Na druhé straně už to tak velká pocta nebyla, přihledlo-li se k tomu, že Rod znal Tuana z doby, kdy nebyl králem, ale mladým psancem, vypovězeným za to, že se dvořil Kateřině a potloukajícím se mezi spodinou města jako Král žebráků - v kteréžto roli se nechtěně

zapletl do připravované občanské války. „Doufám, že z nich vyrostou přátelé,“ poznamenal k Tuanovi, „nakolik je to u sourozenců možné.“

„Ano - a že jejich přátelství vydrží.“ Tuanovu tvář zahalil stín a Rod usoudil, že myslí na svého staršího bratra Anselma, který povstal proti jejich otci a proti královně Kateřině.

„Pak pro to musíme udělat, co je v našich silách.“ Kateřina se zavěsila do Tuana. „Ale neřekla bych, že jsi sem naše hosty zavolal jen proto, abychom si popovídali o dětech.“

„Jsem si jist, že je to téma mnohem příjemnější než to, které pro nás chystá,“ podotkl Rod.

„A také mnohem vděčnější,“ přisadila si Gwen. Kateřina odpověděla zvonivým smíchem. „Pro tebe a pro mne určitě - ale pochybuji, že by nadlouho zaujalo naše manžely.“

„Nesud' nás tak přísně,“ namítl Tuan. „Ale musím přiznat, že se jedná o politickou záležitost, kterou bude třeba projednat.“ Povzdechl si a obrátil se od stolu, který stál pod širokým oknem, k mapě království. „Pojďme, lorde Čaroději - pusťme se do těch méně příjemných věcí.“

Rod přistoupil k Tuanovi trochu rozpačitě; znal ho už dost dlouho aby poznal, že se tentokrát nejedná o nic naléhavého.

Mladý král poklepal prstem na mapu v místech, kde bylo zakresleno vévodství Romanovců. „Tady leží místo našeho zájmu,“ řekl.

„Copak, vévodovi zase něco přeletělo přes nos?“

„Tentokrát nepůsobí potíže vévoda,“ odpověděl Tuan tiše.

Rod vzhlédl; takže to možná přece jen bude něco zajímavějšího. „Trocha originality by přišla vhod. Po pravdě řečeno, už mne ty drobné rebelie tvých dvanácti lordů začínaly nudit.“

„Opravdu?“ opáčil Tuan hořce. „Ujišťuji tě, že mně nikdy nudné nepřipadaly.“

„Tak oč se tedy jedná? Některý z jeho baronů shromažďuje vojska a zbraně?“

„S tím bych si poradil sám, určitou zkušenost už v tom směru mám. Ne, jedná se o něco docela jiného; mluví se o zlé magii.“

„Mluví se?“ Rod vzhlédl od mapy. „Žádná hlášení od tvých agentů?“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„Na severu sice mam nějaké špehy,“ připustil Tuan, „ale ti mi hlásí také jen to, co zaslechli; sami ničeho svědky nebyli.“

Rod se zamračil. „Nepokusil se žádný z nich najít zdroj všech těch řečí?“

Tuan pokrčil rameny. „Žádný z těch, od kterých jsem dostal zprávu. Ale jsou mezi nimi tací, od kterých jsem zprávu ještě nedostal a moji emisari je nedokážou najít.“

„To není dobré znamení.“ Rod se zamračil ještě víc. „Je možné, že se vydali na průzkum a byli zajati.“

„Nebo něco horšího,“ přisvědčil Tuan, „neboť zvěsti, které se ke mně donesly, hovoří o mocném černokněžníkovi, jenž rozeslal své nohsledy po celé Severní zemi.“

„To je mrzuté, ale není to žádný problém - pokud nedělají nic jiného, než že slídí. Chápu správně, že tomu tak není?“

„Ne, pokud je možno věřit zvěstem. Ti nohsledi jsou sami o sobě černokněžníci a s použitím své moci, znásobené o moc jejich čarodějného pána, porážejí místní rytíře dřív, než vůbec dojde k boji. Pak černokněžníci zotročí rytíře i s jejich ženami a dětmi, a zmocní se tak vlády nad jejich majetkem a poddanými.“

„To není příliš veselé pro rytíře a jejich rodiny,“ zabručel Rod, „ale poddaní a nevolníci ten rozdíl patrně ani nepoznají. Koneckonců jsou zvyklí plnit rozkazy - co záleží na tom, od koho je dostávají?“

„Záleží na tom velice, pokud byl první z pánů mírný a druhý tvrdý,“ opáčil Tuan. Na tváři se mu objevil neveselý úsměv. „A zvěsti hovoří o víc než jen obyčejné tvrdosti. Ti černokněžníci jsou krutí a zlí.“

„A obyčejní vesničané toho proti magii přirozeně mnoho nezmohou.“ Rod se zamračil. „Sami se ubránit nedokážou.“

Tuan pokrčil rameny. „Samozřejmě, že ne! Vždyť poddaný se za žádných okolností nesmí vzepřít příkazům, ale musí se jim podrobit, neboť je to jeho Bohem určený osud.“

Že Rodovi nevzkypěla krev v žilách bylo jen zásluhou toho, že to Tuan nepronesl ani pompézně, ani se svatým zápalem samovládce. Ne, řekl to prostě a věcně, jako by to pro něj byla pouhá součást světa, ve kterém žil, stejně jako skály, stromy, tekoucí řeky - prostě něco,

o čem se nediskutuje. Kdo by se přel o existenci skal? Zvláště když si o ně člověk nakopne palec...

Tady také leželo skutečné nebezpečí - ne v názoru, který lidé zastávali, ale v pojetí, o němž věděli, že je správné - zvláště když ve skutečnosti nebylo.

Rod silou vůle podobné myšlenky zapudil. „Takže hlavní černokněžník odstraňuje místní pány a zmocňuje se jejich držav. Jak daleko sahá jeho moc?“

„Hovoří se o několika baronech, kteří už mu padli za obět’“, odpověděl Tuan zachmuřeně, „a také o vévodovi Romanovovi samotném.“

„Romanov?“ Rod vytřeštil oči a zbledl. „Jeden z dvanácti nejvyšších lordů? Jak mohl padnout, aniž by se to k nám doneslo?“

„To dokážu uhodnout i já - a to nejsem čaroděj.“ Tuan pokrčil rameny. „Je to jednoduché - železný kruh kolem jeho hradu pod rouškou noci, pak soustředěný útok vojsk na jeho opevnění a katapulty na jeho věže. Hrad je dobyt, a rytíři a vojáci už se postarají, aby neunikl nikdo, kdo by nám mohl podat zprávu.“

Rodovi naskočila z Tuanovy chladnokrevnosti husí kůže. „Ale vždyť má ve věži několik esp - ehm, čarodějníků!“

„Víc než jen několik, jak jsem slyšel“, odpověděl Tuan s pochmurným úsměvem. „Byli mylordu vévodovi náležitě vděční za to, že je zachránil před hranicí. Prokazovali mu velké služby péčí o jeho nemocné a raněné, a - bezpochyby - také při opatrování informací.“

Rod se zamračil. „Pak to museli dělat velice diskrétně. V rámci Coveny platí zásada nevstupovat do myslí nikoho vyjma tvých nepřátel.“

„Nebo těch, kdož se jimi mohou stát“, dodal Tuan. „A kdo říká, že jeho čarodějnice dělaly víc? Ne, jakmile jim Kateřina ukázala, jak na to, a ty se svou ženou jste jim předvedli, jak se spojit v boji, všichni lordi si pořídili vlastní coveny.“

„A Romanovovy čarodějnice nedokázaly svého pána varovat?“ Rod našpulil rty. „Pak je to *skutečně* mocný černokněžník. Ale když už mluvíme o čarodějnicích, požádal jsi někoho z královního covenu, aby se pokusil číst myšlenky vévody Romanova?“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozružený

„Jistě. Nedokázaly ho vůbec najít.“

„Aha,“ Rod znovu našpulil rty. „A čím myslí naši na severu?“

Tuan pokrčil rameny. „Na nic neobvyklého nenarazili. Na oráče pohánějící své volky, děvečky pečující o své kravky - nic znepokojivého, až na to, že nedokázali zachytit myšlenky jediného rytíře nebo barona.“

„A co temné myšlenky zlých černokněžníků?“

Tuan pomalu otočil hlavou ze strany na stranu.

„Aha.“ Rod se zadíval zpátky na mapu. „Na první pohled se nic zlého nestalo, jen vévoda Romanov si vyjel na dovolenou na blíže neurčené místo - a vzal s sebou veškerou aristokracii.“

„Teď už víš, co vzbudilo mé obavy.“

Rod přikývl. „Nemyslel jsem to tak docela vážně... i když bych celkem dokázal pochopit, že vznešený vévoda zatouží po chvilce oddechu. Čas od času něco takového napadne i mne... Gwen?“ Obrátil se a podíval se na svou ženu, která stála poblíž. „Poslouchala jsi?“

„Poslouchala.“ Gwen se usmála. „A neřekla bych, že se tady jedná o mnoho povyku pro nic.“

„No, mně také nepřipadá, že by se tu tropil nějaký povyk.“ Rod se podíval na Tuana. „Kdepak je pláč a bědování? Proč si nikdo nerve vlasy a nesype popel na hlavu?“

„Je to přesně tak, jak říkáš.“ řekl Tuan směrem ke Gwen. „Zatím tady žádné velké nebezpečí nevidím, lady Gwendylon - jen zneužití čarodějnické moci proti těm, kdož jí nevládnou.“

„Což může negativně ovlivnit postoj veřejnosti vůči čarodějnicím,“ dodal Rod.

„To je pravda,“ odpověděla Gwen, „a my nemůžeme dopustit, aby se lid začal obávat, že se čarodějové budou chtít zmocnit vlády s pomocí magické moci.“

„To jistě ne,“ zabručel Rod, „zvláště když každý ví, že správně se to dělá mocí zbraní.“

Tuan se zamračil. „Jak to mluvíš?“

„Ehm, to nic.“ Rod se obrátil na Gwen. „Co ty na to, drahá? Rodinná dovolená spojená s cestou na sever?“ Když Gwen zaváhala,

dodal: „Opravdu bych neřekl, že nám hrozí nějaké nebezpečí - alespoň ne takové, se kterým bychom si nedokázali poradit.“

„Ne, to jistě ne,“ přisvědčila Gwen, ale její tvář se nijak nerozjasnila.

„Tak oč jde? O děti? Vážně si nemyslím, že by jim to vadilo.“

„Ne, těm určitě ne! Ale pomyslel jsi, jaké to bude zvládnout všechny čtyři na cestě?“

„Jistě.“ Rod se zamračil. „Vyzkoušeli jsme si to v Tir Chlis.“

„Já vím,“ povzdechla si Gwen. „No, považuješ-li to za nejlepší řešení, manželi, pak uděláme, jak říkáš.“

Kapitola 2

Rod otočil klíčem v zámku, vytáhl ho, pak ho položil Gwen do dlaně a stiskl jí kolem něj ruku. „Odznak tvého postavení, ó paní domu.“ Chvilí jí vážně hleděl do tváře a pak dodal: „Nedělej si starosti, má drahá. Až se sem vrátíme, pořád tu bude stát.“

„Já vím,“ povzdechla si, „ale i přesto je pro mne každý odchod stejně těžký.“

„Vím, jak to myslíš.“ Rod se ohlédl k domu. „Sotva ujdu pár kroků, už začnu přemýšlet, jestli jsem doopravdy zalil oheň v krbu.“

„Zalil jsi ho, ale v případě, že by sis vzpomněl na něco jiného, některý elf už mi tvou zprávu doručí,“ zahřímal Brom O'Berin za jejich zády. „Pouhou minutu poté, co své přání vyslovíš, bude elf zpátky, aby tě uklidnil - bude-li to třeba.“

„Děkuji ti, Brome,“ řekla Gwen pohnutě.

Trpaslík se zamračil. „Ne, o svůj dům strach mít nemusíš. Elfové ho budou hlídat ve dne i v noci. Běda člověku, který by do něj chtěl vstoupit!“

Rod se otrásl. „Předem lituji každého, kdo by Pukovi poskytl příležitost, aby si na něm smlsnul! Tak pojď, drahá - vidíš, že si vůbec nemusíme dělat starosti. Alespoň ne tady. Je čas vyrazit.“ Vzal ji kolem pasu a pomohl ji vyhoupnout se do Fessova sedla.

„My nepoletíme, tati?“ zeptala se Cordelie. Ruce měla sepjaté za zády a zpoza ramene jí čouhala násada koštěte.

Rod se usmál a podíval se na Gwen. Jeho žena sotva znatelně přikývla. Rod se obrátil zpátky ke Cordelii. „Dokud se budeš držet blízko své matky a mne - ano.“

Cordelie radostně zavýskala a vyskočila na své koště. Její bratři ji odpověděli stejně veselým pokřikem a vznesli se do vzduchu.

„Hni sebou, Starý železnáku,“ zamumlal Rod a velký černý kůň vykročil na cestu. Rod, který stál vedle něj, se obrátil, aby zamával Bromovi.

„Ať žije dovolená!“ zvolal Geoffrey a udělal ve vzduchu přemet. „Jak dávno už jsme žádnou neměli!“

„Jo - asi rok.“ Ale Rod se vesele zašklebil; sám měl pocit, jako by mu z ramen spadla velká váha. Vzal Gwen za ruku a vzhlédl k ní. „Přiznej se, drahá - nemáš také pocit, že jsme o něco svobodnější?“

Zářivě se na něj usmála. „Mám, můj pane - ačkoliv si své zámky a mříže беру s sebou.“

„A já svou kouli na řetězu,“ zašklebil se Rod. „Občas zkontroluj články, ano?... Magnusi! Když jsem řekl 'držet se blízko', myslel jsem tím i nadmořskou výšku! Už ať jsi dole!“

Do vesnice přišli dráteníci, veselí a bezstarostní, umazaní a zaprášení. Šaty měli záplatované a hrnce a rendlíky, které visely ze sedla jejich koně, dělaly strašný rámus.

„Je to poněkud nedomyšlené, Rode,“ zabzučel Fess. „Podle mých informací si žádná *skutečná* drátenická rodina koně dovolit nemůže.“

„Zvlášť ne koně hodného rytíře. Já vím,“ odpověděl Rod. „Prostě budu říkat, že jsme se zastavili i na hradě a místní pán nás za naši práci štědře odměnil.“

„Rode, mám dojem, že máš poněkud mylnou představu o finanční hodnotě válečného koně ve středověké civilizaci.“

„No a co - tak tam měli *hodně* hrnců.“ Rod se zašklebil na své malé reklamní agenty. „Dobře, děti. To by mohlo stačit. Mám dojem, že už všichni vědí, že jsme tady.“

Čtyři malá gallowglassčata ustala v důmyslném divokém tanci a přestala bušit dřevěnými lžícemi do hrnců a rendlíků. „Vždycky nám *všechnu* legraci zkazíš, tati,“ postěžovala si Cordelie, když mu odevzdávala své náčiní.

„Ne, jen její větší část. Magnusi? Geoffe? Schovejte své zbraně, chlapci. Gregory, ty také - á, zákazníci!“

„Dokážeš to spravit, člověče?“ zeptala se boubelatá hospodyňka s tváří zružovělou obavami.

Rod od ní vzal rendlík a tiše hvízdal, když uviděl dlouhou, zubatou trhlínu v jeho železném dně. „Jak se ti něco *takového* podařilo?“

„Můj nejmladší ho upustil na zem,“ odvětila žena rozmrzele. „Spravíš to?“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„Jistě,“ řekl Rod pomalu, „ale bude to stát pŕlpenny.“

Na ženině tváři se objevil široký ŕsměv. „Mám pŕlpenny a za tohle si ji ŕurčite zasloužíš! Bůh ti ŕehnej, člověče!“

Znělo to trochu divně, protože oslovení 'člověče' mělo napŕľ hanlivý přidech; ale Rod vzal bez dalších řečí kladivo, rozdělal oheň a dal se do práce. Magnus a Gregory hned přiběhli, jako by chtěli přihlížet.

„Je to tak trochu umění, Gregory,“ poučoval velký bratr Magnus tiše. „Sleduj mou mysl. Kov je tvořen z částeček tak malých, že je nemůžeš vidět...“

„Z molekul,“ napověděl Rod.

„Ano. A teď ty molekuly rozhýbám takovou rychlostí, že se navzájem promísí. Musím to udělat tak rychle, že se nestačí prohřát zbytek kovu, který táta stlačuje rukama k sobě - abychom ho nepopálili.“

„To bych byl rád,“ zabručel Rod.

Gregory vše pozorně sledoval.

Stejně tak i Rod. Stále tomu nemohl docela uvěřit, ale kov kolem trhliny se rozžhavl do višňové červení, pak do oranžova, do žluta a nakonec do běla. Kov se tavil.

„Teď ho rychle zchlad’!“ zasyčel Magnus a setřel si z čela pot. „Ať ŕár nepopálí tátu!“

Gregory se na hrnec zamračil a kov zchladl rychleji, než se rozžhavl; tohle byl ŕkon dostatečně snadný i pro tříleté dítě.

Snadný! Vždyť podle všech zákonitostí měly být telekineze schopny jen čarodějnice - a i ty dokázaly pohybovat jen předměty a nikoliv molekulami.

Ale hrnec byl zase v pořádku! Rod si oddechl a začal do něj jemně bušit kladivem - jen kvůli nezasvěceným divákům. „Díky, Magnusi. Jde ti to skvěle.“

„Rád jsem ti pomohl, tati.“ Nejstarší z Rodových synů si utřel čelo.

„Tati,“ ozval se Gregory, „víš, že s námi jdou elfi...“

„Jistě.“ Rod se zašklebil. „Není špatné vědět, že v tom nejsme sami.“

„To je pravda. Ale napadlo mě, že bych se mohl poptat na jejich příbuzné ze severu...“

„Ano?“ Rod se to snažil nedat najevo, ale jeho synek na něj udělal skutečně dojem. Jsou mu teprve tři a myslel na něco, co jeho ani Tuana nenapadlo. „Co říkali?“

„Hospodyně už nenaslouchají varování maličkého lidu, když vysypávají odpadky na zem.“ Gregory měl oči jako dva oříšky. „Už nenechávají za dveřmi misky mléka pro elfy. Každý dům má teď na dveřích přibito chladné železo ať už ve formě podkovy, nebo něčeho jiného, a krby zůstávají navečer nevymetené.“

Rod ucítil zamrazení a vzhlédl, ale v blízkém houští se nic nehnulo. „No, myslím, že tam žádná hospodyňka hned tak šestipenci v botě nenajde. A co s tím elfi dělají?“

„Nic. Na jejich zemi leží zlé kouzlo, které docela zastíňuje elfí magii. V hněvu se od lidí odvrátili a odešli do lesů.“

Rod si mlčky prohlížel rendlík, který držel v ruce.

„Je náš úkol na severu skutečně tak snadný, jak jsi nám řekl, tati?“ zeptal se Gregory nakonec.

Rod si uvědomil, že na tříleté dítě má zatraceně dobrou výslovnost. Položil kladivo na zem a zadíval se svému synkovi do tváře. „Zatím nemáme žádný *skutečný* důkaz, že jde o něco velkého.“

„Ale příznaky -“ začal Magnus.

„Nejsou důkazy,“ dořekl za něj Rod. „Přinejmenším ne přesvědčivé důkazy. Ale nepřehlížím je. To je důvod, proč cestujeme v přestrojení - tak se všelicos dozvíme aniž bychom dali všem kolem na vědomí, že jsme Velký čaroděj & spol.“

„Nechceš se dát poznat, aby se zlí lidé, proti kterým bojuješ, před námi neschovali?“ zeptal se Magnus.

„Ne, protože nechci, abychom padli do nějaké léčky. Ne že bych nějakou očekával - ale jistota je jistota.“ Naposledy ťukl kladívkem do rendlíku a zhodnotil výsledek své práce pohledem. „Odvedli jste dobrou práci, hoši.“

„Vždycky pro tebe uděláme, co bude v našich silách,“ odpověděl Magnus. „Tati... pokud dostaneš ten přesvědčivý důkaz, o kterém jsi mluvil... Co pak?“

Rod pokrčil rameny. „Přijde na to. Pokud to nebude nic opravdu vážného, dáme to do pořádku a pak jeden nebo dva týdny pobudeme na severním pobřeží, zaplaveme si a zarybaříme. V moři jste vlastně ještě neplavali, hoši. To je něco jiného než naše malé jezírko za domem.“

„Už se na to těším,“ řekl Gregory. „Tati... a co když to *bude* něco vážného?“

„Pak se vy tři hoši obrátíte na patě a spolu se svou sestrou a maminkou se vrátíte domů,“ odpověděl Rod.

„A ty...?“

„Já jsem přece Velký čaroděj, ne?“ Rod se na ně zašklebil. „Dali mi titul. Copak je můžu zklamat?“

Gregory a Magnus se podívali jeden na druhého a sklopili oči.

* * *

„Prosím tě, můj pane, ovládni svůj hněv,“ naléhala Gwen, zatímco rozdělávala oheň. „Není to chyba polesného, že nesmíme lovit.“

„Jo - ale způsob, jakým zacházel s Magnusem... Jako by to byl nějaký zločinec!“ Rod si udeřil pěstí do dlaně. „Kdyby jen věděl, na jak tenkém vlásku visel jeho život! Ještě že se Magnus ovládl a nezapomněl na své přestrojení.“

„Nebylo to sebeovládání našeho synka, co mne znepokojilo.“ Gwen se zachvěla. „Můj pane, kdybys jen mohl vidět výraz ve své vlastní tváři...“

„Já vím, já vím,“ odsekl Rod a odvrátil se. „Není divu, že sáhl po dýce. Ale kdyby se jí jen dotkl...“

„Zemřel by,“ dopověděla Gwen prostě, „a do večera bychom měli v patách zbrojnoše.“

„Nemohli by nám nic udělat,“ odušil Rod pochmurně. „Na Velkého Čaroděje by se ruku vztáhnout neodvážili!“

„To ne - ale celá země by se dozvěděla, že podnikáme cestu na sever.“ Gwen si povzdechla. „Jsem ráda, že jsi ovládl svůj temperament.“

„Ne, neovládl jsem ho, a ty to víš! Kdyby ses do toho nevložila ty a nezahrnula polesného vodopádem díků...“

Gwen pokrčila rameny. „Na tom nebylo nic nepřírozeného. Méně laskavý muž by dítě zbil a odvedl by ho před svého pána k potrestání.“

Rod zbledl a vytřeštil oči.

Gwen přikývla. „Samozřejmě, můj pane. A činil by tak podle zákona. A co víc, kdyby se pán toho dobrého polesného dozvěděl, že naše dítě propustil, potrestal by jeho.“

Rod se otrásl. „V tom případě jsem rád, že jsem ho nechal jít. Ale Bože! Vždyť hoši nelovili jelena! Šlo jim jen o pouhého králíka!“

„Přesto se podle Lesního zákona jednalo o krádež,“ připomenula mu Gwen. „I kdyby šlo o zajíce nebo divokou husu - ne, dokonce i kdyby šlo jen o vrabce nebo myš - náleží místnímu pánovi a kdo je uloví, je zloděj!“

„Ale z čeho pak zdejší lidé žijí?“ Rod zavrtěl hlavou. „Dnes se nám vedlo docela dobře - na dráteníky. Vydělali jsme půl druhé penny! Ale penny nás stálo kuře a zbytek jsme utratili za chleba! Z čeho budeme žít, když náhodou nikdo nerozbije hrnec?“

„Zákon...“ povzdechla si Gwen.

„No, já to tak nenechám.“ Rod zaťal ruku v pěst. „Jakmile se vrátím do Runnymede, promluvím si o tom s Tuanem!“

„To udělej,“ řekla Gwen měkce, „a naše cesta tak nebude zbytečná ani když se ukáže, že je na severu všechno v pořádku.“

„Bojím se, že to není příliš pravděpodobně.“ Rodovi se v obličeji objevil ustaraný výraz. Z hromádky dřeva před Gwen vyskočily plameny a on si povzdechl. „Raději se podívám po dětech.“ Vtom strnul a vytřeštil oči na svou ženu. „Ale trhat maliny je dovoleno, ne?“

Rod se vymrštil do sedu, zatajil dech a s očima rozšířenými se rozhlédl.

Zvuky noci kolem něj utichly. Jen z dále se ozývalo tiché muzicírování cvrčků a žab. Krajem vládl klid a mír.

Rod se uvolnil a opřel se trochu pohodlněji. Hladina adrenalinu v jeho krvi poklesla a bušení jeho srdce se zpomalilo. Už si ani nedokázal vzpomenout na noční mŕvu, která ho probudila - jen to, že v ní hrála roli tvář lorda Kerna.

To muselo přestat. Musí to nějak zastavit. Někdo zasténal; nebylo divu, při tom, jak se cítil.

Vtom Rod znovu strnul a nastražil uši. Ať už to sténal kdokoliv, on to nebyl.

Kdo tedy...?

Zvuk se ozval znovu, silněji a blíže. Nebylo to opravdové sténání - spíš zavržení. Rod, aniž se pohnul, zašeptal: „Fessi?“

„Tady, Rode.“ Fess, jako robot, nikdy nespál. Vlastně se ani příliš často nevypínal.

„Neslyšel jsi něco neobvyklého?“

„Slyšel, Rode. Zvuk kamene, jenž se třel o kámen. Několikrát se to opakovalo a Dopplerův efekt byl plně v oboru měřitelných hodnot...“

„Blíží se to nebo vzdaluje?“

„Blíží - a poměrně rychle, řekl bych...“

Stromy na okraji mýtiny se zachvěly a před Rodem se objevila velká temná postava. Měla přibližně lidské tvary. Rod vyskočil a vrhl se k Fessovi. Z jeho sedlové brašny vytrhl svítilnu, zamířil její reflektor na postavu a stiskl vypínač. „Gwen!“

Gwen zvedla hlavu právě v okamžiku, kdy kužel světla zalil nočního návštěvníka.

Jestliže to byla žena, pak měla rysy karikatury. Mělo to ženská prsa, ale také ramena zápasníka a ruce jako gorila. Na nich to mělo dlouhé drápy, které se nebezpečně leskly ve světle Rodovy svítilny. Obličej to mělo modrý. Světlo tomu zřejmě nebylo příjemné, protože to zkrivilo ústa a zavrčelo - a při tom to odhalilo dlouhé špičáky.

„Černá Annis!“ vydechla Gwen vyděšeně. Obluda na okamžik strnula a Rod vykřikl: „Magnusi! Cordelie! Probud'te děti a vzneste se do vzduchu!“

Starší děti vyskočily jako čertíci z krabiček, vzbuzeny spíš Gweniným mentálním poplachem než Rodovým výkřikem. Geoffrey se převálil a ospale zavrňel: „Já nejsem dítě! Je mi šest!“ Ale Gregory rovnou vzlétl do vzduchu.

Obluda zařvala, zaútočila a než se kdo nadál, chytla Geoffreye. Chlapec zaječel, ale zlostí, ne strachy, a vytrhl z pochvy svou dýku. Vtom už Rod zařval vzteky a obluda vyletěla do vzduchu, aby přistála

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

o několik metrů dál na zádech. Geoffrey ji začal bodat dýkou do ruky a Černá Annis zavyla a pustila ho. Chlapec vystřelil do vzduchu, zatímco Rod se dlouhými skoky blížil k místu hrůzy. Před očima měl rudou mlhu a neviděl nic, než obludu před sebou. V uších mu zaznělo známé hřmění a každá jeho žilka pulzovala uvolněnou energií. Jeho mysl naplňovala jen jediná představa - obludy roztrhané na kusy.

Za jeho zády pomalu ustupovala Gwen, držíc Magnuse a Cordelii za ruce.

Obluda se pomalu zvedla a podívala se na Roda, tvář zkřivenou nenávistí, pařáty napřažené; ale to už Rod pozvedl ruce a pomocí ukazováčku zaměřil svou mentální energii.

Gwen přivřela oči a její děti křečovitě sevřely víčka.

Černá Annis se rozprskla na stovky svíjejících se kousků.

Rod, okradený o svou pomstu, zařval vzteky, ale Gwen zavolala na své dva nejmladší: „Do vzduchu a pronásledovat!“

Neboť svíjející se kousky se svíjet nepřestaly; sotva dopadly na zem, začaly rychle uhánět k lesu.

Rod zaťal zuby a rozběhl se za nimi.

Ale Gwen už byla po jeho boku, seskočila ze svého koštěte, objala ho a začala ho konejšit. Přes rudou mlhu, jakoby z velké dálky, slyšel její naléhání: „Můj pane! Ona nebyla skutečná! Byl to jen přízrak vyrobený z čarodějnického mechu!“

Patrně měla pravdu; čarodějnický mech byla houba typická pro tuto planetu, která se vyznačovala citlivostí na telepatii. Zručný projektivní telepat ji mohl vytvarovat do jakékoliv podoby.

Což mimo jiné znamenalo, že byl někde nablízku projektivní telepat.

Gwen ho uchopila za ruku, aby ho zadržela. „Pomalů, můj manželi! Zastav se a počkej! Pokud tu obludu někdo vyrobil úmyslně, prchají její pozůstatky k němu! A pokud tě ten lotr uvidí, jak se za ním ženeš, uteče dřív, než se k němu dostaneš!“

„Rozpráším ho na atomy,“ zamumlal Rod, ale zdravý rozum už nad ním zase začal nabývat vrchu.

„Hromádka prachu nám neprozradí, co si přeješ vědět!“ vykřikla Gwen a Rod konečně váhavě zpomalil. Člověk, který stvořil tuhle obludu, nebyl ničím; důležitý byl ten, který tahal za jeho provázky. *To*

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

byla ta obluda, která ohrožovala Rodovy děti. „Černá Annis požírá děti,“ zamumlal a znovu se v něm vzedmula vlna hněvu.

„Černá Annis existuje jen v povídačkách starých žen!“ Gwenin hlas působil jako studená sprcha. „V Tir Chlis možná žije, ale na Gramarye určitě ne! Pochop, byla vyrobena z čarodějnického mechu! To černokněžník chtěl ublížit našim dětem!“

Rod zastavil. Celé jeho tělo se chvělo hněvem, když přikývl. „A právě toho černokněžníka musíme dopadnout - ano! Ale abychom ho našli, musíme vyslechnout jeho pohůnka, který na nás poslal tu obludu!“ Rty se mu stáhly do tenké rýhy. „Myslím, že mě jeho výslech potěší!“

Gwen se zachvěla. „Ovládni svůj vztek, prosím tě! Naším cílem je dozvědět se pravdu, ne vyžívat se v krutostech!“

„Jen mi řekni, kde je. Kdo ho vystopuje?... Ach. Děti.“ Ztichl a zaposlouchal se do mentálních hlasů svých dětí. „Fessi, ke mně. Až budu potřebovat jet, pojeděš plnou rychlostí.“

Velký černý hřebec k němu doběhl právě ve chvíli, kdy se ozval Cordeliin výkřik: „Tady!“

Rod vyskočil na Fesse a velký černý kůň vyrazil do noci. Robotův radar sondoval neviditelný terén, takže mohl přeskakovat potůčky a padlé kmeny stejně snadno, jako překážky na steeplechase. Gwen se vznášela nad nimi nad korunami stromů; ale než se dostali ke svému cíli, ocitli se opět na volném prostranství.

Před nimi stál krytý vůz. V jeho otevřených dveřích stála žena, jejíž siluetu osvětlovalo několik svící. Podívala se na Gwen, pak se rychle otočila k severu a ke Cordelii, pak na východ ke Gregorymu, pak na Geoffreye a na Magnuse. Nakonec vběhla dovnitř a zabouchla za sebou dveře, ale vzápětí se znovu objevila na kozlíku a popadla opratě. Její koně zvedli hlavy a vyrazili přes louku...

Vtom uviděla hejno uhánějících králíků, roztažené skoro přes celou louku - a velkého černého oře, který cválal za nimi.

Žena pozvedla obě ruce - králíci se začali slévat, spojovat, přetvářet - a najednou kolem Roda kroužil lev, vlk a medvěd.

Rod zařval vzteky a znovu ho zaplavil příval hněvu, který mu zakryl vše kromě útočících bestii. Svým způsobem pro něj byly

úlevou; mohl je roztrhat na kusy - a pak bude mít volnou cestu k ženě, která je vytvořila.

Vlk byl hubený, oči mu rudě žhnuly jako uhlíky a byl neskutečně velký. Medvěd, který stál na zadních, měl lidský obličej; a hřívu lva tvořily plameny, jeho tesáky a drápy byly z ocele.

Rod přitáhl Fessovi uzdu a ten se vzepjal na zadní, zatímco jeho pán napřáhl ruku a ukázal na vlka.

Vlk explodoval.

Rod se obrátil na lva.

Hříva obludného zvířete se začala rozšiřovat do stran a plameny zahálily celé jeho tělo. Ale lev to jakoby nevnímal; s řevem se vrhl na Roda.

Rod pozvedl obočí a zamračil se.

Hlava útočícího lva se otočila o tři sta šedesát stupňů a odletěla stranou. Fess uskočil a lví tělo se přehnilo kolem nich, aby se proměnilo v beztvárovou hromadu našedlé hmoty.

Rod vyrazil proti medvědovi a v trysku přitom tasil meč; v příštím okamžiku se srazili. Obří tlapa udeřila Roda ze strany do hlavy. Rod vyletěl do vzduchu, v hlavě se mu roztančily hvězdičky a pak mu pád na zem vyrazil dech. Před očima měl rudý stále závoj, ale přesto viděl, jak se Fess postavil na zadní a zasáhl kopyty medvěda do ramene. Lidská tvář obludy se zkřivila bolesti i hněvem.

Rod zaťal zuby a čekal, až se mu vrátí dech. Očima přitom pátral po svém meči. Když ho našel, upřel na něj pohled - a z chladné čepele vyšlehl tři stopy vysoký plamen.

Medvěd se zastavil a pak se zavrčením ucouvl.

Rod konečně popadl dech, vyskočil na nohy a vyrazil proti medvědovi.

Zvíře se mu s řevem vrhlo v ústrety.

Rod uskočil stranou, tvář se mu přitom stáhla bolestí, ale očima šlehl po obludě. Medvěd vzplál jako magnéziová pochodně; měl sotva dost času zavýť bolestí. Na místě, kde stál, ležela jen malá hromádka popela.

Rod stál sám ve tmě, ztěžka oddechoval a rudý závoj, který zastíral jeho pohled, pomalu mizel. Začal si uvědomovat lehký vítr, který se zvedl...

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Oheň.

Vzpomněl si na hořící mršinu lva. Vítr by mohl rozfoukat oheň po louce a způsobit lesní požár.

Rychle se obrátil - a uviděl Gregoryho, který se vznášel kousek nad planoucí obludou. Rod si všiml, že se z ní odlupují kousky hmoty a pohybují se luční trávou. Otočil se zpátky k medvědovi a uviděl Geoffreye, který z jeho mrtvé hmoty formoval malé koníčky, kteří hned odbíhali do lesa.

„Tak velké množství čarodějnického mechu nemůžeme nechat pohromadě,“ řekla Gwen tiše. „První babička, která bude svým vnoučatům vyprávět strašidelnou pohádku, by z něj mohla stvořit něco velice nepřijemného.“

„Ne, to nemůžeme.“ Poslední stopy hněvu se z Rodovy mysli vytratily a nahradily je výčitky svědomí. „Samozřejmě, že ne. Co se stalo s tou čarodějnici?“

„Uprchla,“ odpověděla Gwen prostě.

Rod přikývl. „Pronásledovat jste ji nemohli.“

„Nemohli jsme tě nechat bojovat samotného.“ Cordelie se snesla vedle své matky a upřela na Roda své velké oči.

„Ne.“ Rod se zadíval na své dva nejmladší, kteří porcovali to, co zbylo z nočních běsů. „Na druhé straně, kdybych se s nimi nepustil do boje, mohla jsi je prostě rozložit a pořád bychom měli dost času dohonit ji.“

Gwen neodpověděla.

„Kde je Magnus?“ zeptal se Rod.

„Letěl za čarodějnici,“ odpověděla Cordelie.

Ve vzduchu to zadunělo a Magnus stal vedle nich. Roda většinou náhlé mizení a objevování jeho syna znervózňovalo, ale teď mu to připadlo docela přirozené. „Utekla?“

Magnus svěsil hlavu. „Zajela do lesa a přes koruny stromu jsem ji nedokázal sledovat.“

Rod přikývl. „Byla by to hloupost, kdybys za ní letěl příliš daleko. Samozřejmě, kdybych ji pronásledoval já na Fessovi, bylo by to něco docela jiného.“

Nikdo neodpověděl.

Povzdechl si. „Co její myšlenky?“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„Přestaly.“

Gwen se na Magnuse překvapeně podívala. „Přestaly?“ Vzhledla a její pohled se na okamžik rozostřil; pak napětí v její tváři pominulo a Gwen přikývla. „Je to tak, jak říkáš. Ale jak...?“

„Proč ne?“ Rod pokrčil rameny. „Já byl telepaticky neviditelný celé roky, vzpomínáš? Dříve nebo později někdo musel přijít na to, jak toho dosáhnout kdykoliv se mu zachce.“

„Můj pane,“ řekla Gwen měkce, „myslím, že ty severní čarodějnice a černokněžníci jsou mnohem nebezpečnější, než jsme si mysleli.“

Rod přikývl. „A také jsou lepšími čtenáři mysli, než jsme byli ochotni připustit - je téměř jisté, že o našem příchodu věděli.“

Gwen neodpověděla, vstřebávala to.

Rod rozmrzele pokrčil rameny. „Jistě, je možné, že tahle čarodějka nenávidí dráteníky, zvláště když putuji s dětmi - ale nějak se mi tomu nechce věřit. Vyvolat Černou Annis kvůli obyčejným pocestným mi připadá poněkud přehnané. Ne, vědí o nás.“

Protáhl se a tleskl rukama. „V pořádku, tolik k našemu nočnímu dobrodružství! Všichni zpátky do postele.“

Děti poplašeně vzhledly.

„Nebojte se, maminka vám dá kouzlo na spaní.“ Gweniny ukolébavky byla účinná projektivní telepatie; když zazpívala: 'Hajej dítě,' děti opravdu spaly.

„Můj pane,“ řekla Gwen měkce, „jestliže vědí o naší přítomnosti...“

„Měli bychom raději postavit hlídky. Ano.“ Rod se po sadil na zem. „Vezmu si první. Stejně jsem moc dobře nespal.“

Když se kolem zase rozezněly zvuky noci a děti se projevovaly jen pravidelným oddechováním, Rod tiše řekl: „Zachovali se báječně, ale já to všechno pokazil.“

„Stejně bylo vysoce nepravděpodobné, že bys dokázal zajmout projektivního telepata,“ odpověděl mu Fess. „Zahnat ji, jistě - nejspíš i zničit, ačkoliv by to bylo velice nebezpečné. Ale pokusit se esperku znehybnit, aniž bys ji zabil, to by bylo desetkrát nebezpečnější.“

Rod se zamračil. „Když o tom tak přemýšlím, proč prostě nehupsla na koště a neodfrčela vzduchem?“ Před očima mu vyvstal obraz vzdušné bitvy, ve které proti tajemné čarodějce bojovala Gwen, a otrásl se.

„Proč by tu měla nechávat vůz, když nemusela?“ opáčil Fess.

Rod zamrkal. „*To* bolí - vztek mě zaslepil natolik, že mě ani nepovažovala za nebezpečného!“

„Pouhá rána tvé ješitnosti,“ připomněl mu Fess. „Důležité je, že nebezpečí bylo úspěšně zneškodněno.“

„Jen dočasně,“ zavrčel Rod, „a příště může zneškodnit *nás*, pokud můj mozek zase ovládne hněv.“

„To je možné,“ připustil Fess. „A teď, když máme důvodné podezření, že o cíli naší cesty vědí, musíme si dávat dvojnásobný pozor.“

„A patrně si domysleli i důvod naší cesty,“ dodal Rod. „Ano, určitě zaútočí znovu - a co nejdřív. ...Fessi?“

„Ano, Rode?“

„Myslíš, že je čas, abych poslal Gwen a děti domů?“

Robot chvíli mlčel; pak řekl: „Analýza dostupných dat neindikuje stupeň nebezpečí, se kterým by si tvá rodina nedokázala poradit.“

„Díky Bohu,“ oddechl si Rod. „Nemyslím, že by tím byli příliš nadšeni.“

„Tvoje děti začínají být poněkud těžko zvládnutelné.“

„Děti! To o Gwen mám největší strach!“

Fess neodpověděl.

Rod se zamračil, pak vzdorovitě našpulil rty. „No dobře, co mi uniklo?“

Robot ještě chvíli mlčel a pak řekl: „Nemyslím, že by věřili, že to dokážeš zvládnout sám, Rode.“

Kapitola 3

„Už jsme docela blízko hranic panství Romanovců, že?“

„Ano, můj pane. Je to už jen jeden den cesty odsud.“ Gwen se držela statečně, ale byla viditelně unavená.

Rod se zamračil. „Poslyš - teď už vědí, že přicházíme, takže nemá smysl, abychom zůstávali v převlečení. Tak proč pořád jdeme po svých?“

„Abychom neděsili lidi, tati.“ Gregory se ze svého místa ve Fessově sedle podíval na otce. „Kdyby nás vesničané viděli létat, určitě by strhli poprask.“

Rod chvíli zíral na svého nejmladšího a pak se podíval na Gwen. „Jak starý jsi říkala, že je? Jenom mi neříkej, že *tři roky!*“

Ale Gwen náhle zvažněla a pozvedla ruku. „Pst!“

Rod se zatvářil překvapeně. „Snad jsem toho tolik neřekl?“

„Ne, ne, můj pane! Blíží se nebezpečí! Zachytila jsem vesničany - v hrůze prchají směrem k nám!“

Rod se zamračil. „A co je honí?“

Gwen zavrtěla hlavou. „Nemohu říct. Jsou to lidé, protože cítím jejich přítomnost - ale myslí mají naprosto prázdné.“

„Pak se tedy připravme na nejhorší,“ poznamenal Rod k ostatním. Pak si strčil dva prsty do úst a zahvízdal.

Magnus s Geoffreyem se zhmotnili ve vzduchu a kolem nich zakroužila na svém koštěti Cordelie. „Proč jsi na nás prostě nepomyslel, tati?“ zeptal se Magnus.

„Protože máme co dělat s nepřítelem, který slyší myšlenky zřetelněji, než hvízdání. Dobře, děti, nastražíme na něj léčku. Chci, abyste vyletěli vysoko na stromy a tam se pokusili napodobit kusy kůry jak nejlépe to dokážete. Vaše matka a já zůstaneme na zemi. Až se nepřítel ukáže, zaútočíme na něj vším, co máme.“

„Jaký nepřítel, tati?“

„Zjistěte si to sami. Maminka přišla na to, že je to člověk, ale nic víc se nedozvěděla.“

Pohledy všech čtyř dětí na okamžik strnuly. Když se zase vytrhly z tranzu, zachvěly se.

„To je strašné,“ zašeptala Cordelie. „Jsou tam, ale - nejsou!“

„Však je poznáte, až je uvidíte,“ odtušil Rod pochmurně. „A v případě, že ne, budu si myslet 'Na ně!' tak hlasitě, jak jen budu umět. Ted', na stromy!“ Děti zmizely s trojím pufnutím a jedním zasvištěním. Když se podíval nahoru, uviděl, že se vrcholky tří stromů prohnuly a Cordelie míří ke čtvrtému. „Kterou stranu cesty si vybereš, drahá?“

Gwen pokrčila rameny. „Obě strany mi připadají stejné, můj pane.“

„Co si myslíš, že jsi, kandidát? No dobře, ukryj se na pravé a já zmizím na levé. Alespoň se o to pokusím.“

Gwen přikývla, krátce mu stiskla ruku a skočila do porostu. Listoví se za ní zavřelo. Rod se ještě chvíli zdržel, aby zkontroloval její maskování, a pak se obrátil k houštím: „Přemísti se asi deset yardů na sever, Fessi.“

Kůň vyběhl a skočil do porostu na Rodově straně.

Zmizel v něm dokonale a Rod ho následoval. Skrze listoví pozoroval cestu. Poklekl, uvolnil se a začal si zklidňovat dech, sleduje jak se prach na cestě usazuje.

Najednou je viděl - asi tucet zaprášených vesničanů s malými uzlíčky a vydešenými výrazy ve tvářích se vynořilo zpoza zákrutu cesty. Ustavičně se ohlíželi přes rameno. Nejvyšší z nich náhle zastavil a křikl na ostatní. Zbylí muži se rozběhli zpátky k němu, pokřikující přes ramena na své ženy: „Běžte dál! Utečte!“ Ale ženy zaváhaly, podívaly se k jihu, pak zpátky na své manžely. Muži se k nim obrátili zády, hledíce k severu, vstříc nepříteli. Každý z nich v rukou držel připravenou dlouhou hůl. Ženy na ně hleděly s hrůzou v očích.

Pak se jedna z mladých žen se zakvílením otočila, popadla své dítě a rozběhla se na jih. Další vyrazila za ní, pak ještě jedna a ještě jedna. Všechny zvolily bezpečí pro své děti před podporou svých mužů.

A pak se objevili ozbrojenci.

Rod ztuhl a ze všech sil si pomyslel: 'Připravte se!'

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Ozbrojenci měli hnědé nohavice a tmavě zelené kabátce, které jim sahaly do půli stehen, na hlavách železné přilby. Každý z nich měl píku a šafránově žlutý odznak na prsou. Rozhodně to byla nějaká uniforma, ale Rod takovou nikdy dřív neviděl.

Vtom už vojáci uviděli vesničany, zařvali a sklopili píky do útočné polohy.

Rod křikl na Fesse a současně - v duchu - na svou rodinu: „Na ně!“

Nemohl to načasovat lépe. Fess vyskočil z porostu a s hlasitým zaržáním se postavil na zadní právě ve chvíli, kdy kolem přeběhl poslední ze zbrojnošů. Muži se poplašeně otočili - a Rod skočil na cestičku mezi ně a vesničany. Jeho meč zasvištěl a jeden - a hned nato i druhý - voják se se zasténáním skácel k zemi. Dva vojáci uprostřed cesty se s výkřikem děsu vznesli do vzduchu a byli neviditelnou rukou mrštěni na své druhy. Současně všechny zasypal déšť kamenů dostatečně velkých, aby srazily dospělého muže k zemi.

Rod sekl třetího vojáka do stehna a zařval na vesničany: „Teď! Teď přišla vaše chvíle! Vrhňte se na ně a ukažte jim, zač je toho loket!“

Vtom ho zasáhlo ratiště píky do brady s takovou silou, až se mu zatmělo před očima, ale současně mu v uších zazněl rozvzteklený řev, a když se mu zase vrátil zrak, uviděl skupinu vesničanů, jak rytmičky buší holemi do zdecimovaných ozbrojenců.

Rod zalapal po dechu a vyrazil k nim. Cítil neodolatelné nutkání zabíjet.

Náhle se mu ale v hlavě vynořila jiná myšlenka: budou potřebovat živého zajatce, kvůli informacím.

Vtrhl mezi vesničany, rychle přeletěl očima výsledek jejich díla a zachroptěl: „Dost! To není nutné... Nezaslouží si...“

„Tys neviděl, co udělali!“ zavrčel muž vedle něj.

„Ne, ale rád bych to zjistil! Podívejte se! Už se nebrání a někteří už jsou možná mrtví! Přestaňte a nechte je mně!“

Surová ruka ho popadla za rameno a otočila. „Skutečně? A kdo vůbec jsi, že nám bráníš vypořádat se s těmi vlky?“

Rodovy oči se zúžily. Pomalu se narovnal a rychlým úderem srazil mužovu ruku se svého ramene. Bylo to směšné gesto, ale

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

kupodivu zapůsobilo; získal si tím jejich spolupráci. „Jsem lord Velký čaroděj, Rod Gallowglass, a jen zásluhou mé magie a pomoci mé rodiny jste v tomto boji zvítězili, místo abyste se váleli v prachu jako potrava pro červy!“

Nemusel ani připojit výhrůžku. Oči muže před ním se rozšířily ohromením a vrhl se na kolena. „Odpusť, lorde! Já... já... nechtěl jsem...“

„Ne, samozřejmě, že ne. Jak jsi mne mohl poznat, když jsem oblečený jako dráteník?“ Rod se rozhlédl a zjistil, že všichni vesničané klečí. „No dobře, to už stačilo. Jste muži nebo lokajové, že musíte klečet? Vstaňte a spoutejte pro mne ta zvířata!“

„Samozřejmě, hned, mylord!“ Vesničané vyskočili na nohy a začali ležící vojáky svazovat jejich vlastními opasky a podvazky. Rod chytil jednoho z nich za rameno. „Jak se jmenuješ?“

Muž sklopil oči k zemi a zamumlal: „Grathum, necht’ se ctěnému mylordovi líbí.“

„Důležitější je, jestli se to líbí tobě. Grathume, zaběhni pro ženy a pověz jim tu dobrou zprávu, ano?“

Muž chvíli na Roda mlčky civěl a pak pochopil. „Hned, vaše lordstvo!“ A odběhl.

Rod se rozhlédl kolem a s uspokojením zjistil, že všichni ozbrojenci byli svázáni s minimálním užitím brutality ze strany vesničanů. Pak se zadíval do korun stromů a pomyslel si: *Skvěle, děti! Tatka je na vás opravdu hrdý!*

Větve se lehce zakývaly v odpověď. Rod by si mohl přečíst myšlenky svých dětí, ale stále na to musel vynakládat příliš mnoho energie a teď se nechtěl příliš rozptylovat. Proto se obrátil k porostu a pomyslel si: *Díky, drahá. Bylo zajímavé vidět, jak se taháš pro změnu s někým jiným.*

„Než s tebou, můj pane? Ale já to dělám ráda!“

Rod překvapeně vzhlédl - to byl její hlas, ne její myšlenky. Gwen šla po cestičce k němu a ženy s dětmi spěchaly za ní. Grathum utíkal napřed a tvářil se omluvně.

„Než jsem je dostihl, my lorde, tvá žena už je vyhledala a přivedla je zpět.“

Očividně je dostihla na koštěti; ostatní ženy se obezřetně držely trochu stranou a děti měly oči pořád ještě rozšířené úžasem.

Rod se podíval na Grathuma. „Je možné, že vás pronásledoval ještě někdo jiný kromě těchhle?“

Vesničan zavrtěl hlavou. „Nikoliv, mylorde - nikdo, o kom bychom věděli. Kolem se potlouká více band - ale ty pronásledovaly ostatní uprchlíky. Jen tihle se vydali v našich stopách, protože tímto směrem nás utíkalo jen málo.“

„Ostatní uprchlíky?“ Rod se zamračil a založil si ruce v bok. „Pověz mi raději všechno od začátku. Co se tu stalo, Grathume? Začni od okamžiku, kdy začalo být něco v nepořádku?“

„Od okamžiku...?“ Vesničan vytřeštil oči. „Ale to už je několik měsíců, mylorde!“

„Máme dost času.“ Rod kývl k severu. „Pro případ, že by ses bál napadení, mám své hlídače.“

Grathum se rychle rozhlédl kolem sebe a pak se vyděšeně podíval zpátky na Roda. Rodovi se to příliš nelíbilo, ale teď se mu to docela hodilo. „Před několika měsíci,“ připomenul mu, „když začalo být něco v nepořádku.“

„Ano, mylorde,“ řekl Grathum a zašklebil se. Pak si povzdechl, a spustil: „Tak to bylo! Byl zrovna duben a já oral s našimi volky pole, když tu na mne zavolal nějaký chlap. Nelíbil se mi na první pohled - byl to pořádný pořez a z očí mu koukala čertovina - ale neměl jsem žádný důvod mu odmítnout a tak jsem zastavil volky a šel za ním na pár slov.“

‘Čí je tohle země?’ zeptal se mě a já odpověděl: ‘Vévody Romanova, samozřejmě, ale můj pán, sir Ewing, je tu lenním pánem.’

‘Ne,’ odpověděl ten pořez, ‘už nepatří jemu, ale lordu černokněžníkovi Alfarovi - a já si ji od něj propachtoval.’

Na to jsem mu přece něco musel říct! ‘Ne, tak tomu není!’ zvolal jsem. ‘A každého, kdo takto promluví, na místě ztrestám!’ Nato jsem se rozehnal pěsti, abych ho smetl.“

Rod stiskl rty. Tohle docela odpovídalo jeho představě o Grathumově osobnosti. „A co bylo dál?“

„Co? Pořez byl pryč, než jsem ho mohl srazit k zemi - zmizel! A hned nato se objevil deset stop ode mne, na mé straně plotu! Můžeš

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

mi věřit, že jsem dostal strach - ale stejně jsem se proti němu rozběhl. Zlostí jsem se neznal. Ten chlap se však vznesl do vzduchu, vytáhl zpod pláště silnou hůl a začal do mne bušit. Pokoušel jsem se hůl zachytit, ale byl na mne moc rychlý. A tak mě bil po hlavě a po ramenou, dokud jsem v bezvědomí nepadl na zem. Když jsem zase přišel k sobě, stál nade mnou, řka: 'Raduj se, že jsem ušetřil tvůj život a použil jsem jen dřevěnou hůl - mohl jsem na tebe hodit ohnivou kouli, nebo ti do břicha přičarovat ježka!' ...Skutečně by něco takového mohl udělat, mylordo?“

„O tom velice pochybuji,“ řekl Rod a usmál se. „Ale teď pokračuj.“

Grathum pokrčil rameny. „Už toho není moc co říct. 'Pamatuj si,' řekl ten chlap, 'že teď sloužíš mně a ne tomu lenochovi Ewingovi.' Krev se mi vehnala do tváře, když jsem slyšel, jak mluvil o mém pánovi, ale on si toho všiml a znovu mne udeřil holí. Ránu jsem odrazil, ale v příštím okamžiku byl za mnou a přetáhl mne přes záda - tak rychle, že jsem se vůbec nezmohl na obranu. 'Pamatuj si to,' řekl znovu, 'a Ewingova trestu se bát nemusíš; než přijde doba žní, už ti nebude moci nic udělat.' Pak se ten chlápek zašklebil a s hromovým zaduněním zmizel.“

Rod si učinil mentální poznámku, že šlo o případ obyčejné teleportace a levitace - ale použité tak, aby čarodějníkovi poskytla výhodu v boji!

„Ten prokletý čarodějník neměl ani ponětí, co je to čestný boj,“ poznamenala Gwen.

„Bylo to od něj naprosto neetické,“ přisvědčil Rod, „a také nerozumné. Kdyby se takhle chovali všichni čarodějníci a čarodějnice, brzy by měli na krku rozhněvaný dav - a jak dlouho by pak dokázali přežít?“

„Velice dlouho,“ odpověděl pohotově Grathum, „nebo si to tak alespoň lord černokněžník a jeho rytíři myslí. Nebojí se síly, mylordo - ani vesničanů, ani rytířů.“

Vážnost jeho hlasu Roda zarazila. Zamračil se. „Vypadá to, jako by z tebe mluvila vlastní zkušenost. Co se stalo?“ Ale než to dořekl, domyslel si to sám. „Hlásil jsi ten incident siru Ewingovi, je to tak?“

„Ano.“ Grathum se kousl do rtu. „Teď bych si přál, abych to raději neudělal - ačkoliv by to stejně nepomohlo, protože mu to řekli i všichni ostatní jeho poddaní.“

„Pokaždé stejný čarodějník?“

„Ano, říkal, že se jmenuje Melkanth. A nikdo ho neznal, ani v ostatních panstvích; ty zase navštívili jiní čarodějníci nebo čarodějnice. Náš sir Ewing se však rozhněval a s družinou dvanácti ozbrojenců vyrazil Melkantha hledat.“

Rod stiskl rty. „Řekl bych, že ho našel.“

Grathum rozhodil cuce. „O tom se můžeme jen dohadovat; pravda je, že zpátky se už nevrátil. Jeho zbrojnoši ano, ale na sobě měli uniformy jako ti muži, kteří nás dnes pronásledovali.“ Palcem ukázal na ležící vojáky. „Ano, vrátili se, muži, které jsme znali od dětství, vrátili se a řekli nám, že sir Ewing už nežije a oni že teď slouží jeho excelenci Čarodějníku Melkanthovi.“

Rod strnul a Gwen ho vzala za ruku. To ho přivedlo zpátky do reality. Odkášlal si a zeptal se: „Bylo na nich něco divného? Jak vypadali?“

„Ano.“ Grathum si ukázal na oči. „Bylo to tady, mylorde - v jejich pohledech. Nedokážu sice říct, co to bylo, ale bylo to divné.“

„A ať už to bylo cokoli, bylo to něco zlého.“ Rod přikývl. „Co vojáci dělali? Zůstali, aby se ujistili, že se staráte o pole?“

„Ne, jen nám řekli, že teď pracujeme pro Melkantha a varovali nás, abychom o tom nemluvili s žádným rytířem ani pánem, ale neříkali, že bychom o tom nesměli mluvit mezi sebou.“

„Takže se to rozneslo?“

„Ano. Zpráva se nesla od vesničana k vesničanovi, až se dostala k hraběti Novgorovi.“

Rod se zamračil. „Pokud vím, je vazalem vévody Romanova.“

„Ano. Hrabě svolal své rytíře - ale sešlo se jich sotva deset, protože ostatní už táhli do boje s čarodějníky, kteří ohrožovali přímo je.“

„Hleďme! Takže zvěsti se přece jen nerozšířily dost rychle.“

Grathum pokrčil rameny. „Myslím, že ano, mylorde, ale taková zpráva mohla naše dobré rytíře jen rozzuřit. Všichni hned zatoužili

ukázat drzým opovázlivcům, kteří si činili nárok na jejich léna, zač je toho loket.“

„Jenže neukázali.“ Rod našpulil rty. „Protože na ně táhli každý zvlášť. A vsadil bych se, že každý z nich musel čelit lordu černokněžníkovi i všem jeho přívržencům najednou.“

Grathumova tvář potemněla. „Mohlo to být tak?“

Rod netrpělivě pohodil hlavou. „Vy vesničané byste měli přestat věřit všemu, co vám povídají, Grathume, a začít si domýšlet věci sami! ...Hej nedívej se na mne tak, jsem duševně stejně zdravý jako ty. Co se stalo s hrabětem Novgorem a jeho nedostatečnou armádou?“

Grathum zavrtěl hlavou. „To nevíme, mylorde - protože se nás zmocnil strach, že pokud černokněžník vyhraje, zotročí si nás svou zlou magií a naše ženy a děti také. Takže jsme pobrali, co jsme dokázali unést, a jelikož bojovat jsme nemohli, rozhodli jsme se utéct.“

Takže nevíte, kdo vyhrál?“

„Nikoliv, ale brzy ráno, když jsme se zase dali na pochod, rozneslo se - protože tou dobou nás bylo na cestě dobrá stovka, mylorde, neboť my od sira Ewinga jsme nebyli jediní, kdož hledali záchranu v útěku - že jsou nám v patách vojáci v zeleném. Zrychlili jsme, ale brzy se k nám doneslo, že jedna skupina byla lapena a odvedena v řetězech zpět. Tu jsme se rozdělili na několik menších skupin, abychom se mohli lépe ukrýt. Ale když jsme dorazili na vršek před lesem, ohlédli jsme se a uviděli švadronu jež obklíčila hlavní skupinu, která prchala na východ, a tak jsme se obrátili k jihu a utíkali, jako bychom měli v patách samu Smrt - protože ti, kdož se bránili, byli zabíjeni. Vojáci se hnali i naším směrem, ale schovali jsme se do křoví a zacpali jsme svým dětem ústa, takže projeli kolem a nevšimli si nás. Pochodovali jsme celou noc, doufající, že naši pronásledovatelé budou spát. Ráno jsme došli sem, kde jste nás potkali.“

Rod se zadíval k nebi. „To máme dnešek... včerejšek... Od boje uplynuly už tři dny.“

„Ano, mylorde.“

„A vy, tahle malá skupinka, jste jediní, kteří jste unikli dost daleko na jih, abyste dosáhli hranic?“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Grathum rozhodl ruce. „Pokud vím, jsme tady jediní, mylordé. Pokud se podařilo uniknout i ostatním, nevím o tom... a nebýt tebe a tvé rodiny, nevyvázli bychom ani my.“ Otřásl se. „Ach, ubohý hrabě Novgor! Můžeme se jen modlit, aby byl ještě naživu.“

Ve vzduchu to zapraskalo a před Rodem se objevil Gregory.

Vesničané vytřeštili oči a začali vyděšeně couvat.

„Klid.“ Rod zvedl ruce. „Tohle dítě vás pomáhalo zachránit před černokněžníkovými vojáky.“ Obrátil se na Gregoryho. „Copak je, synku? Tohle nebyl nejvhodnější okamžik.“

„Tati,“ vyrazil ze sebe chlapec, „poslouchal jsem, a...“

Rod se otřásl. „No, nebyl to zrovna soukromý rozhovor. Oč jde?“

„Kdyby hrabě Novgor vyhrál, tihle vojáci v černokněžníkových uniformách by nepronásledovali vesničany.“

Vesničané vytřeštili oči a jedna žena vyhrkla: „Ale vždyť je to dítě stěží odstavené!“

Rod se na ni podíval, neschopen skrýt hrdý úsměv. „Měli byste ho slyšet když si vymýšlí výmluvy, proč nejíst zeleninu. Ale bojím se, že má pravdu, naděje, že by hrabě Novgor zvítězil, je skutečně mizivá.“

Vesničané viditelně posmutněli.

„Ale existuje způsob, jak to zjistit přesně.“ Rod vykročil k zajatcům. Vesničané se uctivě rozestoupili.

Rod se sklonil nad svázanými vojáky. Všiml si, že jeden nebo dva se pokoušejí vysvobodit z pout. „Začínají přicházet k sobě. Myslím, že tihle vědí naprosto určitě, kdo vyhrál.“ Zvedl jednoho z vojáků na nohy a obrátil se na vesničany. „Zná ho někdo?“

Jeden po druhém zavrtěli vesničané hlavou. Pak najednou jedna z žen ukázala prstem na jiného vojáka ležícího na zemi. „Ale tamhle je Gavin Arlinson, který odešel do boje se sirem Ewingem! Jak to, že teď bojuje po boku pánových nepřátel?“

„Stejně jako ostatní, když už je o tom řeč. Ale co, poslouží nám jako reprezentativní vzorek.“ Rod pustil muže, kterého držel, voják se zapotácel a pak začal padat mezi ostatní. Rod ho přirozeně na poslední chvíli zachytil a posledních několik palců ho spustil pomalu. Potom vykročil mezi svázanými zajatci ke Gavinu Arlinsonovi. Jemně muže

popleskal po tváři a zvedl ho, pak zavolal: „Magnusi, koňak - je ve Fessově sedlovém vaku.“

Jeho nejstarší si proklestil cestu k otci a podal mu žádanou láhev. Když si ji Rod bral, uvědomil si, že se nikdo nediví, odkud se chlapec vzal. Přitiskl láhev k Arlinsonovým rtům a nahnul ji, pak ji rychle odtáhl. Voják se rozkašlal, vyprskl a pak polkl. Zašilhal po Rodovi a zaškaredil se.

Při jeho pohledu přeběhl Rodovi mráz po zádech. Jistě, ta prázdnota v očích mohla být zaviněna i úderem do hlavy, který obdržel, ale jejich chladná nehybnost byla něco docela jiného.

Rod se přinutil ke klidu a zeptal se: „Co se stalo siru Ewingovi?“

„Zemřel,“ odpověděl voják lhostejně. „Zemřel, stejně jako zemřou všichni, kteří se postaví lordu černokněžníkovi Alfarovi.“

Rod zaslechl zezadu hněvivé mručení, ale neobrátil se. „Řekni nám o tom víc.“

„Je to prosté,“ odpověděl voják opovržlivě. „On a jeho muži vytáhli proti čarodějníku Melkanthovi. Po staré cestě prošli lesem a na mýtině se s ním střetli. Ale Melkanth nebyl sám - byli s ním jeho bratři čarodějníci a sestry čarodějnice, všichni čtyři - a také jejich ctihodný pán, černokněžník Alfar. Čarodějníci povolali proti siru Ewingovi rozličné obludy, zatímco čarodějnice metaly ohnivé koule. Pak se přímo před sirem Ewingem objevil ve vzduchu jeden z čarodějníků, bodl ho skrz hledi přilby a srazil ho z koně. Vojáci se chtěli rozprchnout, ale lord černokněžník je zadržel a zavolal k sobě. Stačil mu k tomu jediný pohled. Pak jim vysvětlil kdo je a proč přišel.“

„Fajn,“ poznamenal Rod s kyselým úsměvem. „A kdo tedy je?“

„Muž, který se narodil s Nadáním a je tudíž urozeným.“ odpověděl voják vážně. „Přišel nás všechny vysvobodit z okovů, ve kterých nás drželo dvanácti lordů a jejich lokaji.“

„Co jsou to za okovy?“ otázal se Rod. „Proč potřebujete osvobodit?“

Vojákovy rty se zkřivily opovržením. „Na 'proč' nezáleží; důležité je to, že jsme byli zotročeni.“

„S tím celkem souhlasím - ale ne tak, jak to myslíš ty.“ Rod se obrátil na svou ženu. „Já říkám, že je to hypnóza - trvalého druhu. Jaká je tvá diagnóza?“

„Stejná jako tvoje, můj pane,“ odpověděla tiše. „Připomíná mi to Zlé oko, se kterým jsme měli co dělat před deseti lety.“

Rod zamrkal. „Prosím! Nepřipomínej mi, jak je to už dlouho.“ Zaplavila ho krátká, ale velice intenzivní vlna nostalgie, vzpomínka na dny, kdy si on a Gwen museli poradit jen s jedním čarodějným dítětem. A asi s tisícovkou drancujících divých mužů, samozřejmě...

Potřásl hlavou, aby myšlenku zapudil. „Můžeš s tím něco udělat?“

„Samozřejmě, můj pane.“ Gwen k němu přistoupila a zadívala se mu vážně do očí. „Ale nechceš to vyzkoušet sám?“

Rod zavrtěl hlavou a stiskl zuby. „Ne, díky. Podařilo se mi zvládnout tu šarvátku aniž bych ztratil sebeovládání - jak je to možné, nevím sám; ale nemám zájem pokoušet příliš osud. Postarej se o něj sama, ano?“

„Ráda,“ odpověděla a obrátila se, aby se vojákově upřeně zadívala do očí.

Asi po minutě se jeho rty začaly chvět. Rod rychle zkontroloval pohledem pouta na jeho zápěstí, pak jeho svázané kotníky. Vojákovy svaly se napjaly, až se mu řemínky zařezaly do kůže, ale pouta nepovolila. Znovu se zahleděl do zajatcovy tváře. Byla bledá a na čele se mu objevily perličky potu.

Muž náhle strnul, vytřeštil oči a celé jeho tělo se roztřásl tak silně až to vypadalo, že se rozpadne na kousíčky. Pak sklesl a zmateně se rozhlédl kolem sebe. „Jak... Kdo...“

Gwen si přitiskla ruce na oči a odvrátila se.

Rod se podíval na ni, pak na vojáka a zase zpátky. Potom popadl Grathuma a pustil mu zajatce do náruče. „Tady! Podrž ho!“ Skočil ke své ženě a sevřel ji v náruči. „Už je to pryč, drahá. Už to máš za sebou.“

„Ne... cítím se dobře, manželi,“ zamumlala mu do kabátce. „Ale bylo to... odporné.“

„Co? Dotek jeho mysli?“

Mlčky přikývla.

„Co to bylo?“ naléhal Rod. „Jeho špatnost? Otisk mysli, která ho hypnotizovala?“

„Ne - její naprostá nepřítomnost.“

„*Nepřítomnost* ?“

„Ano.“ Gwen se mu podívala do očí a mezi očima se jí vytvořila vráska. „V jeho hlavě nebyla ani stopa po cizí mysli, můj pane. Dokonce i u Zlého oka divých mužů jsem cítila něčí přítomnost v pozadí - ale tady nebylo nic.“

Rod se zmateně zamračil. „Chceš říct, že byli zhypnotizováni, byl jim vymýt mozek, ale ten, kdo to udělal, byl tak zručný, že po sobě nezanechal žádnou stopu?“

Gwen neodpověděla; pak pokrčila rameny. „Jak jinak by to mohlo být?“

„Ale proč by se obtěžoval?“ zabručel Rod. „Každá čarodějnice, která se alespoň trochu vyzná ve svém řemesle, by kouzlo odhalila okamžitě.“

Gwen zavrtěla hlavou a odtáhla se od něj. „Je to záhada. Ale odložme to na jindy; jsou tu i jiní, které je třeba probudit. Cordelie! Geoffreyi, Magnusi, Gregory! Naslouchejte mým myšlenkám a naučte se, jak to dělám!“ Gwen poklekla vedle dalšího vojáka. Její děti se shlukly kolem.

Rod je chvíli pozoroval, pak se obrátil zpátky k Arlinsonovi a potřásl hlavou. Zadíval se muži do očí a zjistil, že v nich má zoufalství.

Voják se odvrátil.

„Neobviňuj se,“ řekl Rod měkce. „Byl jsi pod vlivem kouzla, tvá mysl nebyla svobodná.“

Voják se na něj zadíval s nadějí v očích.

„Říkám ti čistou pravdu.“ Rod se muži upřeně zahleděl do očí, jako by chtěl zjistit, nakolik ho přesvědčil. „Pověz mi - co všechno si pamatuješ.“

Arlinson se zachvěl. „Všechno, mylorde - smrt hraběte Novgora, kouzlo, kterým nás očaroval, pochod na hrad, prohloubení kouzla...“

Rod čekal, ale voják jen svěsil hlavu a otrásl se. „Pokračuj,“ naléhal Rod. „Co se stalo po prohloubení kouzla?“

Arlinson thrhl hlavou a jeho oči se rozšířily. „Co se mělo stát?“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Rod na něj chvíli hleděl a pak řekl pomalu: „Nic. Nic, z čeho by sis měl něco dělat, vojáku. Nic, co by mělo tížit tvé srdce.“ Díval se, jak se strach z mužových očí pomalu vytrácí, a pak řekl: „Ale vzpomínej - ti čarodějníci, vedli tě celou cestu až do hradu, je to tak?“

Arlinson přikývl. „Byl to hrad barona Strogola, mylorde.“ Otřásl se. „Ech, ale nikdo by to do něj neřekl, když jsme prošli jeho bránou. Uvnitř bylo vlhko a temno. Sítiny na chodbách nebyly vyměněny nejmíň měsíc, možná od podzimu, a na všech oknech byly zavřené okenice, aby se dovnitř nedostalo sluneční světlo.“

Rod si to všechno zapsal do paměti a zeptal se: „A co hrabě?“

Arlinsan jen pomalu zavrtěl hlavou, aniž přitom spustil oči z Roda.

Rod se zaklonil a prsty si mimovolně začal pohrávat s jílcem dýky. „Jak prohloubili vaše zakletí?“

Arlinson se odvrátil a zachvěl se.

„Já vím, že je to bolestivá vzpomínka,“ řekl Rod měkce, „ale nemůžeme proti tomu černokněžníkovi bojovat, pokud o něm nic nevíme. Pokus se vzpomenout si.“

Arlinson znovu upřel oči na Roda. „Ty si tedy myslíš, že s nim můžeme bojovat?“

Rod pokrčil rameny. „Samozřejmě, že můžeme - ale rád bych se ujistil, že máme šanci vyhrát. Pověz mi, jak prohloubili tvé zakletí.“

Voják na něj chvíli hleděl beze slov. Pak pomalu pokýval hlavou. „Stalo se to takto: nahnali nás do podzemní kobky a odtud nás vyváděli jednoho po druhém. Když přišla řada na mne, odvedli mne do místnosti, kde byla taková tma, že jsem nedokázal ani odhadnout, jak je velká. Na stole stála rozsvícená svíce a vedle byla židle, na kterou mě posadili. Prikázali mi, abych hleděl do plamene.“ V koutku úst mu zacukalo. „Tak to bylo.“

Rod přikývl. „Seděl jsi na židli a hleděl do plamene. Vzpomínáš si ještě něco?“

„Ano; nějací neviditelní muzikanti tam vyluzovali zvláštní hudbu - chvílemi to znělo jako dudy, pak zase jako viola. A jiný hudebník, kterého jsem také neviděl, tloukl do bubnu...“

„Vytůkej ten rytmus,“ řekl Rod tiše.

Voják překvapeně vzhlédl. Pak, aniž spustil oči z Roda, si začal tlučit do stehna.

Rod ten rytmus poznal. Byl to rytmus bušení srdce. „Co bylo dál?“

„Pak někdo, kdo seděl naproti mně - byla taková tma, že jsem o jeho přítomnosti věděl jen podle jeho hlasu - někdo naproti mně začal mluvit o únavě a ospalosti. Má víčka ztěžkla, vzpomínám si, že jsem se pokusil bojovat s dřímotou, ale nakonec jsem usnul a spal jsem - vlastně až doposud.“ Podíval se na své ruce a poprvé si všiml svých šatů. „Co je to za uniformu?“

„Povíme ti to, až se trochu sebereš,“ řekl Rod stroze. Pak muže poplácal po rameni. „Odvahu, vojáku. Budeme ji potřebovat, abychom zjistili, co se stalo, když jsi... ehm, 'spal'.“ Obrátil se na Grathuma. „Rozvažte ho - už je zase na naší straně.“ Pak se otočil ke Gwen - právě včas aby viděl, jak spolu s dětmi probudila posledního vojáka.

„Opatrně, Magnusi, opatrně - jeho mysl spí. A ty Geoffrey, pomalu - ne, vrať se zpátky! Ustup! Jestli ho probudíš příliš rychle, vystavíš ho nebezpečí šoku z vlastních temných myšlenek.“

Voják, o kterém byla řeč, několikrát zamrkal a pak se nadvzděl na lokti. Sklopil hlavu a překvapeně se zadíval na svá spoutaná zápěstí. Pak se divoce rozhlédl - ale už když sebou začal házet, ztratily jeho oči vyděšený výraz. V několika sekundách zase klesl na zem a začal zhluboka oddechovat.

„Dobrá práce, dceruško,“ zamumlala Gwen uznale, „Uklidnila jsi ho opravdu zručně.“

Rod se díval, jak se muž pomalu zklidňuje. Nakonec se rozhlédl kolem sebe. Pohledem spočinul na Gwen, pak na jejich dětech - a nakonec se zadíval na Roda.

„Všichni jsou teď probuzeni a připraveni,“ řekla Gwen tiše. „Pověz jim své jméno a svůj titul.“

„Jmenuji se Rod Gallowglass a jsem Velký čaroděj ostrova Gramarye.“ Rod se pokusil mluvit stejným tónem jako Gwen. „Tohle je lady Gwendylon a moje děti. Právě zlomily zlé kouzlo, které vás poutalo.“ Odmlčel se, aby vojáci měli čas jeho slova vstřebat. „'Spali jste' plné tři dny, a během té doby jste bojovali jako vojáci lorda černokněžníka Alfara.“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Hleděli na něj, v obličejích bledí. Pak ho začali zahrnovat otázkami, dožadovali se vysvětlení, nevěřili.

Byli blízcí hysterii. Rod cítil, že to musí zarazit.

Pozvedl obě ruce a zvolal: „*Ticho!*“

Vojáci, zvyklí na disciplínu, okamžitě zmlkli. Ale bylo na nich vidět, že při první příležitosti zase začnou, a proto Rod řekl rychle: „Co jste dělali v průběhu těch čtyř dní, není doopravdy vaše dílo - dělal to 'lord černokněžník' a jeho nohsledi. Využili vaše těla - a částečně i vaše mysl.“ Všiml si výrazu ve tvářích vojáků a přikývl. „Ano. Bylo to špinavé dílo. Ale pamatujte si, může za to *on* a ne vy. Není to vaše vina a nikdo vám nic nemůže vyčítat.“ Teď budou alespoň připraveni čelit tomu, co jim Grathum a ostatní vesničané řeknou. Znovu přelétl očima jejich obličeje a dodal: „Ale můžete se pokusit sjednat nápravu.“

Pohledy všech se upíraly na něj.

„Pronásledovali jste tyto lidi...“ Rod kývl hlavou směrem k vesničanům, „...na jih. Překročili jste hranice panství Romanovců a ocitli jste se na půdě knížete Tudora. Pokračujte s nimi tedy dál - ale teď jako jejich ochránci.“

Ve tvářích vojáků se zračilo odhodlání.

Rod spokojeně kývl. „Jděte na jih, až dorazíte do Runnymede a ke králi Tuanovi. Poklekněte před ním a řekněte mu, že ho Velký čaroděj žádá, aby přišel. Povězte mu svůj příběh od začátku do konce tak, jak ho Gavin Arlinson pověděl mně. Vyslechně vás a poskytně vám pomoc - a budete-li si to přát, bez pochyby vás přijme do své armády, takže až vyrazí na sever proti tyranskému černokněžníkovi, můžete mu pomoci ho porazit.“

Rod se jim znovu zadíval do tváří. Neřekl nic o vině a odčinění, ale z výrazu jejich obličejů bylo zřejmé, že na ně všichni myslí. Obrátil se na Grathuma. „Můžeme jim věřit. Rozvažte je.“

Grathum se na něj podíval trochu znepokojeně, ale poslechl.

Rod ucítil, že ho někdo zatahal za opasek a podíval se dolů.

„Tati,“ řekl Gregory, „dovolí jim hradní stráž promluvit s králem?“

„Ještě že tě mám.“ Rod začal prohrabovat Fessův sedlový vak. „Měli jsme s sebou nějaký papír a pero, ne?“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„Měli,“ odpověděl robot, „ale je až na dně vaku, pod suchary.“

„No jistě! Nečekal jsem, že povedu čilou korespondenci.“ Rod zalovil hlouběji, vytáhl psací potřeby a napsal list, jenž prikazoval, aby bylo jeho doručiteli umožněno promluvit s Jejich Veličenstvy. Složil ho, schoval pero a obrátil se ke Cordelii. „Zapečetit, prosím.“

Malá čarodějnice se na list upřeně zadívala. Pak se usmála a přikývla.

„Hotovo?“ Rod její práci zkontroloval. Papír byl na hranách spojený - molekuly z jedné poloviny splynuly s molekulami z druhé. Rod se zašklebil. „Díky, kapustičko.“ Obrátil se ke Grathumovi a podal mu dopis. „Předej ho stráží. Ten ho předá svému kapitánovi a ten zase siru Marisovi, který pravděpodobně předvede dva z vás před Jejich Veličenstva - samozřejmě v doprovodu hradní stráže. Nenechte se tím zneklidnit - je to jen dekorum.“ Našpulil rty. „Přesto byste se v korunním sále měli vyvarovat prudkých pohybů...“

Grathum dychtivě přikývl. „Jak poroučíš, mylorde.“ Pak se zamračil. „Ale... mylorde...“

„Copak je?“ pobídl ho Rod.

Grathum se chvíli ošíval a pak vyhrkl: „Proč jsi tu dívku nazval 'kapustičkou'?“

„Protože má hlavu na správném místě,“ vysvětlil mu Rod. „A teď už se dejte na cestu!“

Kapitola 4

Rodina se dívala, jak malá společnost pochoduje na sever. Když zmizeli v lese. Rod se obrátil ke svým ratolestem. „Děkuji vám, děti. Jsem na vás opravdu hrdý.“

Děti se z té chvály až začervenaly. Cordelie ho vzala za ruku a řekla: „A já jsem zase hrdá na *tebe*, tati. Vůbec jsi se nerozzlobil!“

Rod měl co dělat, aby potlačil úsměv, ale řekl jen: „Ano. Každé zlepšení se počítá, že?“

Posadil se na příhodný balvan. „Po všem tom vzrušení by neškodilo trochu odpočinku.“

„A jídla!“ Geoffrey se zhmotnil v trávě před Rodem. „Mohu lovit, tati?“

„Ne,“ řekl Rod pomalu. „Proti pytláctví jsou zákony a ten drátenický převlek nám pořád ještě může být užitečný.“

„Ale černokněžníka a jeho coven neoklamal,“ řekl Magnus, který se objevil vedle Geoffreye.

„To ne, ale lidi, se kterými se setkáváme, spíš promluví před dráteníkem, než před Velkým čarodějem. Vezmi si třeba Grathuma.“

„Ano,“ přisvědčila Gwen, „když tě považoval za dráteníka, byl mnohem upřímnější, než když zjistil, že jsi velký lord.“

„Čemuž já pořád nevěřím,“ poznamenal Rod, „ale on, zdá se, ano. A to je důležité. Takže navenek zůstaneme drátenická rodina.“

„To znamená, že lovit nebudeme?“ Geoffrey se zatvářil zklamaně.

„Ano,“ přikývl Rod. „Ne.“

„Ale my máme *hlad*!“ postěžovala si Cordelie.

„Tomu se dá pomoci.“ Gwen rozvázala uzlík a rozprostřela ho na zemi. „Suchary, sýr, jablka - a dobrá pramenitá voda, kterou opatří Magnus.“

Magnus vyloudil ve tváři mučednický výraz a šel pro vědro.

„Já vím,“ vyjádřil mu účast Rod. „Není to lehké být nejstarší.“

Magnus vědro postavil doprostřed rodinného kroužku a zamračil se na něj. Vědro se naplnilo vodou.

Rod se podíval na svou nejstarší ratolest. „Zapamatoval sis, kde jsme naposledy překročili potok?“

Magnus přikývl a usadil se na zem. „Ačkoliv mléko by bylo lepší.“

„To bys *nemohl* jen tak teleportovat,“ opáčil Rod ostře. „Jak myslíš, že by bylo té ubohé krávě? Kromě toho, poté, co ho máma pasterizuje, trvá příliš dlouho, než vychladne.“

„Mohli bychom ho ohřát v krávě,“ navrhla Cordelie.

„To bys tomu ubohému zvířeti udělala?“

„Králík by byl lepší,“ zakňoural Geoffrey.

Gwen zavrtěla hlavou. „Není čas ho péct. Ještě dnes musíme pokračovat ve své cestě na sever, děti.“

Geoffrey si povzdechl a naložil si na suchar porci sýra.

„Přejdeme dnes v noci hranice panství Romanovců, tati?“ zeptal se Magnus.

„Ne, pokud to bude možné. Tuhle hranici bych přešel raději za dne.“

„I za plného světla to bude dost nebezpečné,“ přisvědčila Gwen. „A měsíční je zvlášť zrádné.“

„Už víme, co jejich čarodějnice dokážou,“ pokrčila rameny Cordelie. „Čím novým nás ještě mohou zaskočit?“

„Kdybychom to věděli,“ opáčila Gwen, „už by to nebylo překvapení.“

„Kromě toho,“ dodal Rod zamyšleně, „nelíbí se mi, co vaše maminka říkala o nepřítomnosti cizí mysli v hlavách hypnotizovaných.“

Všechny děti se na něj podívaly.

Magnus promluvil první: „Co myslíš, že by to mohlo znamenat, tati?“

Rod zavrtěl hlavou. „V téhle rovníci je ještě příliš mnoho neznámých.“

„Víme, že tyranský černokněžník je starý.“ řekl Gregory.

Ostatní se na něj podívali. „Proč si to myslíš?“ zeptala se ho Cordelie.

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„Slyšel jsem, jak to řekl ten voják, když s tátou mluvil o bitvě proti hraběti Novgorovi.“

„To je pravda.“ Rod zapátral v paměti a zjistil, že se Gregory neplete. Ale byla to jen letmá poznámka! Ale 'ctihodný' nemusí nutně znamenat 'starý'. Podíval se na Gwen a zjistil, že hledí na něj. Obrátil se zpátky na Gregoryho. „Správně, synku. Co ještě víme?“

„Že kolem sebe shromáždil jiné čarodějníky a čarodějnice!“ řekla Cordelie rychle.

„A že jsou mladší než on,“ doplnil ji Magnus, „protože když Grathum mluvil o čarodějníku Melkanthovi, o stáří se nezmiňoval.“

„Ale neřekl ani, že Melkanth byl mladý,“ poznamenal Gregory, „a ani on ani vojáci neříkali nic o ostatních čarodějích.“

Magnus se zarazil, ale nevzdal se. „Až na to, že jich bylo víc, než jen několik - vždyť porazili tučťak dobře ozbrojených mužů!“

„No, množné číslo použil,“ vzpomněl si Rod, „a Grathum nebo Arlinson by se pravděpodobně zmínili, kdyby byli staří...“

Magnus obdařil otce vděčným pohledem.

„Na druhé straně...“ Rod se podíval na Gregoryho, v jehož tváři se zračilo rozčarování, „...tohle se můžeme jen *dohadovat*. Musíme být připraveni rychle změnit názor.“

Gregoryho obličej se rozjasnil.

„Víme, že je mezi nimi někdo, kdo umí zacházet s čarodějnickým mečem,“ řekla Gwen, „a můžeme předpokládat, že je to ta žena, se kterou jsme se setkali v noci.“

„Pravděpodobně alespoň jedna z čarodějnic dobře ovládá telekinezi,“ přisadil si Rod, „takže může vrhat ohnivé koule.“

„To vyžaduje jistou zručnost,“ přikývla Gwen, která lehce dokázala zapálit stoh sena míli vzdálený.

„A mají mezi sebou projektivního telepata, dost dobrého na to, aby dočasně zhypnotizoval tučťak demoralizovaných vojáků,“ pokračoval Rod. „Možná, že je to sám tyran.“

„Teď hádáš, tati!“ upozornil ho Gregory.

Rod se zašklebil. „Chytrý! Dostal jsi mě!“

„A mají mezi sebou někoho, kdo se vyzná natolik v bojovém umění, že společně dokážou čelit ozbrojenému vojsku,“ řekl náhle Geoffrey.

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Rod přikývl. „Dobrá poznámka - na to jsem nepomyslel. Jaká je jejich strategie?“

„Zhltnout nejprve vesničany a pak rytíře,“ odpověděl Geoffrey okamžitě. „Začínají s malými sousty a postupně přecházejí k větším. Příště zřejmě napadnou vévodu Romanova a po něm některého z ostatních velkých lordů - patrně Habsburka a Tudora, jelikož jejich panství jsou nejbližší. A potom si bezpochyby troufnou i na krále a královnu - jakmile se jim podaří obklíčit pozemky Koruny. Nebo, pokud si svou silou nebudou jisti, mohou pohltnout i Bourbona, Medicejského a Glouceстера a teprve pak zaútočit na krále Tuana.“

Celá rodina mlčky zírala na svou šestiletou ratolest. Rod si vzpomněl, že to bylo dítě, které se nechtělo učit číst, dokud mu Rod neřekl, že písmenka jsou jako pochoduující vojákci. „To bylo velice dobré,“ řekl tiše. „velice dobré zvláště při našem nedostatku informací. A já řekl strategii, i když jsem vlastně myslel taktiku.“

„Ach! Vyhrát tento boj?“ Geoffrey pokrčil rameny. „Proti vojsku poslali obludy z čarodějnického mechu, aby ho zaměstnali a vydělali. Pak, zatímco vojáci bojovali s obludami, zaútočili na ně ostatní čarodějníci a čarodějnice. Prostě, ale dostatečné - uspěli s tím.“

„Hm.“ Rod se hochovi podíval zpřímě do očí. „Takže ty si nemyslíš, že by byli příliš silní v taktice?“

„To jsem neřekl, tati! Vlastně dělali přesně to, co bylo nejlepší - použili jen tolik síly, kolik bylo třeba, kdy a kde to bylo třeba. Nepochybují o tom, že kdyby se hrabě Novgor ukázal být silnějším protivníkem než čekali, povolali by magické rezervy.“ Geoffrey zavrtěl hlavou. „Ne, nedá se jim vůbec nic vytýkat. Jejich plán boje byl možná jednoduchý - ale není vyloučeno, že jsou v případě potřeby schopni napláňovat i velice komplikované bitvy.“ Pokrčil rameny. „To se teď ještě nedá říct.“

Rod pomalu přikývl. „To zní věrohodně. Nějaká představa o počtu podřízených čarodějníků a čarodějnic?“

„Nejméně čtyři - jedna pro práci s čarodějnickým mechem a řízení oblud, jedna která by létala nad bojištěm a vrhala kamení, alespoň dva čarodějníci, kteří by se objevovali a zase mizeli, přeskakovali z místa na místo a působili zmatek a paniku. Možná tam

byla ještě pátá čarodějnice na vrhání ohnivých koulí a šestý čaroděj, který má na svědomí zakletí vojáků.“

„Hypnózu,“ opravil ho Rod.

„Hyp-nó-zu.“ Geoffrey přikývl. „Jak říkáš. A samozřejmě je třeba připočítat černokněžníka Alfara - ale možná, že to byl on, který zaklel vojáky, takže jeho podřízených je možná jen pět.“

Rod přikývl. „Tak. S určitostí víme, že proti nám stojí Alfar a čtyři jeho podřízení - ale může jich být i víc.“ Začal vzpomínat, co mu řekl Gavin Arlinson, ale vtom už potvrdil Gregory. „Je to tak, jak Geoffrey řekl. Vypočítal je přesně.“

„Kdo se tě ptal, prcku?“ zaškaredil se Geoffrey.

Gregoryho obličej potemněl.

„Děti!“ okřikla je Gwen. „Copak si musíte závidět navzájem i své zásluhy?“

Cordelie se narovnala a zatvářila se ctnostně.

Rod se opřel o lokty a zadíval se do nebe. „Fajn! Ani jsem nevěděl, že toho tolik víme! Čekal jsem, že mi vy, děti, s touhle prací pomůžete - ale *tohle* jsem vážně nečekal!“ Pak znovu zvažněl. „Ale - pokud je všechno to, o čem jsme mluvili, pravda - proč si dělají starosti s uprchlými vesničany? Proč za nimi poslali svou zbrusu novou armádu?“

„To je přece jasné!“ odpověděl Geoffrey s překvapeným výrazem ve tváři. „Museli je chytit, aby nevarovali vévodu Habsburka nebo knížete Tudora - nebo dokonce Jejich Veličenstva!“

Všichni na něj mlčky zírali.

Geoffrey zrozpačitěl. „Ale - to je přece jasné! Ne?“

„Ano, teď, když jsi nám to řekl,“ odpověděl Rod. „Ale co mne trápí je: *proč* Alfar nechtěl, aby se o tom kdokoliv dozvěděl?“

„Protože přece jen umí plánovat! Chce porazit vévodu a nepřeje si, aby mu ostatní lordi přišli na pomoc!“

Jeho bratři a sestra k němu obdivně vzhledli.

Rod pomalu přikývl. „Ano. Báł jsem se, že právě tohle řekneš.“

Hrabě Drulane a jeho lady vstali a všichni jejich lidé se zvedli s nimi. Na vzdáleném konci stupínku vstala i rodina dráteníků -

ačkoliv Geoffreyovi musela Gwen připomenout, aby nezapomínal na dobré způsoby.

„Dobrou noc vám všem,“ řekl hrabě. „Nechť jsou vaše sny příjemné - a nechť se ráno zase ve zdraví probudíte.“

Tato docela běžná fráze zněla ve světle jejich předchozí rozpravy poněkud zlověstně. Hrabě si toho možná všiml; každopádně odešel i se svou lady v nezvyklém spěchu.

Gwen se naklonila k Rodovi a zamumlala: „Copak se takový strach může zrodit jen z ticha?“

Rod pokrčil rameny. „Slyšela jsi, co říkali. Vesničané byli zvyklí setkávat se na trhu s vesničany vévody Romanova, a najednou je tam hledali marně. A hrabě s hraběnkou jsou zase zvyklí na pravidelné společenské návštěvy u svých sousedů, jenže ty před dvěma týdny docela ustaly a navíc se k nim donesly zvěsti, že Romanovovy poddané obtěžují zlí čarodějové.“

„Já bych se bál,“ řekl Magnus, „kdyby návštěvy ustaly tak náhle.“

„Hlavně kdybys tam měl příbuzné,“ přisvědčil Rod, „což oni zřejmě mají. Koho jiného by si dcery rytířů mohly brát?“ Poplácal Magnuse po rameni. „Tak pojď, synku. Dáme se do toho. Uklidíme tady.“

„Geoffrey, *no tak!*“ napomenula Gwen svého šestiletého synka, který si nacpal do úst velký kus chleba ve chvíli, kdy Rod s Magnusem zvedli celou stolní desku z koz, na kterých ležela, a naklonili ji na stranu, až se všechno, co na ní bylo, sesypalo na zem.

„Copak takhle se uklízí, tati?“ napomenula je Cordelie.

„Já vím, že ne, drahá - ale jsme hosté a musíme své chování přizpůsobit hostiteli. A aby tady nedošlo k omylu - hrabě a hraběnka jsou velice laskaví, že nechali rodinu ubohého dráteníka přenocovat ve svém hradu.“

„Zvláště když se jim o hrnce stará jejich vlastní kovář,“ dodal Magnus, zatímco nesli tabuli ke zdi, kde už jich stálo několik.

„To musely udělat čarodějnice,“ řekl jeden z poddaných svému kolegovi. „Když jsem naposledy mluvil s Horthem - už jsem ti říkal, že krčmáři u sira Orlana? - zmiňoval se, že mezi vesničany obcházel

zlý čarodějník a požadoval, aby mu do svatého Jana odvedli všechny peníze do posledního krejcaru.“

„A svatého Jana už bylo.“ Druhý poddaný zavrtěl hlavou. „Co za špinavost to na nás zase čarodějníci chystají?“

Když položili svou tabuli, Magnus se podíval na Roda. „Taková slova mě děsí víc, než záhadné mlčení, tati.“

„Ano,“ přisvědčil Rod, „protože ohrožují nás osobně. Jsou doopravdy nebezpečná, synku - a nejen nám.“ Poplácával Magnuse po rameni a vrátili se k ostatním. „Pochopitelná reakce vesničanů. Tvoje matka a já spolu s královnou Kateřinou a králem Tuanem jsme pomalu začali šířit myšlenku, že esperové nemusí být zase tak špatní lidé - ale jediný uzurpátor může způsobit, že vesničané zase začnou pořádat hony na čarodějnice.“ Odmlčel se a zadíval se na Cordelii a Geoffreye, kteří šli proti nim s jednou z koz. „Postavte to, vy dva! Ještě nejste dost velcí, abyste unesli tak těžké břemeno - alespoň ne rukama!“

Cordelie postavila svůj konec na zem, opřela si ruce v bok a zlobně po něm blýskla pohledem. „Já už jsem *velká*, tati!“

„Ještě ne, ještě nejsi - a ještě alespoň pět let nebudeš.“ *Bože dej!* dodal Rod polohlasně. „Je to od tebe opravdu moc hezké, že se snažíš pomoci. Ale maminka by víc ocenila, kdybys jí pomohla vyčistit kousek podlahy pro naše příkrývky.“

Cordelie se otrásla a Geoffrey ukázal k oknu. „Venku by nám bylo líp, tati.“

„Jsme tu kvůli tomu, abychom se něco dozvěděli, a ne kvůli pohodlí.“ Rod ho otočil a štulcem do zad pobídl ve správném směru. „Jdi pomoci mamince; potřebuje někoho, kdo by přemluvil kočku, aby u nás v noci hlídkovala.“

Geoffrey se zatvářil zmateně.

„Kočky loví myši,“ připomněl mu Rod.

V Geoffreyových očích se zablesklo pochopením. Rychle odběhl ke Gwen.

Rod vzal jednu stranu kozlíku. „Tak hej rup!“

Magnus popadl kozu na druhé straně a společně s ní vykročili ke zdi. „I kdyby čarodějnice dokázaly dobýt celou Gramarye, tati,

neudržely by ji - ne proti strachu vesničanů a jejich nenávisti.“ Pokrčil rameny. „Je nás příliš málo.“

„Pozor na osobní poznámky.“ Rod se rychle rozhlédl, ale žádný z vesničanů nebyl dost blízko, aby je slyšel. „Ještě že se nikdo netouží uložit vedle dráteníků... Ne, synku, zlý esper jako je Alfar by si *mohl* udržet moc - ale jen tvrdou, krutou absolutistickou vládou.“

Magnus se zamračil. „To je stejně zlé, jako hony na čarodějnice.“

„Pokud mohu soudit, tak horší - protože by to zmařilo jakoukoliv naději na demokratický vývoj této planety. A já bych si velice přál, aby gramaryjští telepaté jednoho dne zajišťovali komunikaci v mezihvězdné demokracii.“ Rod se náhle zarazil. „*Tak* je to tedy!“

Magnus se na něj překvapeně podíval. „Co, tati?“

„Jak do toho zapadají totalisté z budoucnosti - víš, ti lotři, kteří nás unesli na Tir Chlis.“

Magnusův obličej potemněl. „Také jsem si na ně vzpomněl - i na nebezpečí, kterému nás vystavili. Ale jak jsi je našel v téhle motanici, tati? Já za tím nevidím nic než starého čaroděje, který ztratil veškerou soudnost a smysl pro etiku.“

„Právě tak chtějí, aby to vypadalo. No nic, synku, dáme to k ostatním - hej rup!“ Společnými silami vyzvedli kozu na hromadu podobných a vydali se pro druhou. „Ale jestliže věci začnou spět k represivnímu vládnímu režimu, je velice pravděpodobné, že v tom mají prsty totalisté z budoucnosti.“

„Zobechňování na základě nedostatečných dat...“ ozvalo se mu ve sluchátku za uchem.

„Ale o jejich zásahu přece nemáš žádné důkazy,“ namítl Magnus, „jen o dobyvačných cílech černokněžníka Alfara.“

„Už ses zase bavil s Fessem,“ obvinil ho Rod. „Jen se pořádně dívej kolem sebe a zaručuju ti, že důkazů najdeš kolik libo. Mne například zarazilo to, co říkala máma - o té nepřítomnosti cizí mysli v hlavách vojáků hypnotizovaných Alfarem.“

Magnus překvapeně vzhlédl. „Ale... tati... jak tohle...“

„Zvedni tu kozu,“ napomenul ho Rod a když Magnus poslechl, společně zamířili zpátky ke zdi. „Mysli, synu - mysli. Co dokáže dělat věci a přitom nemyslet?“

Magnus mu mlčky pomohl vyzvednout kozu na vrchol hromady. Když ji uložili, řekl: „Stroj?“

„To ti řekl Fess, že ano?“ Za uchem mu krátce a zlomyslně zabučelo. „Tomu říkám dobrá domněnka.“

„Ale pořád je to jen domněnka,“ připomněl Magnus.

„Samozřejmě.“ Vrátili se ke Gwen, která právě na zemi rozprostírala příkrývky. „Podařilo se ti zapudit hmyz, drahá?“

„Samozřejmě.“ Podívala se na něj. „Cordelie a já jsme se postaraly, aby se nám tu spalo co nejlépe.“

Něco ve slovech, které použila, upoutalo Rodovu pozornost. Podíval se na příkrývku a pak se dlouze zahleděl Gwen do očí.

Kývla bradou k jejich synům. „A dávej si pozor na to co děláš, protože tu nebudeme spát sami.“

Děti na ně vytřeštily oči, pak se zmateně podívaly jedno na druhé a zpátky na mámu. „Co si to o nás myslíš, mami?“ řekl Magnus. „My jsme přece hodní chlapci!“

„Jistě, tak takoví zůstaňte,“ řekla Gwen a zadívala se významně na Roda. „Všichni.“

* * *

Uprostřed noci se ozvalo hluboké sténání, které postupně sílilo, až naplnilo celou síň.

Rod vyskočil a divoce se rozhlédl kolem sebe. V jeho nitru se vzedmula vlnu hněvu.

Síní se rozlila namodralá záře, v jejímž světle bylo vidět vyděšené nocležníky i služebnictvo třesící oči na strašidelný zjev. Cordelie zaječela a zabořila obličej do Rodova břicha, a Gregory se zavrtal mámě do sukně. Magnus a Geoffrey hleděli bojechtivě vzhůru, ale pomalu přitom ustupovali ke zdi.

Nad nimi se vznášely bledé zářící přízraky v starobylých oděvech a zbroji, vlnící se a poloprůsvitné.

A upíraly své prázdné oči na Gallowglassovu rodinu.

Muž, který byl nejbliže k nim, pozvedl ruku a zahřímal: „Ty! To ty jsi nás vyrušil z našeho spánku, ty a tví potomci! Prohlaš se a odhod’ svou masku!“

Gwen položila Rodovi ruku na rameno, aby ho zkonejšila, ale hněv už jejího manžela opanoval docela. Hrubě ji setřásl. Podíval se

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

na duchy nad sebou, vypjal hruda zvolal: „Tady stojí Rod Gallowglass, lord Velký čaroděj Gramarye! A kdo jsi ty, že si dovoluješ se mnou takto mluvit?“

„Já jsem Arendel, první hrabě Drulane!“ zahřímal duch. „To v mé síni stojíš! Proč jsi sem přišel a proč rušíš můj klid můj a mých potomků? Mluv, lotře! Rychle!“

Rodův hněv ještě vzrostl. „Mluv se mnou s patřičnou úctou, mizerný duchu! Nebo tě odsud vyženu a po zbytek věčnosti budeš zoufale kvílet v prázdnu mezi světy!“

Duch na něj chvíli mlčky upíral pohled svých nekonečně hlubokých očí. Pak se jeho obličej zkřivil a propukl v smích - drsný, posměšný smích, ke kterému se připojili i ostatní duchové, burácející jako bronzový gong. Duchův zářící prst ukázal na Roda.

Rostoucí hněv hrozil Roda docela ovládnout; ale on ho přemohl, pozvedl ruce a v posledním pokusu odolat zvolal: „Fessi! Ke mně, hned! Sem do síně!“

„No tak, co je, čekám?“ šklebil se duch. „Sraz mne k zemi a znič mne! Předved' mi svá kouzla! Ukaž svou moc, kterou ses tak chvástal, zkus, co zmůže proti duchům!“

Ocelové podkovy zazvonily na kameni, velký černý kůň vběhl do síně a vzepjal se jen několik palců od poplašeného hloučku vesničanů, kteří rychle ucouvli.

Arendel obrátil pohled svých prázdných očí sršících hněvem na Fesse. „Co za bestii jsi sem přivolał? Cožpak v sobě nemáš ani kousek úcty k hostiteli, že do jeho síně přivádíš svého koně?“

„Fessi,“ zavolał Rod zoufale. „Co to je?“

„Rrr... Rrrodde... o-oni jsssoou...“ Náhle se Fessovo tělo zazmítalo v křeči, jeho šíje se napjala; pak mu hlava spadla a zůstala bezvládně viset mezi předníma nohama. Robotický kůň Fess zůstal stát bez hnutí.

„Záchvat,“ odsekl Rod. „Takže jsou praví!“

Arendel chvíli nevěřícně hleděl na podivné zvíře; pak zaklonil hlavu a burácivě se rozesmál. „Elfí šíp! Vyvolal si pomocníka, ukázkou své moci, a on trpí ústřelem!“ Všichni duchové se k němu přidali a hýkavě se rozesmáli.

Zlost nad tím, že se někdo vysmívá jeho věrnému společníkovi, který mu stál po boku už od nepaměti, se přidala k Rodovu neovladatelnému hněvu, který tak propukl v plné síle. Před očima se mu objevila rudá mlha a z víru myšlenek, který měl v hlavě, se s ledovou mrazivostí vynořila jediná: *duchové mohou být zažehnáni*. Rod pozvedl obočí, jeho oči se zúžily a náhle se celá síň otrásla zaburácením hromu. Před Rodem stál malý plešatící mužík s brýlemi na očích a v zeleném ornátu přetaženém přes bílé mešní roucho. Omráčeně zamrkal a rozhlédl se kolem sebe. „Byl jsem... Co... Jak...?“

„Vítej, otče,“ vydechl Rod hlasem suchého ledu.

Kněz znovu zamrkal a upřel své vodnaté oči na Roda. „Ale vždyť jsem právě odříkal ranní mši v kapli našeho kláštera. Jak jsem se sem dostal?“

„Prostřednictvím mé magie,“ zaskřehotal Rod. „Potřebuji tě tu, abys naučil způsobům jednoho mrtvého hrubiána! Zažehnej ho, otče - neboť jeho duše touží po nebi a nenachází klid!“

Duch zařval zlostí a jeho kumpáni se k němu přidali zvuky tak děsivými, až kněz zbledl a zasténal: „To jsou stvůry z Pekla!“

„Zažehnej je,“ zvolal Rod, „zbav je věčného zatracení!“

Knězův obličej ztvrdl. „Udělám, co říkáš.“ A pozvedl dlaň proti duchům, zatímco druhou rukou něco hledal v kapse a odříkal při tom slova latinské modlitby.

Lord Arendel zaječel a zmizel.

Ostatní duchové zavířili jako chmýří pampelišek ve větru a zmizeli rovněž.

Ve tmě, která vystřídala nezemskou záři, se ozval Magnusův výkřik: „Tam! U východní zdi! Hej, zastavte ji, chyťte ji! Mami, světlo, rychle!“

Náhlé světlo zaplálo ve tmě - teplá žlutá záře z velké ohnivé koule, která visela pod stropem - a Magnus s Geoffreyem se rozběhli k ženě v modrém plášti s kapuci, která rychle popadla koště, vyskočila na něj a se škodolibým smíchem vzlétla do vzduchu. Magnus rozčileně vykřikl a vrhl se za ní, ale ona proletěla jako šipka oknem ven do letní noci. „Hlupáci!“ zasmála se, „copak nevíte, že čarodějnice jsou všude? Alfarově moci neuniknete a nemůžete doufat

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

ani v její porážku! Provolejte slávu lordu černokněžníkovi dřív, než dobude tento hrad - neboť on vám bude vládnout!“

Vzduch zapraskal a Gregory se objevil přímo před čarodějnici. Hořící pochodní zaútočil na její obličej. Čarodějnice zaječela a vrhla se stranou, pokoušejíc se dostat ke dveřím, ale cestu jí přetřala Cordelie vezoucí na svém koštěti vědro s vodou. Tekutina se zformovala do podoby dlouhého vodního šípů, který se rozprskl o obličej čarodějnice. Ta zaječela vzteky a rozletěla se síní, zoufale se snažíc dostat vodu z očí. To už se vedle ni objevili Magnus a Geoffrey, každý z jedné strany. Čarodějnice na poslední chvíli vytrhla amulet, který ji visel v západí, zvolala: 'Sláva Altarovi!' a s hromovým zaburácením zmizela.

V síni zavládlo úplné ticho.

Pak se z přihlížejícího davu ozvalo tlumené mručení, které se rychle začalo šířit síní.

Magnus visel pod velkou ohnivou koulí uprostřed síně. pohled chladný jako ocel. Jeho ústa se pomalu začala otevírat.

Gwenin hlas ho zarazil dřív, než stačil něco říct. „Ne, Magnusi! Taková slova nesmíš říkat, protože by je žádný gentleman nepoužil!“

Na okamžik opět zavládlo ohromené ticho. Pak se jedna z žen začala hlasitě hihňat. Vzápětí se k ní připojila další a ještě další, a nakonec celá síň propukla ve veselý smích, ve kterém se rozpustil všechn strach uplynulých chvil. Možná, že v něm tu a tam zazněla trocha hysterie, ale smích to určitě byl.

Náhle se na stupínku objevil hrabě Drulane se svou chvějící se ženou a mlčky se rozhlížel po síni.

Jeho služebníci a poddaní si ho jeden po druhém všimli a umkli.

Když v síni zase zavládlo ticho, hrabě se obrátil na svého sluhu. „Rozsviť světla, abychom mohli poděkovat této lady za její vítanou pomoc a dovolili jí zrušit tu planoucí kouli.“

Sluha poslechl a jiní se k němu rychle připojili.

Hrabě se obrátil na kněze a řekl mu vážně: „I tobě musím poděkovat, ctihodný otče, za tvé služby.“

Kněz se uklonil. „Byla to má povinnost a není třeba, abys mi děkoval.“

„Nícméně ti děkuji. Na druhé straně přiznávám, otče, že cítím jisté obavy, neboť se jednalo o duchy mých předků. Byly jejich duše zahubeny?“

„Nikoliv, mylorde.“ Kněz se usmál. „Odpust', ale nevěřím, že by duše vůbec mohla být zahubena. A i kdyby k tomu dojít mohlo, určitě k tomu nedošlo dnes, neboť jsem nepoužil formulí obvyklých pro vymítání. Ne, jen jsem požehnal této síni a pomodlil se za duše tvých předků, aby spočinuly v pokoji - což učinily.“

„A já už se bála, že se je pokusíš zničit svou vlastní mocí,“ zašeptala Gwen svému manželovi. „Jak tě napadlo zavolat duchovního?“

Rodův hněv se vytratil a na jeho místo nastoupil pocit provinilosti a rozmrzelosti. „Prostě mě to napadlo.“

„To je zvláštní, protože pokud vím, nikdy jsi nebyl nějak zvlášť pobožný. Kde ses to dozvěděl?“

Otázka pronikla Rodovi pod kůži. Zamračil se. Kde se vlastně naučil, že duchové mohou být zažehnáni knězi? „To přece ví každý, ne?“ Podíval se jí do očí. „Alespoň já to věděl vždycky.“

„Ne,“ namítl malý Gregory a chytil ho za ruku. „Tak to není...“

„Kdo se tě ptal?“

Gregory se rychle stáhl a Rodův pocit provinilosti ještě vzrostl. Vzal hochu do náručí a přitiskl ho k sobě. „Promiň, synku! To jsem nechtěl!“

Kněz stále ještě hovořil s hrabětem. „Vrátili se do svých hrobů, mylorde - a jak doufám, i ke svým posmrtným životům.“

„To by bylo dobře,“ odpověděl hrabě prostě.

Rod se podíval na kněze. „Mám tě zase odeslat domů, otče?“

Duchovní zbledl a hrabě řekl rychle: „Nebo raději využijíš našeho pohostinství a až si odpočineš, odjedeš do svého kláštera v doprovodu mých zbrojnošů?“

„Děkuji ti, mylorde,“ řekl kněz, jenž se ani nepokoušel zakrýt svou úlevu.

Hrabě sklonil hlavu. Pak se pomalu obrátil na Rodu. Mluvil tiše, ale jeho slova byla ostrá jako meč. „To od tebe bylo nešlechtné, lorde Čaroději, že jsi přišel do mého domu neohlášen a v přestrojení.“

Navzdory studu, který Rod cítil, pohledu hraběte se nevyhýbal. V panice ztratil hlavu a pokoušel se bojovat s nepravým nepřítelem – a teď ještě k tomu všemu měl hrabě pravdu.

Co si to dovoloval!

Fungovalo to; sebral dost sebedůstojnosti, aby pozvedl hlavu. „Je mi opravdu líto, že nastala nutnost pro takový klam, hrabě - ale nutné to skutečně bylo.“

„Cože?“ Hrabě se zamračil. „Bylo nutné vzbudit mé předky z jejich posmrtného spánku?“

Rod na zamračení odpověděl zamračením. „Jejich probuzení nebylo moje dílo, hrabě - to udělala ta zlá ča - ehm, čarodějka.“

„Ano.“ Hrabě zahanbeně sklopil oči. „Bylo to tak, jak říkáš, lorde čaroději. Zapomněl jsem se.“

„Ale ta čarodějnice by sem nepřišla,“ namítl Geoffrey, „kdybychom tu nebyli my.“

„Mlč, synku,“ zamumlal Rod.

„Prosím tě, abys nesoudil všechny čarodějnice podle ní,“ přidala se Gwen. „Jen málo jich je tak zlých. A jak jsi sám viděl, i ty prchají před mocí Královského covenu.“

Nezdálo se, že by to hraběcí poddané příliš uklidnilo.

„Nemylte se,“ poradil Rod. „Černokněžník sem poslal své agenty, aby mu usnadnili dobytí hradu - jak vidíte, už se dostal až tak daleko.“ Obrátil se k hraběti Drulanovi. „To proto jsme museli přijít v převleku - abychom se dozvěděli co nejvíc o Alfarových plánech.“

Hrabě na něj chvíli mlčky hleděl a pak pomalu přikývl. „Ano, viděl jsem dost, abych pochopil, že to skutečně bylo nutné.“

„Děkuji ti za tvé pochopení.“ Rod se lehce uklonil. „Ale dnes už ti problémy působit nebudeme. Čarodějnice uprchla a my víme všechno, co jsme se mohli dozvědět.“ *Zvláště teď, když se náš převlek prozradil.* „Poděkujeme ti za tvé pohostinství a odejdeme.“

Hrabě se rovněž uklonil. Bylo vidět, že se mu velice ulevilo.

Rod se usmál, obrátil se a vykročil ke dveřím.

Magnus zamrkal, pak vyskočil a následoval svého otce. Prsa měl vypjatá a bradu bojovně vysunutou.

Ostatní děti se udiveně podívaly jedno na druhé a pak se i s Gwen připojily k Rodovi a Magnusovi.

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Vesničané před nimi bázně ustupovali, nechávající je projít.

Rod se zastavil u Fesse, sáhl pod sedlo a resetoval ho. Kůň pomalu zvedl hlavu. Rod ho vzal za uzdu a vedl ho s sebou.

Když vyšli ven na vzduch, Geoffrey se zhluboka nadechl.

„Tady je to mnohem lepší!“ vzdychla Cordelie.

Rod šel ještě několik kroků mlčky, pak přikývl. „Ano. Chtěli jste přece spát venku, ne?“

„Cvrččí muzika je mnohem příjemnější, než chrápání,“ ujistil ho Magnus.

„A pokud už musíme spát se zvířaty, dala bych přednost tomu, aby byla dost velká na to, abych je viděla.“ Gwen si uhladila sukni. „Fuj!“

„Já se nepřu,“ ujistil ji Rod. „Pojďme; ujdeme ještě čtvrt míle nebo tak nějak, a pak se uložíme na zbytek noci.“

Zamířili k bráně, přešli po padacím mostě a pak dál do noci.

Po několika krocích Rod vybuchl. „Tak! Až mi příště budeš chtít odmlouvat, Gregory, počkej *prosím*, až budeme sami! Protože se může stát, že náhodou budu mít pravdu.“

„Ano, tati,“ pípnul chlapec sotva slyšitelně.

Rod se zamračil. „Nechci na tebe být hrubý, synku - ale existuje poměrně pravděpodobná možnost, že Alfarovi lidé nepřišli kvůli nám, ale aby prozkoumali terén a roznesli nějakou tu poplašnou zprávu mezi prostý lid. Ty vystrašené řeči, které jsme slyšeli v hodovní síni, byly *pravděpodobně* míněny upřímně - ale svým způsobem velice nahrávaly Alfarovi, nemyslíš?“

Gregory mlčel.

Aby Rod zakryl rozpaky, které cítil, obrátil se k Fessovi a zamumlal: „Už ses vzpamatoval, Elektronický šrote?“

„Skoro,“ odpověděl robot. „Až do dnešní noci jsem se nikdy nesetkal se skutečným médiem a neměl jsem žádný důvod věřit, že něco takového vůbec existuje.“

„No, možná, že ho nemáš ani teď,“ opáčil Rod.

„Kdo nemá co?“ Magnus vzhlédl a zamračil se. „Aha! Ty mluvíš s Fessem.“ Pokýval hlavou. Děti už věděly, že nemohou slyšet Fessovy myšlenky, pokud tomu on sám nechce.

„Možná nemá ani teď co?“ zeptala se Cordelie.

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„Důvod věřit, že existují média,“ vysvětlil Rod. „Osoby, které mohou mluvit s duchy nebo způsobit, že se objeví.“

„Aha.“ Cordelie vážně přikývla. „Máš pravdu, tati. Opravdu nemá.“

„Skutečně? Ale mně ti duchové připadali praví.“

„Jenže nebyli,“ ujistil ho Magnus. „Nemysleli o nic víc než zrcadlo.“

Rod se zamračil. „Zvláštní příměr.“

„Ale trefný,“ ujistila ho Gwen. „Ti 'duchové' neměli své vlastní myšlenky; dělali jen to, co jim bylo poručeno.“

„Co jim bylo poručeno?“ Rod se nepřestával mračit. „Kým?“

„Tou čarodějnicí,“ vysvětlil Magnus. „To ona vyvolala vzpomínky uložené v kamení a vrhla je na nás.“

Rod vytřeštil oči. Po chvíli řekl: „Cože?“

„Některé čarodějnice to dokážou, můj pane,“ vysvětlila mu Gwen. „Dotknou se třeba prstenu a ihned vědí vše o osobě, která ho nosila, dokonce i o tom, jak přemýšlela.“

Rod se zahleděl do prázdna. „Ano... myslím, že jsem o tom už něco slyšel. Říká se tomu 'psychometrie', ne?“

Gwen pokrčila rameny. „Já nevím, můj pane; to je výraz tvého lidu, ne mého.“

„To je teď přece jedno.“ namítla Cordelie.

„Díky za lekci,“ opáčil Rod kysele. „Ale jak ses to dozvěděl ty, Magnusi?“

Chlapec zaváhal. „Nechci tě s tím obtěžovat, tati...“

„Opravdu?“ Rod se tázavě podíval na Gwen, zavrtěla hlavou. „A nechtěl jsi přidávat starosti ani mamince, předpokládám. Což bylo hezké, dokud jsme na to nepřišli. Od této chvíle už si budeme dělat starosti *pořád* - že objevíš nějaký nový aspekt svého nadání a pustíš se do nebezpečných pokusů, aniž by ses nám s tím světil.“

Magnus zmateně vzhlédl. „Nechtěl jsem...“

„Já vím. Tak to nedělej. Klidně mě obtěžuj, synku - na to tady jsem.“ Na okamžik si pomyslel, jestli to není víc pravda, než sám tuší.

Magnus si povzdechl. „No dobře. Objevil jsem myšlenky ve věcech, které lidi používají, tati.“

Rod přikývl. „Až s tím příště budeš experimentovat, ať je máma nablízku, ano? Tolik co se týče 'vyvolání'. A teď k tomu 'poroučení'. Hádám správně, že tady jde o projektivní telepatii?“

„Tím míní,“ vysvětlila Gwen dětem, „schopnost čarodějnice nebo čarodějníka působit myšlenkami na lidi, kteří čarodějnické schopnosti nemají.“

„Ano!“ dychtivě přikývla Cordelie. „Tak to bylo, tati. Co v duchu řekla, to slyšeli i ostatní.“

Rod krátce kývl hlavou. „Takže jsme neviděli skutečné duchy - jen odraz vzpomínek 'zaznamenaných' v kamenných stěnách síně... ehm, Gwen?“

„Ano, můj pane?“

„Vzpomínáš si na ty duchy, se kterými jsme se setkali v chodbách hradu Loguirů?“

„Ano, můj pane. Možná i ti byli původně vyvoláni takovým způsobem.“

„Proč 'původně'?“

„Protože zůstali i když čarodějnice, která je vyvolala, odešla - dlouho poté.“

„Ach, ano.“ Rod přikývl. „To je pravda - na tom hradě strašilo už několik staletí, že?“ Náhle si povšiml záblesku v Magnusových očích. „Pokud tě napadlo, že by ses tam mohl jít podívat, tak na to raději zapomeň. Ti duchové nebyli tak docela neškodní.“

„Na tvého otce si však nepřišli,“ nedokázala si odpustit Gwen.

Rod po ní blýskl pohledem. „Díky diplomacii, ne nekromancii. A když na to tak myslím, ta Alfarova čarodějnice měla také slušné vlohy k přesvědčování.“

„Ano,“ souhlasila Gwen. „Když se nad tím zamyslíme, její slova byla určena spíš pro hraběte a jeho lidi, než pro nás.“

„Pokoušela se znovu vyvolat starý strach z čarodějnic, aby podpořila jejich Vládu teroru,“ zavřel Rod. „Přitom jí vůbec nezáleželo na tom, co vesničané udělají s ostatními čarodějnicemi v království.“

„Ne, *záleželo* jí na tom!“ zvolal Gregory. „Protože jestliže je vesničné začnou pronásledovat, dostanou strach nebo zahořknou, a v obou případech pravděpodobně utečou pod Alfarovu ochranu.“

Rod pomalu přikývl. „Nerad to říkám, synku, ale tentokrát máš zřejmě pravdu.“ Vážně se zadíval na Gwen, pak sklouzl očima na své děti.

„Jaké myšlenky se ti honí hlavou, manželi?“ zeptala se měkce.

Rod se znovu obrátil k ní. „Tahle naše mise začíná být skutečně nebezpečná, drahá. Je čas, abyste se ty a děti vrátili domů.“

Na okamžik zavládlo úplné ticho. Pak Cordelie zvolala: „To není fér!“

„Teprve to začalo být zajímavé!“ prohlásil Gregory.

„Ale stejně...“ začal Rod.

„Tady mám možnost seznámit se s taktikou čarodějů!“ zvolal Geoffrey. „O to mě přece nepřipravíš, tati!“

„Mohl bys při tom přijít k úrazu,“ odsekl Rod, „a zabránit tomu je moje životní poslání!“

„Ale co budeš bez nás?“ zeptal se Magnus a chytil ho za rukáv.

„Nezávislý muž,“ opáčil Rod. „A jako takový budu moci jednat efektivněji. *Mnohem* efektivněji, když se o vás nebudu muset bát.“

„Až dosud jsi neměl žádný důvod bát se o nás!“ zvolala Cordelie.

„Klidně proti nám pošli armádu, tati, a uvidíš, jestli se o nás musíš bát!“ zaúpěl Geoffrey.

„Jo.“ Rodův výraz ztvrdl. „To by se ti líbilo, utkat se s celou armádou. Jenže, bohužel, taková armáda by také mohla být silnější, než ty, a -“

„Manželi.“ Gwenin tichý hlas pronikl jeho rostoucím hněvem. „Právě jsi řekl, že je musíš chránit.“

„Chceš tím snad říct...?“ zvolal Rod, ale Gwen už mluvila k jejich dětem.

„Váš otec právě řekl, že před námi je nebezpečí. Pokud věříš, že jsi dost silný, pokud si to myslíš - co uděláš, když se budeš muset postavit dospělému čaroději na vrcholu sil, a budeš na něj sám? Když budeš odloučen od svých bratrů a sestry - co pak?“

Geoffrey otevřel ústa k odpovědi.

Gwen mu je ucpala dlaní. „Ne, rozmysli si to dobře, než odpovíš! Jistě, bojování s sebou nese i jisté potěšení - ale jen do chvíle, kdy pocítíš skutečný strach! Pak je všechna radost ta tam.“ Její oči se setkaly s Rodovými. „Tvůj táta to ví, protože on sám byl v nebezpečí

života mnohokrát. Ano, pokud řekne, že je to nebezpečné, pak můžeš věřit, že se jedná o nebezpečí života.“

Děti na ni hleděly mlčky a zamyšleně.

„Ale ty, můj manželi.“ obrátila se Gwen na Roda, „zase uvaž, že nepřátelé, které proti nám Alfar až doposud poslal, nás nestáli příliš mnoho sil. Až proti nám pošle všechno, čím disponuje, pak budeme ve velkém nebezpečí; ale já pochybuji, že se k tomu odhodlá, protože neví, jak nebezpeční pro něj doopravdy jsme. Kdyby proti nám poslal armádu, prostě bychom uprchli. Dokud posílá jen čarodějnice, nemají se Velký čaroděj a jeho rodina čeho bát.“

„Takže je to vlastně jen taková legrace, co?“ Rod se pokusil o úsměv.

„Snad ano,“ připustila Gwen. „Ale také zkouška našich schopností.“

„Ano...“ Rod se zase zamračil. „Zkouší, co od nás může čekat, že?“

Geoffrey sebou trhl. „Tati! Jak to, že jsem na to nepřišel?“

„Zkušenost,“ pokrčil rameny Rod. „Ale také to znamená, že jeho útoky budou čím dál silnější, aby odhalil naše meze. Pak zaútočí dvakrát silněji, než si bude myslet, že je třeba, jen aby měl jistotu.“

Geoffrey se zahleděl do prázdna. „Takže... to znamená, že bychom měli na odvrácení jeho útoků vynaložit co nejméně síly.“

Rod přikývl. „Což jsme až dosud zrovna nedělali.“

„Můžeme tedy zůstat?“ zvolala Cordelie, poskakující vzrušením.

Rod se na ni dlouze zahleděl.

Děti se kolem něj shlukly, ruce sepjaté před sebou, oči upřené na něj.

„Slibujete mi, že až *příště* řeknu, že se vrátíte domů, půjdete bez jakýchkoliv námitek?“

„Ano, tati, ano!“ volaly děti jedno přes druhé. „Poběžíme, poletíme!“ slibovala Cordelie.

„*Nechtěli* bychom zůstat, pokud by byl černokněžník skutečně nebezpečný, tati,“ ujistil ho Magnus.

„Ale nevěříte, že by mohl být, je to tak?“ zeptal se Rod svého nejstaršího.

„No...“

„To je v pořádku.“ Rod pozvedl dlaň. „Mám váš slib. Je to v pořádku - jste stále členy výpravy, alespoň do dalšího útoku. A pokud se situace ukáže být skutečně nebezpečná, pomůžete domů.“

„Domů,“ přikývli všichni.

„Pořád mi nevěříte, co?“ Rod se podíval na Gwen. „A co ty? Slibuješ?“

„Budu tě chránit ze všech sil, jako dosud, můj pane,“ řekla jeho žena pevně.

„Toho jsem se bál,“ povzdechl si Rod. „No, hádám, že se s tím budu muset spokojit. Pojdme, děti, utáboříme se na noc.“

Gwen si šťastně povzdechla a pohodila hlavou. „Ach, je to krásné, být zase ve vzduchu.“

„Těší mě, že se ti to líbí.“ Rod sevřel násadu koštěte pevněji a ztěžka polkl. Jeho představa o létání měla co dělat s nitrem pěkně vyhráté kosmické lodi s pohodlnou kabinou a autobarem. „Tohle poletování na koštěti je dobré tak pro ptáky. Opravuji - žádný slušný pták by se koštěte nikdy nedotkl.“

„Ale samozřejmě, že dotkl, tati.“ Cordelie s nimi vyrovnala rychlost. Na násadě jejího koštěte seděl drozd a zvesela si prozpěvoval.

Rod si ptáka změřil pohledem. „Pěkné kamarády si hledáš, jen co je pravda.“

Kolem proletěl Gregory, ve vzduchu se obrátil a zamával svým bratřím.

„Nepředváděj se,“ zavrčel Rod, ale při pohledu na úsměv ve tváři jeho nejmladšího se jeho srdce zaradovalo. Takhle má vypadat dítě, pomyslel si.

„Dávej pozor na cestu!“ zavolala na něj Gwen. Gregory rozjařeně přikývl a obrátil se zpátky na břicho.

Zezadu se k nim připojil Magnus. „Díky, tati! Zase jsme svobodní.“

„Potěšení je na mé straně.“ Rod se to snažil myslet upřímně. „A teď už na tom stejně nezáleží, když Alfar ví, kdo jsme doopravdy.“

„Tamhle.“ Magnus ukázal před sebe. Rod se podíval a uviděl řetěz hor modrajících se v dáli. „To jsou Titanovy hradby,“ informoval ho Magnus.

„Hranice panství Romanovců.“ Rod náhle cítil nepříjemný tlak v podbřišku. „Nějak vůbec nemám chuť je přeletět.“

„Ale bude to vzrušující, tati!“ zvolal Geoffrey, letící na jejich návětrné straně.

„Je to druh vzrušení, bez kterého klidně mohu žít. Kromě toho mám hlad. Drahá, co říkáš, kdybychom si ještě na této straně hranice našli městečko dost velké, aby mělo hospodu?“

„Pochybuji, že tam přivítají lidi tak chudě oděné, jako jsme my, můj pane.“

„Jistě, ale nechají nás posedět na dvorku, když jim za jídlo zaplatíme poctivým stříbrem.“

„Horké klobásy!“ zvolal Geoffrey.

„Guláš!“ přidal se Magnus.

„Smažený sýr,“ zajásala Cordelie.

„Děti hladové,“ povzdechla si Gwen. „Dobře, manželi, učiníme, jak říkáš.“

„Výborně. Přistaň s námi na nějakém pěkném místě půl míle odsud, ano? Dráteníci mohou zůstat sedět na dvorku, ale ne pokud ho použijí jako přistávací dráhu.“ Hladově se zadíval před sebe a zavelel: „Na přistání.“

Kapitola 5

Když došli do osady, Cordelie si šťastně povzdechla. „To je *tak* dobře, že ten starý zlý černokněžník už stejně ví, že na něj jdeme!“

„No jistě,“ zamumlal Rod. „Alespoň nám může připravit báječné přivítání! Proč z toho máš takovou radost, zlato? Protože můžeš létat?“

„Ach, ano!“

„Nemám rád přestrojení, tati,“ vysvětlil Geoffrey.

Rod se na svého synka pátravě zadíval. „Ano, myslím, že nemáš - ale chápeš, že je to někdy nutné.“

„Jako teď, já vím,“ povzdechl si chlapec. „Ale stejně se mi to nelíbí.“

„Chápu.“ Rod se zamračil. „*Mně* se zase nelíbí že nevím, jak Alfar prokoukl naše převleky.“

Celá rodina kráčela mlčky - po několik sekund. Pak Gwen řekla: „Všeobecně se ví, že Velký čaroděj má ženu a čtyři děti - a že jedno z nich je děvče a ostatní chlapci.“

Rod se zakabonil. „Co tím chceš říct - že jejich iluzionisté napadají každou rodinu, která míří na sever?“ Zamyslel se. „Jistě, *na* sever asi zrovna moc rodin nemíří... a jak jsou naše děti staré se také obecně ví...“

„Je to dost nepravděpodobné,“ připustila Gwen.

„A tudíž s tím musíme vážně počítat. Ale něco bychom se o tom snad doslechli, ne? Obludy napadající rodiny...“

„Ne pokud by čarodějnice a její obludy vyhráli,“ poukázal Geoffrey.

„Jenže čarodějnice by jistě hned poznala, že rodina, na kterou útočí, nevládne žádnou magickou mocí!“ namítla Cordelie. „A svoje obludy by zase odvolala.“

Geoffreyovy oči byly mrazivě chladné. „Neodvolala - pokud by chtěla, aby se zprávy o ní nedostaly ke králi.“

„Což je zřejmě jejich strategie,“ přisvědčil Rod.

„Ale - zabíjet *děti*?“ vydechla Cordelie.

„Nejsou to hodní lidé,“ opáčil Rod.

Děti byly po několik minut docela zticha a vstřebávaly nepříjemnou informaci. Nakonec Gregory poznamenal: „Ale *tohle* přece jistě nevíme, tati.“

„Ne, ale jako možnost to připustit musíme. I když mi to připadá poněkud přemrštěné.“

„Možná mají hlídky,“ navrhl Geoffrey.

Rod přikývl. „Ano, jistě, to je pravděpodobné - ale jaké hlídky? Žádné ozbrojence v Alfarově uniformě jsme přece nepotkali. Takže pokud nějaké hlídky má, jsou v přestrojení. A patrně ví, jak vypadáme...“

„Ale ne!“ zvolal Magnus a popadl Roda za zápěstí. „Stačí, aby byli...“

„Telepati!“ Rod se udeřil dlaní do čela. „Samozřejmě! Pár čtenářů myšlenek na každé z hlavních cest - možná i na pastvinách, pokud jsou zvlášť podezíraví - všimnout si jich by bylo takřka nemožné! Mohou vypadat jakkoliv - jako vesničané pracující na polích, pomocníci v kuchyních hospod, kupci a jejich družina -“

Děti se podezíravě rozhlédly kolem sebe.

„- a odhalit je je prakticky nemožné,“ dokončil Rod, „protože nemusí dělat nic než poslouchat myšlenky kolemjdoucích!“

„*Mohli* bychom zamaskovat své mysli,“ namítl Geoffrey.

„Ano, ale neudělali jsme to.“ Rod potřásl hlavou. „Kromě toho - není to tak jednoduché, jak se zdá. Začínáte v tom být docela dobří -“ zachytil Gwenin pohled, „- pokaždé, když děláte něco, co nechcete, abychom se já a maminka dozvěděli.“

Děti si vyměnily kradmé provinilé pohledy.

„Na druhé straně, vaše maminka a já jsme čím dál lepší v pronikání za ty vaše masky,“ pokračoval Rod, „a když se to vezme kolem a kolem, je to docela dobrý trénink pro nás pro všechny. Vlastně to není zase tak špatný nápad.“ Na tváři se mu objevil spiklenecký úšklebek. „Nakoukněte tu a tam do mysli lidí kolem nás, děti.“

Čtyři dětské pohledy jako na povel strnuly a rozostřily se.

„Ne, ne! Nemyslel jsem *hned*! Kdyby nás teď poslouchali, slyšeli by to a svoje myšlenky by zamaskovali! Musíte je zaskočit když to nebudou čekat, překvapit je. Naslouchejte v nepravidelných intervalech, vždycky tu a tam, náhle a bez přípravy.“

„Ale copak před námi nemohou své myšlenky maskovat pořád, tati?“ namítla Cordelie.

„Ne když se snaží poslouchat *naše* myšlenky,“ vysvětlil jí Rod. „Obojí současně dělat nemohou - maskovat se a poslouchat. Jen si to zkuste - uvidíte sami.“

Tentokrát byly pohledy, které si děti mezi sebou vyměnily zmatené - a zneklidněné. Kolik toho vlastně jejich táta ví, co oni nevědí, že ví?

„Pokuste se je zastihnout nepřipravené,“ zopakoval Rod.

Děti si filozoficky povzdechly.

„Já vím, já vím,“ zavrčel Rod, „táta neví, co chce. Nejprve vám říká: tohle nedělejte, pak zase: tohle dělejte! Musíte si to uspořádat sami - někdy to dělat smíte a jindy ne.“ Vzhlédl. „Hele, to je ale pěkný kůň. Myslím, že ho ukradnu.“

Děti překvapeně zalapaly po dechu a znechuceně se na svého otce podívaly. „Nemůžeš ho ukrást, tati,“ opáčil Gregory. „Vždyť už je tvůj.“

„Takhle je to mnohem příhodnější, co?“ Potichu pak dodal: „To je od tebe hezké, žes nám přišel naproti, Starý železnáku. Co kdybych se zase chvíli vezl na tvém hřbetě?“

„Chůze už tě unavila, Rode?“

Ale nakonec to byla Gwen a Cordelie, kdo se vezl, alespoň k hospodě, a hostinský byl velice úslužný - jakmile se Rodovi konečně podařilo upoutat jeho pozornost.

Nebylo to však jednoduché. Rod nechal svou rodinu přede dveřmi a vešel dovnitř, v duchu obrněný proti všem případným nepříjemným scénám. Uviděl vysokého, šlachovitého muže ve špinavé zástěře uvázané kolem pasu, jenž roznášel holby piva a inkasoval od strážníků měďáky za jídlo. Když se náhodou odvrátil od stolů, Rod zachytil jeho pohled. „Ztrať se odsud,“ křikl na Roda, aniž se zastavil. „Nemáme na rozdávání.“ Pak bez dalšího znovu zamířil ke kuchyni.

„Ale já mám peníze!“ zavolal Rod.

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Muž se nezastavil.

Rod vyrazil rychlou chůzí za nim, obešel ho a postavil se mu do cesty. Pak přidržel hostinskému před nosem svůj měšec a zachřestil jím. Hostinský se zastavil. Rod měšec otevřel a mužovy oči se pomalu přeostrily na jeho obsah.

Rod si vysypal několik mincí do dlaně. „Vidíš? Stříbro. Pravé.“

Hostinský se na mince zamračil, jako by to byl nějaký odporný hmyz. Pak se jeho obličej pomalu rozzářil, vzal jednu z mincí na Rodově dlani a soustředěně do ní kouzl.

Rod si nedokázal pomoci. „Chutná?“

„To je stříbro.“ Zdálo se, že hostinský nevěří svým očím.

„Pravé,“ ujistil ho Rod.

Muž se konečně podíval na Roda. „Za co je?“

Rodovi chvíli trvalo, než pochopil. „Rádi bychom něco k jídlu.“

„Bychom?“ Hostinský se rozhlédl kolem sebe.

„Moje žena a děti,“ vysvětlil mu Rod. „Nepřipadalo mi, že bys je viděl rád tady uvnitř.“

Hostinský se na chvíli zamyslel, pak zamračeně přikývl. Roda napadlo, jak se asi tenhle muž vůbec může uživit. Nakonec hostinský řekl: „To bylo moudré.“ Znovu přikývl. „Moudré.“ Podíval se na Roda. „A jaké jídlo si přeješ?“

„Ach, nejsme vybíraví. Velkou mísu guláše, talíř klobás, pár bochníků chleba, džbán mléka a džbán piva nám docela postačí. Ach, a samozřejmě šest prázdných misek. A šest lžic.“

Hostinský vážně přikývl. „Guláš, klobásky, chléb, mléko a pivo.“ Stále přikyvuje vykročil ke kuchyni. „Guláš, klobásky, chléb, mléko a pivo,“ opakoval si objednávku, jako nějakou magickou formuli.

Rod se za ním chvíli díval a vrtěl hlavou. Pak se vrátil ke Gwen a dětem.

Našel je sedící pod prastarým, rozložitým dubem. „Obslouží nás, manželi?“ zeptala se trochu starostlivě Gwen.

„Jistě.“ Rod se posadil vedle ní a zády se opřel o kmen. „Jakmile ochutnal naše stříbro a přesvědčil se, že to není cín, byl velice ochotný.“

„Tak co tě trápí?“

„Po pravdě řečeno, má drahá, nebudil ve mně nejlepší d -“ Rod se rozhlédl po orlích obličejích kolem a dopověděl: „- dojem.“

„Jistěže, Tudor nemá žádnou úroveň,“ řekl statný muž, který v doprovodu sobě podobného mířil k hospodě.

„Ano; nerad to říkám, ale náš vznešený kníže je pěkný držgrešle,“ přisvědčil jeho společník. „To černokněžník Alfar - všichni, kdož ho znají, mluví o jeho štedrosti.“

Vešli do hostince a Rod zůstal strnule sedět, oči upřené do prázdna.

Magnus to vyslovil místo něj: „Oni pomlouvali svého vlastního pána?“

„Přesně tak,“ vydechla Gwen, oči doširoka otevřené.

„A na veřejnosti!“ zašeptal Rod nevěřicně. „Jistě, poddaní pomlouvali své pány i dřív, - ale nikdy na veřejnosti, kde by je mohl zaslechnout nějaký špicl. Protože všichni dobře vědí, co by se stalo, kdyby...“ Nedořekl.

„Jak zlý by doopravdy musel pán být, aby jej pomlouvali jeho vlastní poddaní!“ zvolala Cordelie. „Nebo tak rychle ztratili důvěru?“

„Obyčejně se to nestává,“ odtušil Rod zachmuřeně. „Ale my jsme sem nepřišli proto, že je všechno jak má být.“

Z hostince vyšla děvečka s tácem jídla. Obličej měla ušmudlaný a zástěru umaštěnou - od špinavého nádobí - pomyslel si Rod. Přinutil se zapomenout na postoj, jaký obvykle zaujímal vůči sluhům a připravil se na pohrdání příslušející dráteníkovi. Napadlo ho, že každý občas potřebuje někoho, na koho by se mohl dívat shůry. Možná, že právě v tom spočíval hlavní význam dráteníků.

Ale děvečka jen postavila tác na zem a udiveně zavrtěla hlavou. „Dráteníci! Proč pán marní dobré jídlo na dráteníky?“

Rod vzal tác a přičichl k němu. Na tváři se mu rozlil potěšený úsměv. „Hej! To vypadá dobře!“

„Můžu?“ Magnus způsobně seděl s rukama v klíně. Stejně tak ostatní děti, ale očima při tom hltaly jídlo na tácu.

„Samozřejmě...“ Děvečku jejich zdvořilost očividně zaskočila.

Magnus si vzal jednu misku. „Mohu také?“ zvolala Cordelie a obě mladší děti se k ní přidaly: „Mohu? Mohu?“

„Jistě,“ zopakovalo děvče a překvapeně zamrkalo. Tři drobné ručky se natáhly po miskách.

Rod podal talíř Gwen, pak postavil na zem velkou mísu s gulášem a džbány. „Vezměte si své hrníčky, děti.“ Gwen vzala zbývající dvě misky a lžíce.

Děvečka se narovnala a na čele se jí objevila hluboká vráska. „Vy jste nějakí divní dráteníci,“ řekla.

Pokouší se uvažovat, pomyslel si Rod - a velice usilovně se pokouší překonat nějakou zvláštní mentální letargii, která jí v tom brání. „Divíš se, proč nám tvůj pán naservíroval něco víc, než kuchyňské odpadky?“

Děvečkina tvář se rozzářila. „Ano. Právě tomu jsem se divila.“

„Má k tomu dobrý důvod,“ ujistil ji Rod. „Zaplatili jsme stříbrem.“

Pomalou pozvedla hlavu a její ústa se zformovala do užaslého 'O'. „Aha. Tak je to.“ Pak se obrátila a pokyvujíc hlavou, zamířila zpátky k hospodě.

„Proč se nezeptala, odkud vzali obyčejní dráteníci stříbrné mince, tati?“ zeptal se Magnus.

„Myslím, že jí to napadne asi tak ve chvíli, kdy se vrátí do kuchyně...“

„Proč je tak pomalá, tati?“ Zdálo se, že to Cordelii působí starosti.

Rod potřásl hlavou. „Nejen ona, zlato. Hostinský se choval naprosto stejně.“ Zamračeně se podíval za odcházející děvečkou.

Před vraty hostince se objevili dva postarší muži v brokátových kabátcích. „Tak, náš kníže by chtěl řídit veškerý obchod,“ řekl právě jeden. „Dej na má slova, tak dlouho nám bude nařizovat, které zboží nesmíme prodávat, až celý trh ovládnou ti kupci, co k němu dnes přijeli.“

„Ano, a daně spolknou polovinu našeho zisku,“ přisvědčil druhý, ale hovořil bez zápalu, skoro jako by mu na tom ani nezáleželo.

Rod za nimi upřeně zíral ještě když zmizeli v hostinci. „To je ta nejnehoráznější lež, jakou jsem kdy slyšel! Kníže Tudor je natolik benevolentní, že by se mu až dala vytknout nedbalost!“

„Lidé uvěří čemukoliv,“ nadhodila Gwen.

„Ano, ale kupci řeči zvažují - a tihle dva byli obchodníci. Kdyby dali na lidské řeči, dávno by už zbankrotovali.“

Do dvora vešla karavana oslíků, prohýbajících se pod těžkým nákladem. Jejich honáci na ně štekli pár posledních rozkazů, a pak zamířili kolem Gallowglassovy rodiny k hostinci. „Říká se, že černokněžník Alfar je opravdu štedrý muž,“ řekl jeden z nich.

„Ano, a velice šlechetný. Ti, kdož se dají do jeho služeb, už si nikdy nebudou muset dělat starosti o jídlo a pití.“

První smutně potřásl hlavou. „Náš kníže Tudor málo dbá o svůj ubohý lid.“

„Zbláznili se?“ zasyčel Rod. „Tudorovo knížectví je prakticky země blahobytu!“

„Je to tak, jak říkáš,“ přisvědčil druhý. „Ale náš kníže alespoň neožebračuje svůj lid daněmi tak jak to dělá vévoda Romanov.“

„Ale no tak!“ odfrkl si Rod. „Netvrdím sice, že by byl Romanov nějaký dobrodinec - ale tolik ještě ví, že poddaní, kteří umírají hlady, jsou neproduktivní.“

Ale Gregory se díval strnule do prázdna. „Tati - nemohu zachytit jejich mysl.“

Gwen přestala nakládat guláš a zadívala se do dále. „Něco cítím...“ Pak se její oči rozšířily. „Manželi - tlačí se to na mne, snaží se to proniknout do mé hlavy!“

Všechny čtyři děti se okamžitě zahleděly do prázdna.

„Hej!“ vyštěkl Rod poplašeně. Zatleskal rukama a zvolal: „Probuďte se! Pokud se něco snaží proniknout do mysli lidí, mohlo by to být nebezpečné!“

Zamrkali a podívali se na svého otce. „Je to jak říkala maminka, tati,“ hlásil Magnus. „Někdo tlačí na naše mysli a na mysli všech zdejších lidí - jenže do těch našich se mu nedaří proniknout.“

„Pak o nás ví vše, co o nás vědět potřebuje, že?“ zavrčel Rod. Zamračil se a pak pokrčil rameny. „Na druhé straně, žádná novinka to pro něj asi není. Počkejte, zkusím to sám.“

Nebylo to pro něj tak lehké, jako pro Gwen a děti. Oni s mimosmyslovým nadáním vyrůstali; dokázali číst v cizích myslích tak snadno, jako naslouchat cvrlikání ptáků. Ale Rodovy vlastní schopnosti byly uvolněny teprve před třemi lety. Rod přivřel oči a

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

soustředil se na představu hladké šedé zdi, nechávaje své myšlenky pohasnout. Pak, když ucítil cizí mysl, pokoušející se proniknout do jeho, mohl znovu otevřít oči.

Ale tentokrát hledat nemusel. Ucítil to dřív, než zaslechl myšlenky jiných lidí. Byla to myšlenková vlna, dokonale rezonující s jeho vlastními myšlenkami, útočící v pečlivě vypočtených intervalech proti jeho mozku. Pomalý, uspávající rytmus se ho pokoušel uvést do letargie - budil v něm dojem podivné harmonie vyplývající z vědění, že černokněžník Alfar dokáže věci zařídit tak, aby všechno bylo v pořádku.

Rod otevřel oči a zjistil, že na něj upřeně hledí celá jeho rodina – a poprvé od začátku jejich cesty zaznamenal v očích svých dětí strach.

Jeho hněv propukl, náhle a silně. Celý Rodův nervový systém jím vzplál a jeho ruce se rozechvěly v touze stisknout hrdlo toho, kdo ohrožoval jeho děti.

„Ne, manželé.“ Gwen se natáhla a vzala ho za ruku. „Teď potřebujeme tvou moudrost, ne tvou nenávisť.“

Uhnul před jejím dotekem; jeho hněv tím jen zesílil. Ale slyšel její slova a něha v nich obsažená ho trochu ukonejšila. Stačilo to na to, aby si vzpomněl, k jakým pošetilostem ho dovedl jeho vztek v minulosti, jak často hrál do rukou nepříteli. Pomalu, zhluboka se nadechl a přesvědčuje sám sebe, že doopravdy je mnohem nebezpečnější, když je klidný, pokoušel se znovu nalézt ztracenou harmonii svých emocí. Soustředil se na svá ramena a pomalu je uvolnil, pak na svá záda, paže a ruce. Hněv by mu teď nijak neprospěl, hněv mohl jen ničit - všechno, kromě jejich nepřítelů. Zachvěl se a tím jako by ze sebe strásl i poslední zbytky zlosti. Polkl, zavřel oči a přikývl. „Už jsem... v pořádku. Díky, drahá. Ale... raději už mě nikdy nechytej za ruku, když jsem v tomhle stavu, ano?“

„Ano, můj pane.“ Pustila jeho zápěstí, ale pohled z něj nespustila ani na okamžik.

„Dobře.“ Znovu se zhluboka nadechl a podíval se na své děti. „Víte, co je to hypnóza.“

„Ano, tati.“ Všechny čtyři mu s očima rozšířenýma visely na rtech.

„Tak tohle je ona.“ Rodovy rty se stáhly do úzké čárky. „Někdo vyslal myšlenkový signál, který uspal vědomí všech lidí. Celé městečko se nachází ve stavu masové hypnózy.“

Děti na něj mlčky poulily oči.

Rod pokýval hlavou. „Někdo nebo něco je prostě mnohem mocnější projektivní telepat, než si vůbec umíme představit.“

„Ale já žádnou mysl člověka necítila, můj pane!“ namítla Gwen. „Ano, myšlenky samotné ano - ale ta konejšivá síla, která se nás snaží ukolébat do nevědomí - to je jen síla bez mysli, která by jí vládla!“

Rod si vzpomněl na geneticky upraveného šimpanze, se kterým se utkal před několika lety. To byl podobný případ: ubohé zvíře bylo dokonale zbaveno vlastní mysli. Agresori z budoucnosti, kteří se ustavičně snažili dobýt Gramarye, ho použili jako pouhý konvertor transformující elektrický proud v psionické vlny, které dokázaly ochromit celou armádu. Když se jim šimpanze nakonec podařilo zneškodnit, zjistili, že je to ten nejodpornější a nejobscennější tvor, jakého kdy viděli - a také nejubožejší. Rod se otrásl a zadíval se své ženě do očí. „Nevím, co to je - ale přestává se mi tady líbit. Raději se najíme a zase půjdeme.“

S úlevou se vrátili ke svému jídlu. Ale Cordelie sotva uždibla a odložila svou misku. „Nemám hlad, tati.“

„Znám ten pocit,“ zavrčel Rod, „ale musíš se najíst. Sněz alespoň jednu misku, ano?“ Obrátil se ke Gwen. „Zabal nějaký chléb a klobásky na později.“

Gwen přikývla a začala jídlo balit do šátku.

Rod se obrátil zpátky k dětem - a zamračil se. Na jejich převleku bylo něco špatného, něco, co by je mohlo prozradit...

Přišel na to. „Nezapomínejte se trochu hašteřit, děti. To není přirozené, aby se čtyři děti najedly a přitom se ani jedenkrát nepohádaly.“

Konečně minuli poslední dům na konci vesnice. Rod zamumlal: „Ještě ne, děti. Ještě sto yardů, pak budeme v bezpečí.“

Na okamžik to vypadalo, jako by Geoffrey chtěl začít protestovat. Pak ale zaťal zuby a statečně kráčel další tři sta stop. „Dobře,“ řekl Rod a zastavil. „*Ted!*“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Celá rodina si jednohlasně oddechla. Cordelie se roztřásla. „Tati - to je hrozné!“

Gwen ji chtěla obejmout kolem ramen, ale Rod jí v tom zabránil. Místo toho sám sevřel chvějící se dívku do své medvědí náruče a uklidnil ji. „Já vím, já vím, dítě. Ale buď odvázná - než s Alfarem skončíme, čekají nás ještě horší věci.“ *Nebo až on skončí s námi*, proletělo mu hlavou, ale okamžitě to zaplašil. Otec, jehož děti umí číst v cizích myslích, si poraženecké myšlenky nemůže dovolit. *Zakryj to mluvením...* Rod rychle pohlédl přes Cordeliino rameno na Gwen. „Nemyslíš, že je ten správný čas, abyste se vrátili domů?“

Gweniny rysy ztvrdly a bojovně pozvedla bradu. Tři malé bradičky kolem ní ji napodobily. „Nikoliv, můj pane,“ řekla pevně. „To, co jsme tu viděli je sice strašné - leč pro nás to nepředstavuje o nic větší nebezpečí, a možná, že naši magii ještě budeš potřebovat.“

„To poslední popřít nemůžu,“ povzdechl si Rod, „a myslím, že máš pravdu - příjemné na pohled to nebylo, ale nás to nijak neohrozilo. Dobře - budeme pokračovat dál jako rodina.“

Chlapcům se na tvářích okamžitě rozlily široké úsměvy a Cordelie se v Rodově objetí napřímila a zatleskala rukama. Rod ji postavil na zem, opřel si ruce v bok a změřil si své děti přísným pohledem. „Pochopili jste, oč tam jde, že?“

Všichni přikývli a Magnus řekl: „Ano, tati.“ A Geoffrey dodal: „Alfar tu osadu připravuje na dobytí, že?“

Rod přikývl a upřel pohled na svého druhého syna. „Jak to provede?“

Chlapec pokrčil rameny. „Klidně. Připochoduje tam a všichni ho prohlásí za svého přítele a pána, pokloní se mu - vzdají se do jeho moci bez prolití jediné kapky krve.“

V jeho hlase neomylně zazníval obdiv. Rod potřásl hlavou: „Dobrá analýza - ale dej si pozor, synku. Nemysli si, že schopnost znamená dobrotu.“

„Ach ne, tati! Něco takového by mě ani nenapadlo! Je to důstojný nepřítel - ale to jen znamená, že kdyby nebyl schopný, nebyl by pro nás důstojným nepřítelem, kdyby však nebyl zlý, nebyl by našim nepřítelem vůbec.“

Rod se zhluboka nadechl a na chvíli zadržel dech, než řekl: „Nooo... jsou i nepřátelé, kteří nemusí být doopravdy zlí - třeba se jen snaží dělat totéž, co děláš ty.“

Ale Geoffrey rozhodně zavrtěl hlavou. „Ne, tati. To jsou rivalové, nikoliv nepřátelé.“

Rod opět zadržel dech. Pak pokrčil rameny. „Dobře - je skvělé, že chápeš jaký je v tom rozdíl.“ Oddechl si a rozhlédl se po své rodině. „Tak. Myslím, že teď máme docela dobrou představu o Alfarových metodách. Nejprve dostane většinu populace dálkovou hypnózou. Pak pošle své nohsledy, aby zastrašili všechny, kteří se nedají lehce zhyponotizovat.“

„Takoví lidé jsou, tati?“ zeptala se Cordelie překvapeně.

Rod přikývl. „Samozřejmě, zlato. Tenhle druh magie nepůsobí tak docela všeobecně. Vždycky se najde pár lidí, jejichž mysl není otevřená natolik, aby se do ní mohl vloupat někdo cizí - alespoň doufám.“

„A jsou i takoví, kteří se nedají zastrašit,“ prohlásil Geoffrey zpupně.

„Ano, jistě. A jestliže se jedná o rytíře nebo lorda, vytáhne proti nepříteli v čele vojska - jenže než se dostane k Alfarovi, je většina jeho vojáků přesvědčena, že zvítězit *nechtějí*.“

„Ano. Tak to je.“ Geoffrey se pyšně podíval na svého otce.

„Díky, synku.“ Rod se pobaveně usmál. „Je to jako skládačka.“ Náhle zvažněl. „Ale co to k čertu musí být za telepata, že dokáže zhyponotizovat celou vesnici ze vzdálenosti několika set mil?“

O chvíli později rozbili tábor na hromadě borového jehličí. Děti se zamotaly do svých příkrývek a okamžitě usnuly - alespoň pokud Rod mohl soudit.

Jenže on jim nedůvěřoval. „Co je to za děti, že usnou hned jak ulehnou?“ zeptal se Gwen.

Na okamžik se zahleděla do dále. Rod se ji pokusil napodobit. Po několika sekundách soustředění uslyšel tlumenou mentální konverzaci dětí. Podrážděně zakoulel očima a začal se zvedat - ale Gwen ho uchopila za paži. „Ne, můj pane. Nech je, aby spolu chvíli rozmlouvaly, to je ukolébá do spánku.“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„No...“ Rod se zatvářil pochybovačně.

„Ale co ukolébá nás?“ pokračovala Gwen.

Podíval se na ni, znovu ohromen její krásou. Její ženskost ho zasáhla silou takřka fyzickou. Ulehl po jejím boku a sevřel ji do náručí. „Určitě něco vymyslíme, drahá - ale bude to chtít tvůrčí přístup, když děti nespí.“

Obrátila se a pátravě se zadívala na dětské tvářičky. „Víčka mají zavřená.“

„Ale nikoliv myslí.“ Rod jí přitiskl prst na rty. „Vari, pokušitelko!“

„Nebo co?“ zavrněla Gwen a přitiskla se k němu těsněji.

Dotek jejího těla na něj zapůsobil jako elektřina. „Nebo budu nucen použít násilí,“ zašeptal a v rozporu se svými slovy ji velice něžně pohladil. Pak jí vdechl do ucha: „Jen počkej, až usnou...“

„To zní slibně. Ale nezapomínej, že se teprve nedávno probudily z několikatihodinového spánku.“

„Hmmm!“ Rod se zamračil. „To mě nenapadlo...“

„Co se dá dělat!“ povzdechla si Gwen a zavrtěla se. „I to, že ti mohu být tak nablízku, je pro mne velkou útěchou, můj pane.“

„No výborně - teď, když ses postarala, abych určitě neusnul!“

„Cožpak bdělost není jednou z největších ctností muže?“ zamumlala ospale.

„Jo - kdo počká, ten se dočká!“ Spočinul svou tvář na její. „Už chápu, proč tě nazývají čarodějkou...“

„Tatííí!“

Rod byl okamžitě docela vzhůru. V tenkém hlásku jedné z jeho ratolestí byly cítit slzy. Otevřel oči a uviděl Gregoryho, který se nad ním skláněl a třásl jím. „Tati, tati!“ Po tvářích se mu koulely slzy jako perličky. Rod se natáhl, objal ho a přitiskl k sobě, aby ho ukonejšil. „No tak, copak se děje, příteli? Měl jsi zlý sen?“

Gregory polkl a přikývl.

„A o čem?“

„Ošklivý muž,“ popotáhl Gregory.

„Ošklivý?“ Rod byl z nějakého důvodu okamžitě ve střehu. „Co dělal?“

„Připlížil se mezi nás.“ Gregory se podíval svému otci do očí. „Připlížil se sem a házel na nás věci.“

Rod si ho chvíli mlčky měřil a pak začal svého synka opět chlácholit. „Kvůli tomu se netrap. I kdyby se k nám ten ošklivý muž doopravdy přiblížil, tví starší bratři a sestra by s ním zatočili dřív, než by nám stačil něco provést.“ Zahlédl, jak Gregorymu v koutcích úst zacukalo a usmál se. Ještě jednou pohladil hochu ve vlasech a obrátil se, aby se podíval na svou ženu. Uviděl pár velkých očí, které se na něj upíraly. „To je od tebe hezké, že se probudíš, když má některé z dětí problémy.“

„Slyšela jsem ho,“ odpověděla Gwen měkce. „Viděla jsem jeho sen. A, můj pane...“

Rod měl náhle dojem, že je docela na místě, aby byl ve střehu. „Co se děje?“

„Gregoryho mysl by sama nedokázala stvořit takový přízrak ani takovou hrozbu.“

Napětí v Rodově nitru ještě vzrostlo. Znovu v něm začal vřít hněv. Rod se ho pokusil ovládnout, připomínaje si, že Gwen by patrně sama dokázala zvládnout jakýkoliv pokus o útok. Ale stačilo pomyšlení na to, že by se někdo mohl být jen pokusit napadnout jeho děti, zatížit jejich spící mysli noční můrou...!

Magnus, Cordelie a Geoffrey se prudce posadili. „Tati,“ vydechla Cordelie, „co je to s tebou?“

„Copak je to na mně už vidět? Snažím se ovládat.“

„Daří se ti to skvěle.“ Magnus rozespale zamrkal a předklonil se, aby se na svého otce podíval zblízka. „Opravdu, daří se ti to skvěle. Napohled bych vůbec nepoznal, že se hněváš. Tati, co -“

Noc několik stop od dětí jakoby náhle zhoustla. Něco nejasného se objevilo, vyplynulo z okolní tmy, zhmotnilo se a udeřilo o zem několik stop od Magnusovy ruky. Chlapec se rychle otočil; díval se na šestipalcový kámen. Cordelie na něj poplašeně vytřeštila oči, ale Geoffrey už byl na nohou. „Do střehu!“

Noc znovu zhoustla, tentokrát právě nad Magnusovou hlavou. Něco stěží viditelného se objevilo...

...a začalo to houstnout...

„Nad tebou!“ vykřikl Rod a skočil po svém synovi. Ramenem srazil Magnuse stranou a balvan o průměru jedné stopy narazil do jeho boku. Rod zařval bolestí - a vztekem na tu obludu, která si dovoluje útočit na jeho děti. Jeho hněv se uvolnil naplno.

„Pozor!“ zvolal Magnus. Děti, varovány svým otcem, už si dávaly pozor, takže je balvany už nedokázaly zaskočit - dva, tři zaduněly o zem, když se krátce před tím zhmotnily z ničeho.

„Zahrajeme si na honěnou!“ křikl Magnus. Jeho bratři a sestra okamžitě pochopili. Cordelie začala poletovat vzduchem po dráze tak složité, že by přivedla experta na počítačový trasing k šílenství, zatímco hoši začali v rychlém sledu mizet a zase se objevovat na místech naprosto nepředvídatelných. „Jsi zraněn, tati?“ zavolal při tom Magnus.

„Nic, co by nevléčila menší vražda,“ zavrčel Rod v odpověď. „Hledejte, děti! Najděte ho a zničte!“

Pohyb dětí se trochu zpomalil a zůstaly viditelné po delší intervaly.

Gwen stála mlčky a bez hnutí, její oči se pokoušely proniknout tmou.

Pak náhle Geoffrey uskočil jen okamžik před tím, než se na jeho místě zhmotnil balvan.

Rod se zděsil. Kdyby se chlapec zdržel na místě jen o chvíli déle... „Někdo se pokouší teleportovat balvany do těl našich dětí!“

„To by je zabilo na místě.“ Gwen trochu zbledla, ale zároveň jí obličej ztuhl tichou hrozbou.

Rod ji napodobil a ze všech sil se pokoušel pohledem proniknout nocí, ale všechno, co viděl, bylo černočerné prázdno bez tvaru a obsahu...

Cordelie popadla své kostě a vzlétla do výše. Všichni tři hoši najednou zmizeli. Pak se Magnus objevil na druhém konci louky, slabě ozářené měsíčním svitem. Znovu zmizel právě v okamžiku, kdy se Geoffrey objevil asi deset stop od něj. Vzduch, zaplňující místo po jeho těle, zaburácel jako malý hrom. Pak zmizel i Geoffrey a loukou se ozvěnou rozlehlo dunění připomínající palbu z kulometu. Na blízké borovici se objevil Gregory.

A kameny pořád nepřestávaly padat.

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„Manželi!“ V Gwenině hlase zaznívalo dobře ovládané napětí. „Nepřítel se brzy zaměří i na nás.“

Měla pravdu. „Samozřejmě - proč by měl chtít zabít jen naše děti? Raději vzlétni.“

Gwen popadla své kostě a naskočila na ně. Když se ztratila ve vzduchu, Rod měl náhle pocit kachny sedící na rybníce uprostřed honu. Asi by také dokázal vzlétnout, kdyby se na to dostatečně soustředil - ale ještě nikdy to nezkusil a nechtěl se tím rozptylovat teď, když musel především najít a zničit nepřítel. Zajmout, opravil se v duchu - zajmout, bude-li to možné.

Ale vzápětí se přistihl jak doufá, že nebude.

Magnus se objevil deset stop od něj a zavrtěl hlavou. „Skrývá své myšlenky příliš dobře, tati. Nemohu -“ Náhle se jeho pohled rozostřil. Nad loukou se rozlehl Geoffreyův smích, jasný a bezstarostný. Magnus se zaduněním malého hromu zmizel. Rod vyskočil na Fesse a pobídl ho tryskem loukou, živá řízená střela se dvěma bojovými hlavicemi.

Právě včas, aby uviděl Magnuse a Geoffreye, kteří vylétli z houští a nesli mezi sebou za ruce nějakého mladíka. Mladík klel a zmítal se, kopal a ze všech sil se pokoušel uvolnit, ale hoši mu roztáhli ruce dál od sebe a jeho marným snahám se jen smáli.

Tu mladík zmlkl a zadíval se upřeně na Magnuse.

Rod dále nečekal, vymrštil se a skočil po jeho visících nohou.

Náraz byl tak prudký, že mu odřel rameno. Čarodějník nad ním zajechel bolestí.

Pak byl najednou zase den, právě poledne. Světlo zasáhlo Roda bolestivě do očí, až zamrkal. Ucítil lože z kapradí, které měl pod sebou a velkou ještěřší příšernost, která ho pozorovala ze vzdálenosti pěti stop. Její tlama se otevřela, zabělely se dlouhé špičaté zuby a obluda se mu s překvapující rychlostí vrhla po hrdle. Panika ochromila Roda natolik, že skoro zapomněl sáhnout po dýce - ale nepřátelský čarodějník zpanikařil dřív.

Zase byla noc, černočerná noc. Ne, svítíl přece měsíc? A v jeho světle Rod uviděl nekonečnou mořskou hladinu pod sebou. Vlny se po něm natáhly a náraz na ně mu vyrazil dech. Cítil, jak klesá do hlubin, jeho ruce zoufale pátrají po pevné zemi, po kusu dřeva nebo po

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

čemkoliv co plave... instinktivně zesílil stisk na čarodějnickových kotnících.

Náhle mu do očí zase udeřilo světlo, světlo úsvitu, a plíce mu sevřel bodavý mráz. Svět pod ním se rozprostíral do dále jako mapa, nesmírný a zelený. Jen několik palců od jeho nohou se mihlo ostré skalisko. Musel být nad vrcholkem hory někde ve vnitrozemí kontinentu.

Znovu tma všude kolem - ale ne docela neproniknutelná, neboť k němu proudilo přízračné světlo měsíce, filtrované přes úzké, zamřížované okno, osvětlující žulové bloky lesklé vláhou svírající se kolem něj v těsné cele. K velkým rezavým skobám ve zdi byly přikovány těžké řetězy, na jejichž konci visela kostra. Jiný pár řetězů držel statného muže s hustým černým plnovousem. Brokátový kabátec měl rozervaný a potřísněný zaschlou krví, kolem čela měl ovinutý špinavý obvaz. Užasle na něj pohlédl. Pak se mu po tváři rozlil výraz úlevy, jeho ústa se otevřela –

Zapomnění. Nicota. Totální prázdnota.

Nebylo tam žádné světlo, ale nebyla tam ani tma - jen šedé, beztvaré nekonečno. Rod měl náhlý pocit, že se nedívá svými vlastníma očima - zvláště když mu před nima začaly vířit barevné body, zatímco se k němu přibližovala stěna bílé, přelévající se mlhy a těžký nosový hlas mu syčel do uší: „Ty hanebný lupiči! Zabiju tě, roztrhnu tě na kusy! Ty zatracený zvrhlý ničemo...“

„Pustit!“ zvolal Geoffrey.

Náhle se Rod nedržel ničeho, nohy zmizely. Tupě zíral na místo, kde ještě před okamžikem byly. Vzápětí ho znovu zachvátila panika a on začal zoufale hledat něco pevného, čeho by se zachytil. Pád do hlubin pokračoval.

Vtom už ho ale uchopily malé dětské ručky a uslyšel Geoffreyův hlas: „Gregory! Jsi tam, chlapče? Drž a nepouštěj!“

Něžný vánek políbil Roda na tvář a v nose mu zavoněla sladkost borového jehličí a trávy silou dosud nepoznanou. V měsíčním světle znovu uviděl louku, kde tábořili, a Gwen, která se k němu vrhala s rozpráženou náručí - a dva chlapce, kteří ho drželi. „Ach, můj pane! Děti moje! Díky Bohu, že jste v pořádku!“

Cordelie se vrhla Rodovi kolem krku s takovou silou, že ho div neudusila. Pak mu přitiskla hlavu na rameno a rozvzlykala se. „Tati! Už jsem se bála, že jsme o tebe přišli!“

Rod ji sevřel do náručí, vděčen za to, že se má čeho přidržet. Vzhlédl a uviděl Geoffreye, který vykukoval Gwen přes rameno. Rod přikývl. „Nevím, jak se ti to podařilo, synku - ale podařilo se ti to!“

Kapitola 6

„Vůbec to nebylo tak těžké.“

Přikrývky teď měli ovinuté kolem ramen a uprostřed jejich rodinného kruhu tancovaly plamínky táborového ohně. Cordelie se nad ním čas od času sehnula a pootočila králíkem, který se opékal ke snídani.

„Nebylo to těžké?“ Rod se na Geoffreya zamračil. „Jak by to mohlo nebýt těžké? Ten mladý ničema byl jeden z nejlepších teleportérů v zemi! Kromě vás, hoši, je jediný čarodějník, který dokáže teleportovat něco jiného než sám sebe, starý Galen - a toho už dlouho nikdo neviděl!“

„Kromě staré Agáty,“ zamumlala Gwen.

„Kterou také už dlouho nikdo neviděl,“ opáčil Rod.

„Kromě starého Galena,“ připomněla mu Cordelie.

„To je pravda,“ přisvědčil Rod. Pak se obrátil zpátky k chlapcům. „Z mladých čarodějníků je nejlepší Toby a ten se teprve učí, jak teleportovat předměty. A táhne mu už na třicet. Ten Alfarův pohunek musí být mnohem lepší, než Toby.“

„No, zase tak skvělý nebyl,“ zavrtěl hlavou Magnus. „Například mušku měl vážně mizernou.“

„Díky Bohu za to.“ Rod se otřásl. „Ale v teleportování sebe sama byl skutečně dobrý - i s ohledem na jeho váhu! Většinu míst, kam nás vzal, jsem vůbec nepoznal!“

„Kterékoliv dítě by dokázalo totéž,“ odpověděl Magnus nazlobeně.

„Pořád ti to opakuju, synku - nesud' ostatní podle sebe. Proč vlastně prostě nezdisel?“

„Nemohl,“ zašklebil se Geoffrey. „Věděli jsme přesně, kam chce zmizet a byli jsme tam vždycky o zlomek sekundy před ním.“

„Jak jste mohli vědět, kam mizí?“

„Drželi ho za ruce,“ připomněla mu Gwen. „Myšlenky se při osobním kontaktu přemísťují mnohem pohotověji.“

Magnus přikývl. „Kam se chystá zmizet jsme cítili přes jeho kůži.“

Rod na něj chvíli mlčky zíral, pak se opřel o strom a nevěřicně zavrtěl hlavou. „To je k nevíře. Myšlenky že mohou dotekem cestovat rychleji - co ty na to Fessi?“

„Nemohou,“ odpověděl Fess sluchátkem voperovaným v Rodově lebce. „Ale dochází při tom k menším ztrátám než při přímém vyzařování.“

Cordelie si nad ignorancí svého otce ztrápeně povzdechla. „Není to tak, že bys je mohl slyšet rychleji, tati - ale slyšíš je lépe. Při doteku slyšíš myšlenky toho druhého jasněji.“

„Skláním se před vyjádřením odborníka.“ Rod se musel snažit, aby jeho slova nezněla příliš zahořkle.

Fess pokračoval: „Se vši pravděpodobností tu docházelo k indukci signálu neuronů z čarodějnickových rukou do neuronů v rukou hochů.“

„Takže před tebou nemohl skrýt své myšlenky,“ obrátil se Rod zpátky k Geoffreyovi. „Takže jsi přesně věděl, kam ho následovat. Ale jak se vám podařilo brát při tom s sebou *i mne*?“

Gregory potřásl hlavou. „To nevíme, tati.“

„Mysleli jsme, že to děláš ty,“ dodal Magnus.

Rod se zamračil.

„Ne... docela určitě ne. Až na to, že jsem byl odhodlán pronásledovat ho kamkoliv se...“

Děti se podívaly jedno na druhé, pak na svou matku.

„Co se děje?“ otázal se Rod. „Copak jsem - obluda?“

„Ne, tati,“ odpověděla Cordelie tiše, „jsi jen čaroděj - ale velice mocný.“

„Chceš snad říct, že to bylo mé odhodlání, co mě přemísťovalo všude, kam šel on?“

Magnus přikývl. „Tvá magie sama zařídila všechno potřebné.“

Rod hleděl několik minut mlčky na oheň a pokoušel se to strávit. Byl to zneklidňující pocit vědět, že může provozovat magii stejným způsobem, jako jeho žena a děti - pouhou myšlenkou. Teď si na sebe bude muset dávat pozor, aby to nedělal neúmyslně. Už viděl, jak se ho někdo zeptá: 'Jaké myslíš, že dneska bude počasí, pane Čaroději?' 'No,

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

abych řekl pravdu, myslím, že bude pršet...' a cák! Oba budou promočení na kůži...

Potrásl hlavou, aby podobné myšlenky zapudil a rozhlédl se po svých blízkých. Vypadali ustaraně; napadlo ho, co se jim asi honí hlavou. „Tak. A nakonec nás vzal do žaláře.“

„To bylo vězení černokněžníka Alfara,“ vysvětlil Geoffrey a Cordelie překvapeně vydechla.

Rod přikývl. „Důmyslné. Kdyby se mu podařilo najít nějaký způsob, jak nás tam setřást, měl by nás rovnou pod zámkem. Ale jak si myslel, že by nás tam udržel? Jak by nám mohl zabránit, abychom se odteteportovali?“

„Myslím, že tak daleko jeho úvahy nešly,“ odpověděl Magnus pomalu.

Rod mlčky přikývl. „To dává smysl. Také bych nejspíš zapomněl na nějakou tu drobnost, kdybych se současně pokoušel uniknout nepřátelům, ale v podstatě uvažoval správně.“

„Nechtěl nás tam nechat,“ namítl Geoffrey přesvědčeně. „Prostě nás bral na místa, kde bychom nechtěli zůstat.“

Rod se usmál. „Chytré dítě. A vybíral správně, co?“

„Ano.“ Magnus se otřásl. „Opravdu se mi ulevilo, když jsme se odtamtud dostali.“

„Ale jak si tím můžeš být tak jist?“ zeptal se Rod Geoffreye.

„Protože jsme se ho pokoušeli odtáhnout a to on nechtěl.“

Rod vytřeštil oči. Pak se zhluboka nadechl a řekl opatrně: „Co byste si s ním počali?“

„My nic. Chtěli jsme ho odvléct k mámě.“

V Gweniných očích se zablesklo. Rod se na ni podíval a se zachvěním se obrátil zpátky na hochy. „Tak to ona nás odeslala do meziprostoru?“

„Kam?“ Magnus se zamračil. „Aha! Ty mluvíš o Nicotě!“

Samozřejmost, s jakou to slovo vyslovil, se Rodovi vůbec nelíbila. „Ty už jsi tam byl, co?“

Magnus zachytil jeho pohled a správně rozšířoval, co se za ním skrývá. „No... ne moc často... Jenom když...“

„Kouzlo se občas nepovede, tati,“ vysvětlil Geoffrey. „Určitě už se ti to také někdy stalo.“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„Právě proto,“ řekl Rod, „to smíte dělat jen pod máminým dohledem.“

„Ona nás to naučila.“

„*Naučila... ona?*“

„Uklidni se, manželi.“ Gwen se jemně dotkla jeho ruky. „Není na tom vůbec nic nebezpečného.“

„Ano,“ přisvědčil Magnus rychle. „Když se dostaneš na to místo, které žádným místem není, stačí, abys pomyslel, kde chceš být a hle! Najednou jsi tam.“

„Pokusím se zapamatovat si to,“ odušil Rod zachmuřeně. Pak si všiml, že Cordelie sice mlčí, ale stěží se ovládá. Vzal ji za ruku a ona se uklidnila. „Tak,“ řekl znovu Geoffreyovi, „jak jsme se dostali do Nicoty tentokrát?“

„No, přece jsme ho chtěli odtáhnout k mámě a on nechtěl.“

„Ani se mu nedivím, když byla v takové náladě. Takže vy jste se ho snažili táhnout a on nechtěl a -“

„Ocitli jsme se Nikde.“ Geoffrey přikývl. „To už jsem věděl, že vyhrát nemůžeme, tak jsme se snažili dostat do bezpečí.“

„Co na tom bylo tak těžkého?“ Rod se zamračil. „Myslel jsem, že stačí, aby sis pomyslel, že chceš být doma.“

„Potřebovali jsme s tím trochu pomoci,“ připustil Geoffrey a poplácával svého tříletého bratříčka po rameni. „Tenhle prcek nás po celou tu dobu sledoval svou myslí a pak nás navedl na cestu domů.“

„Ano...“ Rodův pohled se přenesl na jeho nejmladšího. „Má s tím už svoje zkušenosti.“

Gregory se na něj podíval naprosto bez výrazu.

„Nic, na co by sis mohl pamatovat,“ vysvětlil mu Rod rychle. „Byl jsi tehdy ještě trochu moc mladý - bylo ti jedenáct měsíců.“

Ale co! Teď jsme všichni v bezpečí, díky Bohu!“ Vzal je všechny do náručí a stiskl. Když je zase pustil, vážně se na ně zadíval. „A teď - můžete se vydat na cestu domů.“

Spustili křik, který musel probudit vesničany na míle daleko.

„Ne, tati, ještě ne!“

„Vždyť to teprve začala být legrace!“

„Ještě nás neposílej, tati!“

„Všechnu legraci si užili kluci,“ ohrnula nos Cordelie.

Geoffrey se Rodovi podíval přímo do očí. „Žádné nebezpečí nám nehrozí, tati.“

„Žádné nebezpečí?“ vybuchl Rod. „Zrovna jsme se tak tak ubránili zlotřilému čarodějníkovi, který na nás vrhal balvany jako dělové koule, a ty tvrdíš, že vám nehrozí žádné nebezpečí? Ten netvor se pokoušel vyčarovat vám kameny přímo uprostřed těla, a tobě se to nezdá dost nebezpečné? Nakonec mi ještě řekneš, že je to v *pohodě*?“

„Ale vždyť jsme v pořádku,“ rozhodil Magnus ruce. „Kromě několika modřin se nikomu nic nestalo.“

„Náhoda! Prostě jste měli po čertech štěstí! Měli jste obrovskou kliku, že ten čarodějník neuměl pořádně mířit!“

„Byli jsme v početní převaze, tati!“

„Ale on byl zase těžší! A to je jen fyzické měřítko! Co když se příště budete muset utkat s tím jejich d'ábelským vynálezem? Co když vás všechny začaruje do Nicoty a nebudete se umět vrátit?“

„To se určitě nestane, tati!“ namítl Geoffrey. „Jak jsem říkal - stačí jen pomyslet -“

„Jo, ale musíte mít někoho venku, kdo vás vyvede!“

„Ale Gregory -“

„Co když Gregory bude s vámi?“ zařval Rod.

„To mě neděsí, tati,“ namítl jeho tříletý synek. „To šedivé místo je docela příjemné! Je to tam tak uklidňující a -“

„Cítíš se tam jako doma, co?“ Rod pocítil hořký osten viny. „Máš pravdu, tvá mysl tam strávila hodně času hledáním, když jsi byl ještě malé dítě, a pokoušel ses zjistit, kam jsme se máma a já poděli.“

„Tak vidíš. Vyznám se tam. Takže mi tam nehrozí žádné nebezpečí -“

„Znovu říkám NE!“ zařval Rod a udeřil si pěstí do dlaně, až ho ruka zabořila. „Jak si to k sakru představujete, odmítovat svému otci?“ Popadl Magnuse za límec a přinutil ho zvednout hlavu, až byly jejich oči ve stejné úrovni. „Myslíš si, že už jsi velký, co? Zapamatuj si, že *nikdy* nebudeš dost velký, aby ses mohl hádat se mnou!“ Odhodil Magnuse a otočil se, aby chytil Geoffreya. Šestiletý chlapec uhnul stranou a instinktivně pozvedl ruce na obranu, přičemž Roda uhodil do zápěstí.

Rod ztuhl, vypoukl oči a tvář mu zrudla hněvem.

Geoffrey poplašeně ucouvl. „Tati - já jsem nechtěl -“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„Já vím, co jsi chtěl!“ Rod po něm skočil. „Já vím zatraceně dobře, co jsi chtěl -“

Ale něco se mu postavilo do cesty a najednou zjistil, že hledí do očí své ženy. Její hlas, klidný a naléhavý prolomil zeď jeho hněvu: „No tak! Znáš tě, Rode Gallowglassi, rozený Rodneyi d'Armande. Znáš tě, protože jsi můj milenec a manžel, a vím jaký jsi pod slupkou své divoké zuřivosti. No tak, Rode Gallowglassi! Nedovol hněvu, aby tě ovládl. Jsi přece můj milující manžel a starostlivý otec mých dětí. Tady jsi na Gramarye, ne na Tir Chlis! Jsi můj poklad a mé děti jsou to nejcennější, co máš! Vzpamatuj se, manžel! Pojď ke mně, Rode Gallowglassi!“

Rod na ní hleděl a jeho hněv rostl, ale pravdivost jejích slov mu bránila v pohybu. Zlé kouzlo... Otrásl se a jeho zlost se stáhla jako odliv. Zaplavila ho slabost a kolena se pod ním podlomila - a to už přiskočil Magnus a nabídl mu své rámě, aby se o něj opřel, upíraje na svého otce pohled plný obav a strachu - ne však z něj, ale o něj.

Měl o svého otce strach - i když se k němu Rod zachoval tak krutě! Nejen že mu odpustil, ale dokonce mu pohotově přispěchal na pomoc! Roda se zmocnil pocit hanby a provinění, který zapudil poslední zbytky hněvu. Znovu našel ztracenou rovnováhu a napřímil se. „Díky, synku,“ řekl a popleskal chlapce po rameni.

Magnus zamrkal, ale neuhnul.

Rod sevřel chlapcovo rameno oběma rukama, oči stále upřené na Gwen. „To od tebe bylo hloupé, víš? Velice riskantní. Mohla jsi přijít k úrazu.“

V jejích očích se hněvivě zablesklo - ale jen na okamžik, a hněv hned zase vystřídala láska. „Stálo to za to riziko, můj pane.“

Krátce přikývl. „Ano. Děkuji ti. Moc ti děkuji.“ Potřásl hlavou. „Ale víckrát už to nedělej. Podruhé by to neúčinkovalo. Když se mi to zase stane, prostě... odejdi. Kamkoliv a tak rychle, jak jen to dokážeš. Uteč.“

„To by také byla hloupost,“ zvolala skoro zoufale. „Kdybych se dala na útěk, pronásledoval bys mne - a pak bys mne neslyšel, ať bych prosila o cokoliv.“

Mlčky na ni vytřeštil oči.

Nakonec zavřel oči a stiskl pěsti tak silně, až ho to zbolelo. Třikrát se pomalu nadechl a zase vydechl, a pak se na ni podíval a řekl: „Stejně musíš odejít - ne až mě zase zachvátí vztek, to by opravdu bylo nebezpečné.“ Přinutil se, aby dodal: „Pro nás oba.“ V ústech mu po tom zůstala svíravá chuť. „Musíš jít hned. Hned teď. Začíná to tu být příliš nebezpečné. Alfar a jeho pohůnci nežertují. Jsou příliš nebezpeční. Já jsem také příliš nebezpečný. A jestli našim dětem neublížím já, on určitě.“

Dlouho na něj hleděla beze slova. Děti ani nehlesly.

Pak Gwen pomalu řekla: „Pokud si to přeješ, můj pane, půjdeme. Ale prosím tě, abys to ještě jednou uvážil - neboť jsme ve větším bezpečí, když jsme s tebou, a ty s námi. Můžeme si navzájem chránit záda. Ale jestliže se rozdělíme, jestliže se vrátíme zpátky do Runnymede - pak se ti tví nepřátelé budu moci dostat na kůži tak, že ublíží nám – a ty s námi nebudeš, abys nás ochránil.“

Byla to výmluva. Byla to pouhá rozumová konstrukce. Bylo to plané a prázdné, a Rod to věděl.

Ale měl strach. Velice se bál, co by se stalo, kdyby se s ní začal přít. Bál se o ni, bál se o jejich děti...

Ale měl také strach z toho, že Alfar konečně pochopí, že žádný člověk s Gallowglassovými sám nic nezmuže. Až pochopí, udělá pravděpodobně jedinou rozumnou věc - zaútočí na něj spojenou silou všech svých čarodějů. A jeho děti sice byli mocní esepři, ale pořád to byly jen děti.

Ještě více se však bál, co by se jim mohlo stát, kdyby se zase přestal ovládat.

Sklonil hlavu. „No dobře. Tak zůstaňte.“

Děti se rozjásaly.

Jejich radostný křik zasáhl Roda naplno. Stál tam v dešti jejich povykování a v duchu si přísahal, že proti nim už nikdy neobráti svůj vztek.

* * *

Přísahal si to pořád ještě následujícího dne, a po celou tu dobu se usilovně snažil najít způsob, jak si to pojistit. Jiný způsob, než je poslat domů - neměl chuť se s nimi o tom znovu přít. Argumentace se lehce mohla změnit v nával zlosti.

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„Nechceš zase chvíli jet ty, můj pane?“ Gwen seděla ve Fessově sedle s Cordelií před sebou.

Rod jen mlčky zavrtěl hlavou a dál šel pěšky vedle nich.

Děti se podívaly na svou matku, pak na něj, a beze slova je následovaly.

Za zákrutem cesty uviděli statného vesničana se stejně statnou ženou a pěti dětmi, kteří se ubírali proti nim. Na to, jak časně bylo ráno, vypadali dost unaveně. Muž před sebou tlačil káru naloženou ranci obsahujícími nejrůznější náležitosti pro domácnost.

„Další uprchlíci,“ zabručel Rod. „Kolik jich je, Delie?“

„Čtrnáct, tati.“

Rod přikývl. „Čtrnáct v jaké vzdálenosti?“

„Poslední jsou asi půl druhé hodiny odtud,“ odpověděl Gregory s pohledem upřeným do slunce.

Rod potřásl hlavou. „Tohle je skutečně vážné, děti. Lidé neopouštějí své domovy když se jim něco nelíbí - ani kvůli pouhé nenávisti. Utíkají, protože je žene strach.“

„My se nebojíme, tati,“ odpověděl Magnus srdnatě.

„Já vím,“ opáčil Rod. „Právě to mi dělá starosti.“

Pomalu kráčeli k rodině vesničanů. Geoffrey využil příležitosti a podotkl: „Černokněžníkovy hlídky začínají být bezstarostné, tati.“

„Proč?“ Rod se zamračil. „Myslíš proto, že nechají tyhle lidi utéct?“ Zavrtěl hlavou. „Ale oni odtamtud neprchají. Však uvidíš.“ Postavil se do cesty statnému vesničanovi. Muž se na něj překvapeně podíval a pak se zamračil. Potom si však všiml, s kým má tu čest a překvapení vystřídalo znechucení nad tím, že musí mluvit s někým, kdo stojí na společenském žebříčku níž, než on. „Buď zdrav, dráteníku! Putuješ snad na sever?“

„Ano,“ odpověděl Rod. „Ubožáci musí hledat živobytí všude. Co je to za stěhování tam na severu?“

Vesničan potřásl hlavou. „Víme jen, co se povídá. Na vlastní oči jsme nic neviděli.“

Rod se zamračil. „Je to zlé? Copak se povídá?“

„Že povstal zlý černokněžník,“ odpověděl vesničan. „Už porazil sira de Maladroit, barona de Gratecieux a dokonce prý i hraběte Lagormea.“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Rod nevěřičně vytřeštil oči. „Cože? Kdo ti tohle řekl?“

Stejně nevěřičně se zatvářil i Geoffrey - nešlo mu na rozum, že by Alfar nechal odejít někoho, kdo by mohl roznést tak závažné informace.

Statný vesničan unaveně pokrčil rameny. „Říká se to, dráteníku - a ty bys to měl vědět nejlépe, protože právě takoví, jako jsi ty, roznášejí podobné zprávy nejčastěji.“

„Tak je to tedy?“ Rod pozvedl obočí. „Něčí bratranec to pověděl sousedovi, ten to pověděl svému strýci a ten...“

„Ano, přesně tak.“ Vesničan znovu pokrčil rameny. „Vím jen to, co mi pověděl můj kmotřenec Hugh, syn Mariův - a také to, že si sbalil všechnen svůj majetek zrovna jako já a se svou ženou a dětmi se vydal na cestu. 'Od koho jsi to slyšel?' zeptal jsem se ho a on odpověděl: 'Od Pierse doškaře...“

Rod mu skočil do řeči: „On žije na državách hraběte?“

Vesničan zavrtěl hlavou. „Ne, ani na Gratecieuxových, ani na Maladroitoových. Ale má bratrance, jehož sestřenice má švagra, jehož bratranec má neteř, která slouží na panství dobrého hraběte - a od té se to k nám doneslo.“

„Tak je to?“ Rod se významně podíval na Geoffreya, pak se obrátil zpátky na vesničana. „Děkuji ti, dobrý muži. Půjdeme dál svou cestou na sever - ale budeme mít tvá slova na paměti.“

„Mějte,“ doporučil jim vesničan, „a raději se obraťte zpátky na jih.“

„Vždyť jsou to jen řeči,“ namítla Gwen.

„Ano,“ přikývla vesničanova žena. „Ale slýchali jsme je pořád a pořád už od jara. Nejprve se mluvilo jen o panu rytíři - pak o baronovi a teď už i o hraběti. Až se začne mluvit o vévodovi, bude už pozdě uprchnout.“ Vážně potřásla hlavou. „Ne, takové řeči není radno brát na lehkou váhu.“

„Možná máš přece jen pravdu,“ odpověděla Gwen zamyšleně. „Děkuji ti - a buď sbohem!“

„Bůh tě provázej, dobrý muži.“ Rod se mírně uklonil.

„Sbohem,“ odpověděl vesničan a znovu se opřel do své káry.

Když celá rodina zmizela z doslechu, Geoffrey vybuchl potlačovanou netrpělivostí. „Tak snadno, otče! Cožpak se všechny práce hlídek a čarodějů obrátí tak snadno vniveč jen kvůli *řečem*?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Rod kysele. „Vzpomeň si na to, až budeš jednou velet. Takový plot ještě nebyl postaven, který by zadržel lidské řeči.“

Geoffrey zoufale rozhodil ruce. „Tak proč se pořád nic neděje?“

„Důkazy.“ Rod se zašklebil. „Kdyby některý z lordů měl důkaz, nelitoval by nákladů, aby na sever vyslal vojsko. Koneckonců, co udělal sám král, když se řeči donesly až k němu? Poslal nás!“

„Všechno tedy spočívá na důkazu?“

Rod přikývl. „Bez něj nikdo nechce uvěřit, že se nejedná o pouhé lidské řeči.“

„Dokud ho černokněžník a jeho nohsledi nenapadne osobně,“ odpověděl chlapec zachmuřeně.

„Ano,“ usmál se Rod nevesele. „Je to prosté, že?“

„Tati,“ řekla Cordelie. „Začínám mít strach.“

„To je dobře,“ pokýval hlavou Rod, „Moc dobře.“

O půl druhé hodiny později zahlédli v dálce malý kočár ujíždějící směrem k nim. Jak se blížil, uviděli, že koně jsou zpěnění a uštvaní. Ale žena, jež seděla na kozlíku, je poháněla bičem a každou chvíli se vyděšeně ohlížela přes rameno na skupinku ozbrojených mužů, kteří ji pronásledovali na houževnatých severských ponících, a na rytíře v plné zbroji, jenž jel v jejich čele na velkém černém válečném oři a už ji doháněl.

„Co je to za ničemnost?“ zvolala Gwen. „Ozbrojení mužové pronásledují ubohou bezbrannou ženu?“

„Nebud' na ně tak přísná,“ odsekl Rod. „Nemyslím, že by si vůbec byli vědomi toho, co dělají.“

„Musíš ji přispět na pomoc, můj pane!“

„Ano,“ přisvědčil Rod. „Není příliš těžké uhodnout, kdo ti zlí hoši jsou, co? Zvlášť když už jsme ty uniformy jednou viděli. Připravte se, děti.“

„Magnus a Gregory, do střehu na levou stranu cestičky,“ nařídila Gwen. „Cordelie a Geoffrey vpravo. Zaútočíte na ně všichni najednou.“ Pak se obrátila na Roda. „Jak si s nimi poradíš, můj pane?“

„Vezmu si je na starost jednoho po druhém. Srazím je ze sedel.“ Rod pocítil teplou vlnu její podpory.

Delie zvedla své kostě a vesele zavýskla.

„Co s nimi můžeme dělat, mami?“ zeptal se Geoffrey. „Můžeme na ně házet kameny?“

Gwen přikývla. „Ano - ale vezměte si také provazy a zkuste, co byste s nimi dokázali.“

Všichni jako na povel odvázáli konopné šňůry, které měli kolem pasu. „Mami,“ řekl Magnus, „myslím, že bych dokázal nechat zmizet hřebíky z podkov jejich koní.“

Rod přikývl. „Těch ubohých koníků je mi líto - ale zase tak moc se jim nestane. Prostě zastaví.“

„A co uděláme s tím rytířem?“ zeptal se Gregory.

Rod se zlověstně zašklebil. „Ten patří mně.“

„Už jsou blízko - tak rychle!“ zatleskala Gwen rukama.

Děti se rozběhly k houští po stranách cestičky a zmizely v něm.

Gwen seskočila z Fessova hřbetu a vzala si své kostě, které viselo u sedla. „Budeš potřebovat svého koně, můj pane?“

„Bojím se, že ano, drahá. Můžeš se bez něj chvíli obejít?“

„Samozřejmě.“ Usmála se a vysekla mu dvorné pukrle. „Nechť je tvá paže silná, můj manželi.“ Pak se otočila a zmizela v porostu za dětmi.

Rod si povzdechl a zastrčil nohu do třmenu. „Báječná ženská, co říkáš, Fessi?“

„Někdy si říkám, jestli ji vůbec dokážeš náležitě ocenit, Rode.“

„Ach. Myslím, že dokážu.“ Rod se vyšvihl do sedla a uchopil otěže. „Raději je napodobíme. Z cesty, Železný oří.“

Fess rozvážně zašel mezi stromy. „Co na toho rytíře chystáš, Rode?“

„Asi tak sto dvacet voltů. Máš náhradní baterii?“

Fessova odpověď se ztratila v hlomozu projíždějícího kočáru.

Rod se zadíval na pronásledovatele. „Sto yardů a blíží se. Máš nějaký drát?“

„V přední údržbářské schránce, Rode.“ Na Fessově kohoutku se s cvaknutím otevřela malá dvířka.

Rod sáhl dovnitř a vytáhl několik metrů kabelu. Pomocí dýky odstranil z jeho konce izolaci. „Kam ho mám napojit?“

Kuň otočil hlavu a podíval se na něj. „Prostě mi ho strč do tlamy, Rode. Já už se o přívod proudu postarám. Ale jsi si jistý, že je to etické?“

„Není čirou náhodou to, čím mává ve vzduchu, meč?“ opáčil Rod. „Zbraň je zbraň, Fessi. A ta moje mu nezpůsobí žádnou trvalou újmu - alespoň doufám. Dobře - *ted'*!“

Vyrazili na cestu a Fess srovnal rychlost s rytířovým koněm. Hledí helmy se obrátilo směrem k Rodovi, ale obrněný jezdec nezvedl ani meč, ani štít - bezpochyby ho pohled na dráteníka ujíždějícího na oři hodném lorda vyvedl z míry. Kromě toho, proč by se měl bránit kusu provazu?

Rod přiblížil konec drátu k rytířovu brnění. Přeskočila dlouhá modrá jiskra a pak už se drát dotkl železných plátů, rytíř rozhodil paže a ztuhl. Rod ho bez nejmenších těžkostí srazil kopancem do prachu cesty.

Za jeho zády někdo vyděšeně vykřikl. Rod bleskově otočil Fesse a vyrazil proti seržantovi dřív, než ten stačilo vůbec pomyslet na obranu.

Na cestičce leželi v stostopových intervalech tři vojáci. Další čtyři lemovali cestu po druhé straně. Někteří z koní se klidně popásali vedle svých ležících pánů. Ostatní, očividně ti inteligentnější, už uháněli do dále.

Vtom se před jedním ze zbylých jezdců zhmotnila drobná postavička. Vyděšený jezdec strhl svého koně. Geoffrey ho s gustem kopl do ramene a muž se poroučel na zem ke svým druhům. Pak chlapec plácl koně po zadku a ten se rozběhl pryč z nebezpečného místa.

Na druhé straně cesty vylétl z křoví kus provazu jako létající had a omotal se seržantovi kolem krku. Obě jezdcovy ruce vystřelily nahoru, při tom však ztratil rovnováhu a padl pozpátku k zemi, stále zápase se smyčkou. To už se před ním zhmotnil Magnus se sukovicí v

ruce. Rozmáchl se a voják znehybněl. Provaz se sám rozvázal a rozletěl se k další oběti. Třeskl hrom a Magnus zmizel.

Rod jen zamrkal. „Pěkně krvežíznivé potomky mám.“

„Dělají jen to, cos jim řekl, Rode - a cos je naučil.“

„Možná, že bych se nad tím měl zamyslet.“

„Nespěchej s tím,“ doporučil mu robot. „A ten voják pořád ještě dýchá.“

„Doufám, že se to týká i ostatních. Co se dá dělat, zpátky do práce.“ Rod znovu obrátil svého koně - a uviděl, že se všichni vojáci válí v prachu cesty. U nejbližšího z nich už klečela Gwen a zkoumala jeho obličej. Cordelie se k ní rychle přidala a po chvíli se začali jeden po druhém objevovat i hoši.

„Pracovali rychle,“ zabručel Rod. Popohnal Fesse ke své rodině. Sotva dojel až k nim, sklonil se a dotkl se Magnusova ramene. Chlapec se překvapeně vymrštil. Když uviděl svého otce, znovu se uvolnil.

„Udělali jste to báječně.“ Rod pýchou jen zářil. „Vy všichni. Ale nespouštěj naše zajatce z očí, synu. Někteří možná ještě nemají dost.“

Magnus, kterého otcova chvála očividně potěšila, přikývl. „Budu je hlídat dobře, tati.“

„Jsi chlapík. Vráťím se, než se vzpamatují - ale pro všechny případy...“ Obrátil koně k jihovýchodu.

„Kam jedeš, tati?“

„Říci té dámě v kočáře, že může přestat panikařit.“ Rod pobídl Fesse patami. „Sleduj ten kočár.“

Robotický kůň vyrazil tryskem vpřed. „To opravdu není k ničemu, snažit se mi vrážet paty do slabin, Rode.“

„Určitě ano - udržuje to zdání. Nechceš přece, aby lidé poznali, že nejsi doopravdický kůň, že ne?“

„Před svou rodinou se přece přetvařovat nemusíš. Všichni vědí, co ve skutečnosti jsem.“

„Jo, ale nechci vyjít ze cviku. Když se budu pokoušet zapamatovat si, kdo to ví a kdo ne, dříve nebo později se spletu a...“

„Chápu,“ povzdechl si robot. „Kočár už se blíží, Rode.“

„Přesněji by bylo říct, že se blížíme ke kočáru.“

„Myslel jsem si, že jsi expert na Gramarye a ne na gramatiku.“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Rod zamrkal. „No dobře, dobře! Raději se soustředím na obsah a formu nechám plavat.“

„S takovou bys byl opravdu mizerný kritik, i když nijak výjimečný...“

„Hele, zmlkni a dohoň ten kočár.“

Fess zakličkoval před spřežením, až se koně postavili na zadní a poplašeně zaržáli. Žena na kozlíku rychle přitáhla opratě a když kočár zastavil, švihla po Rodovi bičem.

„Hej!“ Rod se sehnul, ale příliš pozdě; bič se mu zakousl do tváře. Cesta se kolem něj zatočila a zatmělo se mu před očima. Jakoby z velké dálky slyšel, jak bič sviští znova a znova. Konečně se mu podařilo získat zpět ztracenou rovnováhu. Překvapeně si vzpomněl, jak vyděšeně ta žena ještě před chvílí vypadala. Teď stála vzpřímeně na kozlíku a zrovna se napřahovala k další ráně.

Rod pozvedl dlaň. „No tak! Nech toho! Já jsem na tvé straně!“ Ukázal na svou hrud'. „Nemám uniformu. Vidiš?“

Žena zaváhala, ale vztek i strach ji stále měly plně ve své moci.

Rod měl co dělat, aby zvládl příval vlastního hněvu. Rozetnutá tvář bolela. „Přece bys neuhodila ubohého potulného dráteníka, nebo ano?“

„Ano, pokud by ohrožoval mne nebo to, co mi patří.“ Ale v jejím hlase už zazníval zdravý rozum. „A proč ubohý dráteník zastavuje vznešenou dámu, když ne proto, aby jí ublížil?“

„Aby jí řekl, že už nemusí prchat!“ zvolal Rod. „S tvými pronásledovateli jsme se vypořádali.“

Žena ztuhla, ale v obličeji se jí objevil výraz naděje.

Rod ukázal na cestu. „Podívej se sama, jestli mi nevěříš.“

Rychle se ohlédla přes rameno, pak se podezíravě podívala na Roda a ohlédla se znova. Když se znovu obrátila, radostí jen zářila. Vtom jí nohy vypověděly službu a ona klesla na kozlík. „Díky Bohu! Ale jak jsi dokázal...“

„Mám dobré pomocníky,“ vysvětlil Rod.

Okamžitě byla znovu ve střehu. „Jaké?“

„Svou ženu,“ vysvětlil Rod, „a děti.“

Žena vytřeštila oči. Pak se jí zatvářila rezignovaně. „Viděla jsem je; prohlížejí mrtvolu vojáku. Nelži mi, člověče.“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Jak by se dráteník se svou ženou a dětmi mohl postavit rytíři s tuctem vojáků?“ Znovu pozvedla bič.

„Pomalů s tím!“ V Rodovi se zase vzedmula vlna hněvu. Zhluboka se nadechl a připomněl si, že žena zřejmě prožila rušnou noc. „Moje žena a děti neokrádají mrtvolky - pokoušejí se zlomit zakletí, které ty muže ovládá. Jsou jen v bezvědomí, ale žijí - alespoň doufám. Víš, my nejsme tak docela čím se zdáme být.“

„Jistě,“ zasyčela žena a vyskočila na nohy. „Hned jsem si to myslela!“

„Ne, tak jsem to nemínil! Můj drátenický šat je jen převlek!“ Rod se narovnal v sedle a vypjal hrud'. „Jsem Rodney Gallowglass, lord Velký čaroděj Gramarye - a ta žena na cestě je lady Gwendylon.“

Žena vytřeštila oči. Pak pootevřela rty a zašeptala. „Dokaž to.“

„*Dokázat?*“ Rod zavřel oči, kousl se do rtu a pokusil se představit sebe na jejím místě. Asi by jednal stejně. „No dobře,“ řekl a zhluboka se nadechl. Pak se soustředil na závoj, který se převaloval na pozadí jeho mysli. *Gregory! Pojd' sem!*

Ozvalo se miniaturní zaburácení hromu a ve vzduchu před Rodem se objevil Gregory. „Ano, tati?“

Žena jen mlčky zírala.

Pak se pod ní nohy znovu podlomily, posadila se na kozlík a odevzdaně přikývla. „Ano. Jsi Velký čaroděj.“

„Tati?“ Gregory naklonil hlavu na stranu a zamračil se na Roda. „Proč jsi mě volal?“

„Pro to, proč jsi sem přišel, synu.“

Dítě se zatvářilo nechápavě. „Proč jsem přišel?“

„Abys dokázal, že jsem, co jsem řekl, že jsem.“ Obrátil se zpátky k ženě. „A s kým mám tu čest já?“

Teď byla řada na ní, aby dala najevo svou důstojnost. „Jsem Elyena, vévodkyně Romanovna.“

Kapitola 7

Rod odvedl klopýtající koně na louku stranou cesty, drže přitom levou rukou vévodkyni. Když se konečně trochu vzchopila a zvedla hlavu, aby se rozhlédla, vydešeně se přitiskla blíže k němu. „Ti vojáci...“

Rod se obrátil a uviděl, že se všichni ozbrojenci shromáždili pod nízkým stromem. Většina z nich si držela hlavy v dlaních. Někteří se rozpačitě rozhlíželi kolem, mrkali a vůbec činili dojem lidí právě probuzených ze spánku. Rytíř měl sundanou helmu a Gwen klečela vedle něj.

„Neměj strach,“ řekl Rod hlasem, který považoval za konejšivý. „Cítí se, jako by zrovna procitli ze zlého snu. Teď jsou znovu na tvé straně.“ Seskočil z kozlíku. „Zůstaň raději tady.“

Vévodkyně se schoulila do sebe - vůbec nevypadala, jako by ji Rodova slova přesvědčila.

Rod si povzdechl a v duchu si pomyslel: *Cordelie!*

Malá dívka se na louce postavila a rozhlédla se. Uviděla svého otce, vyskočila na koště a rozletěla se k němu. „Ano, tati?“

Rod si všiml, že vévodkyně už zase poulí oči. No, přinejmenším byla zneklidněná. „Cordelie, tahle dáma by potřebovala -“

Ale Cordelie se dívala skrze něj k okénku kočáru a na tváři se jí postupně objevoval potěšený úsměv. „Děti!“

Rod se překvapeně obrátil.

V okénku byly natěsnány dva dětské obličejíky, které si je prohlížely s upřímnou zvědavostí.

Cordelie s rukama za zády zatančila kolem Roda. Vévodkyniny děti ji ostražitě pozorovaly. Cordelie zastavila přímo před nimi a natočila hlavu na stranu. „Já se jmenuji Cordelie.“

Neodpověděly, jen zíraly.

Rod se dotkl jejího ramene. „Jsou ještě trochu vystrašené, zlato.“

Starší chlapec se na něj podíval se vzdorovitým výrazem ve tváři. „Já nejsem vystrašený!“

„No jistě, byl jsi klidný jako mírný poník. Jen klid, drahoušku.“

„Ale tati!“ zvolala Cordelie podrážděně, „copak nevidí, že jim nechceme ublížit?“ Než jí mohl odpovědět, obrátila se na vévodkyni. „Mohu si s nimi hrát?“

Vévodkyně na ni pomalu upřela zrak. Pak řekla: „Proč ne... jestli budou chtít... jistě.“

Že chtít budou, o tom Rod nepochyboval; znal svou dceru. Už teď si ji oba hoši prohlíželi s neskryvaným zájmem.

„Dobře!“ Cordelie se obrátila zpátky k dětem. „Já mám také bratry. Můžete si hrát i s nimi, když budete chtít.“

Oba hoši si ji stále prohlíželi s nedůvěrou, ale Cordeliina otevřenost byla nakažlivá. Mladší z nich otevřel dveře kočáru a vyšel ven. „Já se jmenuji Gaston,“ řekl.

Rod, který pochopil, že o vévodkyninu pozornost bude na jistou dobu postaráno, zamířil ke své ženě.

Když k ní došel, klečela na zemi u rytířova ležícího těla a vážně vrtěla hlavou. Rod byl okamžitě ve střehu. „Co se děje? Je snad hypnóza příliš silná?“

Gwen znovu zavrtěla hlavou. „Zrušila jsem kouzlo, můj manželi. Ale nedovedu ho probudit k životu.“

Rod se zadíval na ležícího rytíře. Uviděl ostře řezanou tvář a holou hlavu s věnečkem prošedivělých vlasů. Kůži měl našedlou a lesklou potem. Zmocnily se ho výčitky svědomí. Poklekl vedle rytíře. „Ale bylo to jen sto dvacet voltů! A jen na pár vteřin!“

Gwen potřásla hlavou. „Nepotřeboval mnoho, můj pane. Jeho srdce se zastavilo a já ho musela znovu uvést do chodu.“

„Infarkt?“ Rod si rytíře prohlédl pozorněji. „Je ve středních letech - a nevypadá, že by byl v nejlepší kondici.“ Pokýval hlavou a podíval se na Gwen. „Nemohl jsem to vědět. Měl na hlavě přilbu a hledí měl puštěné.“

„Samozřejmě, že nemohl,“ přisvědčila. „A ať bys ho zastavil jakkoliv, vždycky bys mu zle ublížil.“ Podívala se mu přímo do očí. „Avšak já pochybuji, můj pane, že za jeho stav můžeš ty. Ujel tryskem příliš mnoho mil.“

Rod pomalu přikývl. „Ať už ho poslal vést ozbrojenou hlídku v jeho věku kdokoliv, viděl v něm pouhý předmět a ne člověka. Kdo...? Ale nechme toho. Kdo jiný než Alfar, samozřejmě!“

„Postaráme se o něj, mylady.“

Gwen vzhledla a uviděla seržanta, klečícího vedle ní.

„Sir Verin je starý, ale našim srdcím drahý,“ vysvětlil voják. „Jak se mu to stalo, nevíme. Ale postaráme se o něj.“ V očích se mu objevil zoufalý výraz. „Paní - co dělala naše těla, zatímco naše duše spalý?“

„Nic, co by vám bylo možno klást za vinu.“ Dotkla se jeho ruky a něžně se usmála. „S tím se netrap.“

Náhle se vedle ní objevil Geoffrey. „Mami! Jsou tam děti! Můžeme si s nimi hrát?“

Gwen překvapeně vzhledla. „Cože...?“

„Máme společnost,“ vysvětlil jí Rod.

O chvíli později už rodiče seděli kolem narychlo připraveného táboráku, zatímco jejich děti si hrály poblíž. Vévodkyně se stále chvěla navzdory tomu, že byl docela teplý den. Gwen vytáhla z Fessovy brašny jednu příkrývku a přehodila ji kolem jejích ramen, ale ubohá dáma se třást nepřestala. Upírala oči na děti, které bezstarostně pobíhaly po louce. „Ach, ta moje ubožátka.“ Na tváři se jí objevily slzy. „Vůbec nechápu, co se stalo.“

„Tys jim to tedy neřekla?“ zeptala se Gwen jemně.

Vévodkyně zavrtěla hlavou. „Vědí jen to, co viděli, a nic víc.“ Přísně se podívala na Roda. „A také jim víc *neřeknu!*“

Rod pomalu pokýval hlavou. „Proč ne? Tvůj manžel možná ještě žije. Je to dokonce velmi pravděpodobné.“

Vévodkyně mlčky přikývla, ale nedokázala dlouho snášet jeho pohled a tak hned nato svěsila hlavu.

Z kruhu dětí k nim zaznívaly vzrušené hlasy.

„Teď mi řekni po pravdě,“ vyptávala se Cordelie. „Opravdu jste viděli zlého černokněžníka?“

„Ne,“ přiznal mladší z vévodkyniných dětí. „Neviděli jsme nic,“ dodal starší. „Z našeho pokoje jsme neviděli nic. Máma nás tam zavřela a zakázala nám přibližovat se k oknům.“

„Ale nějak jste se přece museli dostat do kočáru,“ připomněl jim Magnus. „Ani přitom jste nic nezahlédli?“

Hoši zavrtěli hlavami a mladší z nich řekl: „Maminka nám řekla, abychom šli za ní na nádvoří. Tam jsme nastoupili do kočáru. Když jsme projížděli branou, slyšeli jsme řinčení zbraní, ale ona zatáhla záclonky a přísně nám nařídila, abychom nevyhlíželi ven.“

Starší dodal: „Slyšeli jsme hlomození kol a pochopili jsme, že jsme projeli branou. Pak za námi zapadla mříž a my zaslechli zvuky boje.“

Geoffreyovi se zablesklo v očích.

„Zvuky stále slábly, jak jsme se od nich vzdalovali,“ pokračoval starší, „a pak už jsme neslyšeli nic než rachocení kol.“

Mladší přikývl. „Když jsme se nakonec odvážili rozhrnout záclonky, neviděli jsme nic než pole a louky.“

Vévodkyně si ukryla hlavu do dlaní a její tělo se roztráslo tlumenými vzlyky. Gwen upravila přikrývku na jejích ramenou a při tom jí šeptala konejšivá slůvka. Podívala se na Roda a kývla hlavou směrem k dětem.

Rod pochopil. „Ehm, děti - nemohly byste se bavit o něčem jiném?“

„Eh?“ Cordelie vzhledla a okamžitě pochopila situaci. „Ach! Je mi to líto, tati!“ Obrátila se k ostatním dětem: „Pojďte, zahrajeme si na schovávanou.“

Způsob, jakým k ní oba hoši vévodkyně vzhlíželi, věstil, že nebude mít jako mladá dáma o nápadníky nouze, ale Rodovi na klidu mysli moc nepřidal. Než však měl čas se nad tím zamyslet, děti se s povykem rozběhly do všech stran, kromě Magnuse, který s tváří přitisknutou ke kmeni stromu začal počítat.

Vévodkyně zvedla hlavu a udiveně se rozhlédla. „Tak rychle zapomněly na takovou hrůzu!“

„No, ano - ale nezapomínej, že to nejhorší jsi jim vlastně vůbec neřekla,“ odpověděl Rod. „Podle toho, co vědí, vyhrál jejich otec boj. A může někdo na svou čest prohlásit, že tomu tak není?“

„Ne,“ řekla, když se nad tím zamyslela. „Na druhé straně jsem se nedala na útěk dřív, než jsem viděla, že se všichni obracejí proti němu - přesně jak jsme se obávali.“ Znovu skryla svou tvář v dlaních a její

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

ramena se roztrásla tlumenými vzlyky. Gwen ji začala chlácholit a Rod byl natolik taktní, že mlčel, dokud se vévodkyně zase trochu nevzpamatovala. Pak pozvedla hlavu a nevidoucíma očima se zahleděla přes louku. „Když nám naši správci začali přinášet první zprávy o dobytých vesnicích, vysmáli jsme se jim. Kdo by se mohl zmocnit vesnic, aniž by předtím porazil naše rytíře? Ale po první zprávě přišla druhá, po druhé třetí, po třetí čtvrtá, potom pátá - a všechny oznamovaly totéž: černokněžník přiměl vesničany, aby se mu poklonili. Pak to byla čarodějnice, která si s černokněžníkovou podporou získala pocty našich poddaných, pak zase čarodějník.“

„Jak to dělali?“ zeptal se Rod. „Řekli ti to tví správci?“

Vévodkyně zavrtěla hlavou. „Zaslechli jen řeči o výhrůžkách, o stodolách, které vzplály plamenem, a dobytku, který chřádl a umíral. Ale většinou to byly jen stížnosti vesničanů, stížnosti a reptání, které znělo čím dál hlasitěji. A pak do vesnice přišel čarodějník nebo čarodějnice a všichni se mu - nebo jí - s radostí poklonili. Můj muž vyzval jednoho z našich rytířů, aby objel své vlastní pozemky a prověřil, co se ve vesnicích vlastně děje. Rytíř se vrátil a řekl, že ho vesničané přivítali zuřivým křikem, hrozili mu kosami a cepy a házeli po něm kamení. Když na ně zaútočil, rozprchli se, ale záhy se zase shromáždili a dál povykovali.“ Výraz v její tváři ztvrdl. „Nepochybuji o tom, že je někdo navedl.“

„Náhlá ztráta loajality.“ Rod se významně podíval na Gwen. „Nevypadalo to, jako by nebyli sami sebou? Myslím, ti vesničané.“

„Ne, ani bych neřekla!“ Vévodkyně zavrtěla hlavou. „Chovali se vcelku přirozeně, přihlédneme-li k tomu, že jim právě byly zvýšeny daně. Mého muže to rozzlobilo, ale ne příliš. Na jeho vazala, barona de Gratecieux, se hněvali mnohem víc, neboť větší část mylordova důchodu byla vybírána od jeho hrabat, která zase vybírala daň od svých baronů. A baroni ji požadovali od svých rytířů.“

Rod přikývl. „Takže když rytířovy vesnice odmítnou platit daně, týká se to baronů víc, než samotného vévody.“

Vévodkyně přisvědčila. „Požádal mého muže o vojsko, které mu vévoda rád poskytl. V jeho čele pak baron vyrazil proti černokněžníkovi.“

Vévodkyně zmlkla. Rod čekal.

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Když dlouho nepokračovala, Rod se zeptal: „Co se stalo pak?“

Vévodkyně pokrčila rameny. „Zprávy, které se k nám dostaly, byly strašné! Baronovy síly se střetly s magií - podivní netvoři se na něj vrhli ze vzduchu, mezi jeho muži se objevily ohnivé koule a kameny, které je zraňovaly, šípy a kopí létala vzduchem, aniž by je kdo vrhal a bojové sekery a palčáky zabíjely bez ruky, jež by je vedla. Pak se na vojsko vrhl dav vesničanů a pustil se do něj cepy. Ale ze všeho nejhorší byl podivný strach, pocit děsu, který přemohl baronovy vojáky, takže se v hrůze rozprchlí na všechny strany.“

Rod se podíval na Gwen a v hlavě mu zazněla její slova: *Napočítala jsem čarodějnici tvarující čarodějnický mech, čarodějníka vrhajícího kameny; pak další čarodějnici, která nutí různé předměty létat vzduchem. Ale kdo má na svědomí ten strach?*

Rod mohl pouze zavrtět hlavou. Znovu se podíval na vévodkyni. „Co se stalo s baronem?“

Vévodkyně pokrčila rameny. „Domů se nevrátil. Později však byl viděn v čele vojáků, bojujících proti černokněžníkovým nepřátelům.“

Rod znovu zachytil Gwenin pohled; jeho žena přikývla. Takže opět hypnotické ovládání. „Kolik vojáků přežilo?“

„Z pěti tuctů, které vytáhly do boje, se podařilo uprchnout a přežít možná půl tuctu.“

Rod tiše hvízdal. „Šesti z šedesáti? Ten černokněžník pracuje skutečně efektivně, co? Kolik z těch poražených bojovalo po baronově boku v příští bitvě?“

Vévodkyně pokrčila rameny. „Podle toho, co se k nám doneslo - možná čtyřicet.“

„Takže dvě třetiny vojáků z původních šedesáti bylo zajato a byl jim vymyt mozek?“ Rod se otřásl. „Ale někteří přece jen unikli - těch šest, o kterých ses zmiňovala.“

„Ano. Ale pronásledoval je čarodějník. Jen jediný z nich se dostal až k nám. Co se stalo ostatním pěti, nevíme.“

„Dá se to předpokládat,“ opáčil Rod zachmuřeně. „Takže se zdá, že černokněžník ještě neupustil od své snahy zabránit šíření poplašných zpráv.“ Nějak mu to nezapadalo do středověké společnosti. „Říkala jsi, že jste se o tom dozvěděli až později?“

Vévodkyně přikývla. „Tomu vojákovi trvalo týden a den než se dostal až k nám.“

„Za týden se toho mohlo hodně přihodit.“

„Taky že ano. Černokněžník zaútočil se svým covenantem proti hradu Gratecieux; většina z jeho obránců se prohlásila za Alfarovy poddané. Baronka s několika málo oddanými muži se odmítla vzdát a pokusila se uzavřít bránu. Zrádci ji v tom však násilím zabránili, spustili padací most a zvedli mříž.“

Rod pokrčil rameny. „Když se mu podařilo dostat na svou stranu celé vesnice, proč ne obyvatele jednoho hradu?“

„Co udělal černokněžník s baronkou?“ zeptala se Gwen s očima rozšířenými hrůzou.

Vévodkyně křečovitě sevřela víčka. „Vsadil ji i s jejími dětmi do podzemní kobky - třebaže nejstarší z nich bylo zraněno v boji.“

Gweniny rysy ztvrdly.

„Jak ses to dozvěděla?“ Rod se snažil, aby to znělo ohleduplně.

„Sluhové na Gratecieuxově hradu mají příbuzné v mé kuchyni.“

„Tichá pošta.“ Rod přikývl. „Takže Alfar hrad prostě převzal. Samozřejmě se zmocnil i zbytku panství.“

„Vesnic, které se mu dosud neklaněly, ano. Přidávaly se k němu jedna po druhé. Nakonec se to doneslo k ostatním baronům, kteří se spojili a vyhlásili mu válku.“

„Špatná taktika,“ zavrtěl hlavou Rod. „K čertu s deklaracemi; měli proti němu prostě vytáhnout a smést ho.“

Vévodkyně pobouřeně vzhlédla.

„Byl to jen návrh,“ vysvětlil Rod rychle.

Vévodkyně zavrtěla hlavou. „Stejně by jim to nebylo nic platné. Bojovali proti černokněžníkovi.“

Rod pomalu zvedl hlavu; oči měl rozšířené a chřípí se mu chvělo. Obrátil se ke Gwen. „Takže dokázal lidi přimět, aby si mysleli, že nemohou vyhrát ještě dřív, než proti němu vytáhli do boje.“

„Možná,“ řekla vévodkyně dutým hlasem, „ale barony porazil bez větší námahy. Tucet černokněžnickových vojáků zaútočilo na jejich levé křídlo. Zvědové přiběhli pro posily a vojsko jim běželo na pomoc. Černokněžníkovi muži se stáhli; ale sotva zmizeli v lese, zaútočila jiná skupinka na pravé křídlo. Znovu mu vojáci běželi na

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

pomoc a znovu se černokněžníkovi muži stáhli; a baroni s novým sebevědomím pochodovali dál.“

Rod se otrásl. „Přílišná sebedůvěra.“

Vévodkyně přikývla a kousla se do rtu. „Když dorazili ke hradu Gratecieux, vyrazilo na ně z lesa vojsko. Na druhé straně cesty se s hromovým zaduněním začaly ze vzduchu objevovat balvany a kamení se na ně sesypalo i ze stran - a přitom neviděli nikoho, kdo by je vrhal. Vojáci se shlukli kolem svých vůdců a pustili se do boje, ale byli poraženi. Tři z pěti baronů bojovali mezi svými muži do posledních sil a padli. Ostatní dva kolem shromáždili možná dva tucty svých vojáků a dali se na ústup. Černokněžníkovovo vojsko na ně tvrdě doráželo, ale oni odolali. Polovina mužů při tom však padla a jeden z baronů s nimi. Ostatní se probojovali až na královskou cestu a dali se na útěk tak rychle, že je černokněžníkovi vojáci nestačili pronásledovat. Pustil se za nimi jeden z čarodějníků, který vrhal kamení, ale sám nebyl dost opatrný a jeden z baronových lučištníků ho zasáhl šípem. Čarodějník se zaječením spadl na zem. Ubohému zbytku mužů se tak podařilo uprchnout - a od nich jsme se to vše dozvěděli. A buď si jist, že můj choť toho lučištníka po zásluze odměnil.“

„A správně udělal,“ přikývl Rod. „Vždycky je dobré ukázat, že nepřítel může být poražen. Vzal teď tvůj manžel vážněji řeči o hrozícím nebezpečí?“

„Ne, vlastně ani ne. Nemohl uvěřit, že se vesničané mohou účinně postavit ozbrojeným rytířům - i kdyby to byli čarodějníci. Ale když před ním stál baron Marole a podával mu výčet ze své poslední bitvy, můj pán vzkypěl vztekem. Svolal své rytíře a poddané, a současně vyslal posla k Jejich královským Veličenstvům, aby je spravil o tom, co se stalo.“

Rod se zamračil. „Poslal posla? Kdy to bylo?“

Vévodkyně pokrčila rameny. „Před pěti dny.“

Rod zavrtěl hlavou. „Pak měl dorazit do Runnymede ještě před naším odchodem.“

Vévodkyně se na něj vážně zadívala a v očích se jí objevil zoufalý výraz. „Nedorazil.“ To bylo konstatování, nikoliv otázka.

„Ne,“ odpověděl Rod, „Nedorazil.“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Vévodkyně sklopila hlavu. „Běda, ubohý muž! Může být pochyb, co se mu přihodilo?“

„Ne, myslím, že je to docela zřejmé.“ Rod se zahleděl na sever. „Možná, že se převlékl za obyčejného vesničana, aby unikl pozornosti špehů. Tak či tak, je patrně důvodem, proč Alfar poslal svá nová vojska, aby pochytila uprchlíky.“

„Uprchlíky?“ Vévodkyně vzhlédla a zamračila se. „Jaké uprchlíky?“

„Ubožáky, kteří se dali na útěk před hrůzami války,“ vysvětlila Gwen.

Rod přikývl. „Většinou proto, že přišli o své domovy. A pak lidé, kteří se dozvěděli, co se děje, a dali se na útěk dřív, než to zasáhne i je.“

„Vy jste se s takovými setkali?“

Rod přikývl. „S několika. Teď narazíme na takovou skupinku skoro každou míli.“

Vévodkyně pomalu zavrtěla hlavou. „Je to div, že unikli černokněžníkovým vojákům.“

„Myslím, že vyrazili dost brzy - ale jsem si jist, že jich vojáci i tak dost pochytili. A, samozřejmě, tu a tam jsme zasáhli i my.“

Vévodkyně vzhlédla. „Co ti lidé viděli?“

„Vůbec nic - ale donesly se k nim řeči o černokněžníkových činech.“

„A byli dost chytří na to, aby jim uvěřili,“ dopověděla vévodkyně trpce. „Avšak pošlou snad Jejich Veličenstva své vojsko na sever jen na základě řečí prostých vesničanů?“

Rod zavrtěl hlavou. „Určitě ne.“

Zamračila se. „Ale jak potom ty...“ Oči se jí rozšířily. „Ale ty jsi přišel!“

Rod odpověděl sardonickým úsměvem. „Myslí ti to rychle... Ano, poslal nás král Tuan, abychom prověřili, co je na těch řečech pravdy.“

„A ty jsi s sebou vzal do takového nebezpečí svou ženu a děti?“ zvolala vévodkyně. Obrátila se ke Gwen. „Dál už nesmíš, lady! Je-li ti život tvých dětí milý, ušetři je takové hrůzy!“

Gwen se zmateně podívala na Roda.

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Rod si jako gentleman zachoval svůj takt: „No... víš, moje žena a děti mají větší předpoklady vypořádat se se zlými čarodějnicemi než kdokoliv jiný - takže jim ani tak velké nebezpečí vlastně nehrozí.“

Zachytil Gwenin teplý pohled, ale vévodkyně vykřikla: „Samozřejmě, že hrozí! Nenech je jít dál, lorde Čaroději! Vůbec nechápeš, jak mocný ten podlý čaroděj je!“

„Už jsme jeho moc ochutnali.“

„Pak si nechte na další ochutnávky zajít chuť! Nemáte proti němu nejmenší naději. To je jedna věc porazit pouhou švadronu jeho mužů...“ kývla hlavou směrem k vojákům. „Ale až jich proti tobě vytáhnou celé stovky, tvé srdce sevře smrtelný strach! To není jen obyčejná magie, čím vládne - to je sama čistá zloba jeho černého srdce!“

V Rodových očích zaplály plamínky. „Tys ho snad viděla?“

Vévodkyně sklopila oči. „Ano, třebaže pouze z dálky. Ale stačilo mi to.“ Otrásla se. „Cítila jsem, jak mne jeho nenávisť omývá jako bych stála v dešti otrávené vody. Mám pocit, že už si navěky budu připadat jako nečistá.“

„Ale jak mohl vévoda dopustit, aby ses dostala tak blízko k místu boje?“

„Snažil se seč mohl, aby se tak nestalo, tím si buď jist - ale jedné noci dostihl boj mne. Protože když odeslal posla na jih a shromáždil svá vojska, vytáhl sám v jejich čele proti černokněžníkovi.“

Rod přikývl. „To zní odvážně. Nikdy bych si nedovolil obvinít vévodu Romanova z váhavosti - nebo třeba jen z nejistoty.“

„Považuješ to za chybu, co?“ Vévodkyně se smutně usmála. „Já svého manžela znám, lorde Čaroději. Ačkoliv ho miluji, nemohu si nebýt vědoma jeho ukvapenosti. Na druhé straně jsem si však jista, že by se ani při největší prozíravosti boji nevyhnul - protože tady zbývalo jen bojovat nebo uprchnout, a pro vévodu útěk nepřicházel v úvahu, neboť přísahal, že bude vždy bránit svůj lid. Bylo jeho povinností bojovat a proto považoval za výhodnější zaútočit hned, než se černokněžník a jeho muži vzpamatují z předchozího boje, dokud jsou oslabeni utrpenými ztrátami.“

„Ale posílení o muže, které zajali.“ Rod se zamračil. „Nebo jste snad nevěděli -“ Podíval se na ni a zmlkl.

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„Co?“ Vévodkyně se zamračila.

Rod si odkašlal a přešlápl z jedné nohy na druhou. „No, ehm... odkud bere své muže. Své vojsko.“

„Aha.“ Hořce se usmála. „Z těch, které porazil, chceš říct? Ano, ta zpráva se k nám donesla spolu se zprávou o prohraném boji barona Gratecieuxe. Vojáci, kteří se vrátili, nám pověřili o tom, že viděli bojovat své staré druhy i Gratecieuxovy rytíře proti nim.“

„Takže to pro tebe alespoň není žádné překvapení,“ povzdechl si Rod. „Myslím, že to Alfarovi chvíli trvá, než skončí s novými rekruty...“

„Aby je spoutal svými kouzly?“ Vévodkyně zavrtěla hlavou. „Nevím. Vím jen, že můj choť pochodoval na hrad, který byl dříve Gratecieuxův - a já vystoupila na nejvyšší věž, abych mohla jeho pochod sledovat.“

Rod trochu pozvedl hlavu. „Vidělas je po celou dobu jejich pochodu proti Gratecieuxovu hradu?“

„Ano; naše věže jsou ještě vyšší, než ty na hradě Jejich královských Veličenstev. Viděla jsem jen hradby - ale viděla jsem je dobře. Nic víc jsem vidět nepotřebovala.“

Rod se zamračil. „Chceš říct, že se nedostali ani tak daleko?“

Vévodkyně přikývla. „Černokněžník mu vytáhl vstříc. Už když můj manžel vyrazil, černokněžníkové vojsko na něj čekalo v rokli v půli cesty mezi našimi hrady. Zdálo se, že věděl předem, jak se můj pán rozhodne.“

„Samozřejmě, že to věděl,“ zavrčel Rod. „Všechny čarodějnice a čarodějníci umí číst myšlenky.“

Vévodkyně překvapeně vzhlédla. Pak její rysy znovu ztvrdly. „Ano, jistě. A já to věděla. Měla jsem na to myslet - ale nemyslela jsem.“

„Na tom nezáleží,“ ujistila ji Gwen rychle.

„Pravda. Co by nám to pomohlo?“ Vévodkyně bezmocně rozhodila rukama. „Mohla jsem jen přihlížet. Ale pokud černokněžník vládl magií, můj pán vévoda zase vládl lstivostí.“

„Opravdu? Znamená to, že léčce unikl?“

„Ano, a obrátil ji proti těm, kdož ji na něj nastražili. Neboť nepřítel číhal na stezce, chráněné zleva zalesněnou stráňí a kamenitým břehem zprava.“

Rod pokýval hlavou. „Dobré místo na past. Co s tím tvůj manžel udělal?“

„Uviděl je z dálky a sešel se svým vojskem z cesty v místě, kde začínala stráň. Tak číhající vojsko obešli a táhli dál na hrad Gratecieux.“

„Fajn.“ Rod se zašklebil. „Zaklepat na dveře, zatímco armáda obránců čeká za humny.“ Jeho mínění o vévodovi Romanovovi znatelně stouplo. Ne že by na tom příliš záleželo; pořád v tom směru měl ještě dostatečnou rezervu.

„Černokněžník však moudrost mého muže nijak neoceníl,“ ujistila vévodkyně Roda. „Jeho armáda mu znovu ve spěchu zahradila cestu a další muži na něj zaútočili z lesů a skal.“

„Samozřejmě. Tvůj choť pozná past, když ji vidí - a je hezké, když se jeho mínění časem tak skvěle potvrdí.“

Vévodkyně si vyměnila pohled s Gwen.

Rod rychle dodal: „Soudím, že se jim podařilo ho odříznout.“

„To vskutku ano, ale muži mého pána byli odpočatí a plní sil, zatímco černokněžníkovi vojáci byli unaveni předchozím bojem. Obě vojska se srazila s hrozným povykem a křikem, který jsem slyšela až na své věži. Zprvu měly síly mého muže nad černokněžníkovými převahu. Neviděla jsem toho mnoho, ale tolik jsem pochopila, že černokněžníkovy voje ustupují a vévodovy je pronásledují.“

„Báječné! Ale nevydrželo to?“

„Ne.“ Vévodkyně rozhodla ruce. „Nemohu říci proč nebo co se stalo, že se poměr sil tak náhle změnil. Viděla jsem jen, že se znovu zvedá prach a tentokrát ve větší míře, než prve. Pak jsem pochopila, že vojsko mého muže prchá - nebo spíš že se obrátilo na ústup. Na víc jsem nečekala, ale seběhla jsem dolů, vzala jsem své chlapce a nasedla s nimi do kočáru. Nařídila jsem jim, aby zatáhli záclony a lehli si na zem. Pak jsem zavolala svého komorníka, starého Petra a řekla jsem mu: 'Můj kočí odešel do boje spolu s mým mužem! Přispěj nám svou pomocí ty, Petře, a provázej nás v našem útěku!' Ale on se ani nehnul;

jen po mě blýskl pohledem a odplivl si: 'Ne!' zavrčel, 'už ti nebudu dál sloužit!'"

Rod nepromluvil, ale v jeho pohledu křísl křemínek o ocílku.

Gwen si toho všimla a přikývla: „Ano, tak to bylo. Černokněžníková mysl už ovládla jeho myšlenky.“

„Co jsi dělala pak?“ zeptal se Rod vévodkyně.

„Uprchla,“ odpověděla vévodkyně prostě. „Ani mě nenapadlo hledat jiného kočího. Nemínila jsem čekat, až se na mne černokněžníkovy stvůry vrhnou. Ne, sama jsem se posadila na kozlík a chopila se biče. Pokusila jsem se jím prásknout koním nad hlavou, ale bič jim jen zasvištěl kolem uší; přesto to stačilo k tomu, aby se rozběhli. Po hradní cestě a padacím mostě jsem jela s obavami, že se mi někdo pokusí v útěku zabránit - naštěstí se tak nestalo. Teprve když jsem byla z hradu venku, mříž za mnou zapadla a padací most pod koly kočáru se začal chvět. Když jsem se ohlédla, uviděla jsem, že se ho strážní pokouší zvednout.“

„Ale to už jsi byla v bezpečí,“ vydechla Gwen.

„Ještě zdaleka ne,“ zavrtěla hlavou vévodkyně. „Protože jsem zároveň uviděla, že se vojáci mého muže ženou za mnou s černokněžníkovými ozbrojenci těsně v patách. Věděla jsem, že musím projet těsně kolem nich, abych se dostala na jižní cestu. Modlila jsem se, aby se mezi mými poddanými našlo alespoň několik statečných, kteří by mi k tomu dopomohli. Mé naděje však vyšly naprázdno, protože když ke mně doběhli, pokoušeli se naopak chytat za uzdu moje koně, křičeli po mé krvi a hlavách mých dětí - ti, kteří ještě před okamžikem bojovali na naši ochranu!“ Ukryla tvář v dlaních a rozvzlykala se.

Gwen ji objala kolem ramen a konejšila ji: „Vůbec nevěděli, co dělají. Sňala jsem kouzlo ze tvých dvou bývalých vojáků a ti ti řeknou, jak to všechno bylo: jejich myslí spaly a myšlenky, které je hnaly k takovým činům, nepatřily jim. Muži, kteří ti přísahali věrnost, stále dychtí položit za tebe svůj život. Když se dozvěděli, co s nimi černokněžník proti jejich vůli provedl, byli z toho zdrceni víc, než ty sama.“ Kývla hlavou k vojákům pod stromem.

„Víc zdrceni než já!“ zavzlykala vévodkyně. „Co jim teď mohou říct, když jsou zase mými věrnými sluhy? Ty jizvy, které máte na

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

tváři, jsem vám způsobila já, ale nemyslela jsem to tak?' Protože když se pokusili zastavit mé koně, pustila jsem se do nich bičem a švihala jsem je, kam jsem mohla - po rukou, po pažích, po prsou, ba i po tvářích! A oni couvali a padali k zemi...“ Hlas jí vypověděl službu a vévodkyně se znovu rozvzlykala.

„Neměla jsi na výběr,“ připomněl jí Rod.

„Pravda, neměla jsi na výběr!“ zvolala Gwen. „Mohla jsi snad dopustit, aby zastavili tvůj kočár, strhli tě z kozlíku a tvé děti předali Alfarovi?“

Vévodkyně se otrásla. „Je to tak, jak říkáš.“ Povzdechla si, otřela si slzy a přikývla. „Je to přesně tak. Nemohla jsem dopustit, aby zvítězil.“

„Ale on přesto zvítězil?“

„Ano, tím jsem si jista - a můj pán teď spí spánkem mrtvých! Nebo, mám-li štěstí, je raněn a uvězněn! Ach, jak se mu budu moci podívat do očí, pokud se ještě někdy dostane na svobodu a pokud se znovu setkáme? Selhala jsem, neudržela jsem hrad do jeho návratu!“

„Pravděpodobně byl v řetězech dřív, než se tím směrem vůbec stačil podívat.“ Rod se prozíravě nezmínil o druhé alternativě. „Jak já znám vévodu Romanova, vůbec na návrat nepomyslel.“

Gwen přikývla. „Celá země ví, že by tvůj manžel raději zemřel, než by se dal na útěk, mylady. Pravděpodobně ho zajali a drží ho ve vězení.“

„Ano.“ Zhluboka se nadechla a narovнала se. „Ano, to je nanejvýš pravděpodobné. Snad ani neví, že jeho muži uprchli. A oni přece měli zájem ho zajmout za každou cenu - ne? Uvězněný vévoda je přece mocnou zbraní! Ale stejně jsem utekla.“

„Kdyby mohl, sám by tě k tomu vyzval!“

Rod přikývl. „Ano, to by udělal. Kdyby si myslel, že bys zůstala a pokoušela se bojovat proti *takovému* nepříteli, propadl by panice – a jeho strach o tebe by ochromil jeho paži svírající meč.“ Zavrtěl hlavou. „Ne, myšlenka, že uděláš pro záchranu dětí vše co je v lidských silách, pokud bitvu prohraje, mu v boji jistě dodávala sílu.“

Vévodkyně seděla mlčky s hlavou sklopenou.

„Je to tak, jak můj pán řekl,“ zamumlala Gwen, „a ty víš, že mluví pravdu. Ty sama jsi přece dcerou šlechtice.“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Vévodkyně váhavě přikývla. „Ano, to je pravda. Udělala jsem jen to, co bylo mou povinností.“

„A tvůj muž ti za to bude vděčný,“ ujistil ji Rod. „Oplakávej jeho porážku - ale neoplakávej svůj čin. Udělala jsi přesně to, co jsi udělat měla.“

Vévodkyně si povzdechla a napřímila se. „Jistě, máš pravdu - přesto jsem ráda, že mi to říkáš. Děkuji ti, lady Gallowglassová - i tobě, lorde Čaroději.“ Ale oči měla stále upřené na Gwen, když se jí na tváři konečně objevil lehký úsměv.

Rod si ulehčeně oddechl. „Chápu správně, že jsi ujížděla bez odpočinku?“

„Ano, ubozí koně! Zpomalila jsem tak často, jak jen to bylo možné - přesto jsem ta ubohá zvířata takřka uštvala.“

„Vydržela to.“ Rod se podíval na pasoucí se koně. Někteří z nich už dřímali. „Stejně je to zvláštní - museli přece běžet celý den a noc.“

Vévodkyně přikývla. „Bez několika hodin. Vyrazili jsme včera odpoledne.“

Gwen zachytila Rodův pohled a usmála se. Nečetl její myšlenky, ale nebylo to ani zapotřebí; bezpochyby zněly nějak jako: *má mysl pronikavou jako nukleární záření.*

„Tati! Tatitititititititi!“

Rod vzhlédl, vděčen za to vyrušení.

Po stráni k nim uháněly děti - nebo alespoň oba vévodovi synci. Rodovi potomci spíše letěli jako vržená kopí.

„Tati!“ Oštěp Geoffrey do něj narazil a zřítíl se k zemi. Rod o krok ucouvl, zalapal po dechu a řekl: „Ano. Co se stalo tak naléhavého, že to nesnese ani sekundu odkladu?“

„Illarenův otec!“ zvolal Geoffrey. „Viděli jsme ho!“

Illaren, starší z vévodových dětí, dychtivě přikývl.

Jeho matka překvapením ztuhla.

„Co jste?“ Rod chytil svého synka za ramena a přidržel si ho před sebou. „Teď si dávej velký pozor na to, co řekneš, synu. Pamatuj, že bys mohl neuváženými slovy někomu zle ublížit... Tak. Nechceš doufám říct, že jsi právě viděl vévodu Romanovce *tady*, že ne?“

„Ale ne, tati!“ zvolal Geoffrey znechuceně a Magnus vybuchl: „Viděli jsme ho včera v noci - když jsme honili toho čarodějníka!“

„Toho ošklivého, co po nás házel kameny,“ přidal se Gregory. „Pamatuješ, jak nás s sebou zavlekl do vězení?“

„Ano, vzpomínám si.“ Rod před sebou náhle opět viděl vězně, připoutaného řetězy. „Myslíš... toho muže v okovech...?“

„Ano! Řekl bys, tati, že je to...“ Obrátil se na Illarena. „Jak jsi popisoval svého otce?“

„Velký jako medvěd,“ opáčil Illaren.

„Ano!“ Geoffrey se obrátil zpátky na Roda. „S vlasy tak temně hnědými, že jsou skoro černé. A v bohatě zlacené zbroji!“

Rod přikyvoval, stále rychleji a rychleji. „Ano... ano! Ano, ta zbroj - tedy to, co mu z ní zbylo.“

„Ale byl to můj otec!“ zvolal mladší chlapec.

„Jsi si tím jist?“ Vévodkyně vzrušeně vyskočila.

Geoffrey ztuhl a vážně se na ni podíval. „Ano, to jsem.“

„Opravdu chceš říct -“

„Mají pravdu,“ skočil jí do řeči Rod. „Tenkrát jsem ho nepoznal - ale měl jsem. Byl to tvůj manžel, lady vévodkyně. Jsem si tím jist.“

Stála mlčky a vpíjela se do něj pohledem.

Pak obrátila oči k nebi a zhroutila se.

Gwen k ní přistoupila a odborně ji zachytila. „Nebojte se,“ uklidnila oba hochy. „Vaše matka jen omdlela - a radostí, ne žalem.“

„Ale Illarenův otec byl těžce raněn, tati!“ připomněl Magnus Rodovi.

„Ano.“ Rod se upřeně zadíval na svého nejstaršího. „Byl zraněn - a uvězněn. Na to nezapomínej.“

Magnus mu pohled oplatil, aniž při tom hnul brvou.

„Vévoda,“ pokračoval Rod chladně, „se všemi svými rytíři a vojáky, se vši svou mocí, byl raněn, zajat a uvězněn.“ Pomalu přešel pohledem po svých dětech. „Co proti moci, která to dokázala, svedou čtyři děti? A co by se s nimi asi stalo, kdyby se o něco pokusily?“

„Ale my umíme *čarovat*!“ zvolala Cordelie.

„Jsme čarodějníci!“ vysunul bojovně bradu Geoffrey.

„Stejně jako oni,“ připomenul mu Rod.

„Už na nás zaútočili,“ zvolal Geoffrey, „a my jsme zvítězili!“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„Ano - když nás bylo šest proti jednomu z nich. Co by se stalo, kdybychom se střetli se všemi najednou?“ Upřeně se díval Geoffreyovi do očí. „Jako se s nimi střetl vévoda.“

„Neustoupíme!“ dupla si nohou Cordelie.

Rod ztuhl a z tváře se mu vytratila všechny krev. „Uděláš... co... ti... příkazu!“

Magnusův obličej potemněl a jeho ústa se otevřela, ale Gwen mu je zase pohotově ucpala dlaní. „Děti.“ Její hlas byl klidný, ale všechny čtyři okamžitě ztuhly. Gwen se Rodovi zadívala přímo do očí. „Něco jsem vašemu otci slíbila.“

„Co jsi slíbila?“ zvolala Cordelie.

„Že pokud na tom bude trvat, vrátíme se domů.“ Pozvedla ruku, aby utišila jejich reptání. „A teď na tom trvá.“

Rod pomalu přikývl.

„Ale *mami* -“

„Ticho,“ nařídila, „neboť nejde jen o to, ale i o všechny ty hrůzy, o kterých mluvila vévodkyně. Ne, děti, je to tak, jak řekl váš otec - na severu číhá strašlivé nebezpečí. Není to místo pro děti.“

„Ale co ty, mami?“ zakňourala Cordelie.

„Musím s vámi, abych se přesvědčila, že jste v bezpečí dorazili domů,“ řekla Gwen hlasem chladným jako břit meče. „Nebo mi snad chceš tvrdit, že postačí, abych řekla: 'Jděte!', a vy se vrátíte nejkratší cestou do Runnymede? Že byste se nepokusili sledovat svého otce tajně?“

Cordelie začala pěsti a dupla si. V očích, které upírala na svou matku, měla vzpouru, ale nahlas neřekla nic.

Gwen pomalu přikývla. „Je to tak, jak jsem si myslela.“ Obrátila se na Roda. „A je tu ještě jedna věc, nevěřím, že vévodkyně a její děti už jsou doopravdy v bezpečí.“

Rod přikývl. „Máš pravdu.“

Gwen rovněž přikývla a obrátila se zpátky k dětem. „Musíme je chránit.“

„Ale vojáci -“

„- je ještě před chvílí pronásledovali,“ připomněla jim Gwen. „Kdo může říct, zda černokněžníková moc nesahá až sem, a že je znovu neobrábí proti jejich paní?“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Illaren si vyměnil krátký vyděšený pohled se svým bratrem.

„Ale mami -“ nenechal se odbýt Geoffrey.

„Uděláš, co se po tobě chce,“ přerušila ho Gwen, „a uděláš to okamžitě. Jsi sám na sebe hrdý, že se vyznáš v taktice a strategii – a přesto chceš popírat, že nejrozumnější, co můžeme udělat, je doprovodit vévodovu rodinu ke králi Tuanovi, aby tam mohla podat svědectví?“

Geoffreyovi se zablesklo v očích a pak řekl zkrátka: „Ano, mami - máš pravdu.“

„Jako vždycky,“ poznamenal Rod; ale nezdálo se, že by ho někdo slyšel.

Gwen se na něj podívala: „Půjďme, manželé - tak, jak si sám přeješ.“

„Ale tátovi hrozí nebezpečí!“ zvolala Cordelie a vrhla se svému otci kolem pasu.

Rod ji obejmul, ale zavrtěl hlavou. „Už dříve jsem čelil nebezpečí bez tvé pomoci, dítě. Bývaly časy, kdy jsem neměl ani tvou matku, aby mne ochraňovala.“

„Ještě nikdy jsi nečelil *takovému* nebezpečí, tati. Zlý černokněžník s celou armádou čarodějnic!“ namítl Magnus.

„Už dříve jsem bojoval s vojsky. A měl jsem jen dýku proti jejím mečům, nebo ještě méně. Mnohem méně.“

„Ale tohle jsou čarodějníci!“

„Ano - a já na ně mám víc než jen mentální dýku.“ Rod se vážně zadíval chlapci do očí. „Myslím, že se tomu černokněžníkovi plně vyrovnám, kouzlo proti kouzlu, moc proti moci - a ještě mám v rukávu pár triků, o kterých on nemá ani tušení.“ Objal Magnuse a přitiskl si ho k sobě. „Ne, nemusíš o mne mít strach. Jednoho dne možná potkám nepřítele, který bude silnější, než já - ale Alfar to nebude. Protože přes všechnu jeho zlobu a moc mi příliš starostí nedělá.“

„A ani to není nutné.“

Rod se podíval na svého nejmladšího, který seděl tiše kousek od ostatních. „Myslím, že v tom máš pravdu, tati. Myslím, že černokněžníkovu ruku vede spíše strach, než jeho síla.“

„Ano, tati,“ řekl Geoffrey, „já si taky myslím, že jsi mnohem mocnější než on.“

„Tak.“ Rod vážně přikývl. „Díky, moji synové. Jak vás tak poslouchám, hned se cítím mnohem lépe.“ A oproti vší logice to tak doopravdy bylo - nejen proto, že mu jejich jistota pozvedla náladu. Měl vůči úsudku svých mladších hochu zvláštní respekt. Jen si nebyl jist, jestli je oprávněný.

Cordelie a Magnus na tom zjevně byli stejně. Magnus se otci podíval do očí. „Pokud ti Gregory nepředpovídá záhubu, nemusíš se ničeho obávat, tati.“

„Ano,“ přikývl Rod. „Alfar není mou Nemesis.“ Obrátil se ke Gregorymu. „Tak co tedy?“

Dítě chvíli hledělo mlčky do prázdna, pak se znovu podívalo na otce a s naprostou jistotou odpovědělo: „Tvé sny.“

Kapitola 8

Vévodkyně trhla otěžemi a kočár se hnul kupředu. Pak koně zrychlili a kočár vyjel po nerovné cestě. Gwen se obrátila na svém sedátku vedle vévodkyně a zamávala. Z kočáru se vynořily čtyři menší dětské ruce, které rovněž zuřivě mávaly.

Rod jim mával tak dlouho, dokud byli na dohled, a přitom cítil, jak ho zaplavuje prázdnota. Potom se pomalu otočil k severu a díval se, jak odcházejí i vojáci, táhnouce bezvědomého rytíře na smyku za koněm. Rozhodli se, že se vrátí do černokněžnickovy armády maskování za nevědomé automaty. Gwen jim pověděla jak skrývat své osobní myšlenky a simulovat hypnózu - opakováním standardních myšlenek společným pro celou Alfarovu armádu. Také jim vysvětlila, do jakého nebezpečí se vydávají; Alfar nebyl ke zrádcům příliš shovívavý. Pochopili ji všichni i každý z nich zvlášť, ale jejich provinění je tížilo a vítali každou příležitost k očištění. Rod se za nimi díval a v duchu doufal, že se s nimi ještě někdy setká, až bude celá záležitost skončena.

Nějak byl přesvědčen, že k tomu dojde. Bylo by sebevražedné spoléhat se na předpověď tříletého dítěte - ale malý Gregory byl dítě velice tajemné a velice vnímavé. Řídit se podle jeho předpovědí mohla být hloupost - přesto cítil, že mu dodávají zvláštní pocit klidu. Koneckonců, Gregory přece jen nebyl průměrný předškolák.

Na druhé straně to, že měl výslovnost desetiletého, ještě neznamenovalo, že má obecný pojem o situaci. Rod k jeho předpovědím zaujímal stanovisko asi takové, jako ke čtení z ruky - skýtalo mu emocionální uspokojení ale rozhodně podle něj nemínil řídit své příští konání. Obrátil se k Fessovi, strčil nohu do třmenu a vyhoupl se do sedla. „Kupředu, Kovový koni! Vzhůru na sever!“

Fess se pomalu vydal za vojáky. „Kam vlastně míříme, Rode?“

„K Alfarovi, přirozeně. Ale co se bezprostřední budoucnosti týče, mohl bys najít nějakou velkou hospodářskou usedlost?“

„Hospodářskou usedlost? Nač ji potřebuješ, Rode?“

„Abych provedl poslední úpravy na svém maskování.“ Ale Rod se příliš nesoustředil na to, co říkal. Celou svou myslí prožíval hroznou, zničující skutečnost, že je sám - poprvé po dvanácti letech. Jistě, i v průběhu té doby občas jednal na vlastní pěst - ale nikdy ne příliš dlouho, nanejvýš den nebo dva, a vždycky při tom byl příliš zaměstnán, než aby si to doopravdy uvědomil. Ale teď měl čas a zdrtilo ho, když si uvědomil, jak hodně si zvykl spoléhat se na svou rodinu, jak se na ní stal závislý. Cítil se opuštěný, cítil se, jako by byl vyvrván z kořenů, jako ulomená větev stromu. Měl pocit, jako by měl v hrudi uzel a všude kolem sebe mrazivý, nepřátelský svět. Poprvé za dvanáct let čelil světu docela sám, bez morální podpory Gwen a dětí - nemluvě o jejich nezanedbatelné moci.

Nebylo mu právě do zpěvu.

Pokusil se své chmury setřást. Pak se napřímil v sedle. „To je směšné, Fessi. Jsem přece osamělý vlk. Jsem muž, který pronikl do Opatrnické sítě a svrhl Předáka! Jsem dýka v temnotě, zlořečený tajný agent, který způsobuje zánik říší!“

„Když to říkáš ty, Rode...“

„Říkám to, zatraceně! Já, Rod Gallowglass - ne pouhý otec a manžel! Ne, proklatě, já jsem Rodney d'Armand! Ten 'Gallowglass' je jen krycí jméno, které jsem přijal, když jsem přišel sem, abych se lépe sžil s domorodci! A Rodney d'Armand se obešel bez Gwen a bez dětí devětadvacet let!“

„Pravda,“ přisvědčil Fess. „Na druhé straně, devatenáct let z toho jsi žil v domě svého otce.“

„No dobře, tak jsem byl samostatný jen deset let! Ale to je skoro tak dlouho, jak jsem ženatý, ne?“

„Jistě.“

„Ano.“ Rod se zamračil. „Ovšem - je to *pouze* tak dlouho - že?“

„I to je pravda.“

„Jo.“ Rod se zakabonil. „Člověk si na ty malé lehce zvykne, co?“

„Teď jsi patrně uhodil hřebík na hlavičku,“ přisvědčil robot. „Většinu lidí ovlivňují v jejich životech nejružnější zažité zvyky.“

„Jistě - ale jsou *to jen* zvyky.“ Rod znovu vypjal hrud'. „A zvyky se přece vždycky dají změnit.“

„Opravdu to chceš, Rode?“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„Až se vrátím domů, změníím je zase zpátky! Ale teď se jich musím zbavit - takže bych s tím měl raději skoncovat hned. Mohu se bez nich obejít - a obejdu se bez nich.“

„Samozřejmě, že ano, Rode.“

Rod zachytil ve Fessově hlase nepatrný podtón a upřeně se zadíval do týlu jeho lebky. „Co znamená to 'ale', které jsem právě zaslechl?“

„Jen to, že šťastný z toho nebudeš, Rode...“

„Rode, ne! To je nepřípustné!“

„Ale, zmlkni a zařaď tam zpátečku.“

Robot si mučednický odfrkl a o dva kroky ucouvl. Rod zvedl postraňky vozíku a připjal je k postroji, kterým nahradil jeho sedlo.

„To je vyloženě znehodnocování kvalit plnokrevníka, Rode.“

„Dej už s tím pokoj!“ Rod se vyhoupl na jednomístný kozlík a zvedl opratě. „Dříve jsi přece pilotoval kosmickou loď, Fessi. To je v podstatě totéž jako tahat vůz.“

„Ne - analogické by bylo *řídít* vůz. A tvoje prohlášení má stejnou vnitřní logiku jako bys tvrdil, že diamant je v podstatě totéž jako kus leštěného plastiku.“

„Pedante,“ prohodil Rod a zatahal za opratě.

Fess pomalu vykročil kupředu. „Nevyrobili mne, aby ze mne byl tažný kůň.“

„Ale jdi! Když si tě moji předkové všimli, pilotoval jsi hornický remorkér v pásu asteroidů kolem Solu! Já znám rodinnou historii!“

„To vím, sám jsem tě ji učil,“ povzdechl si Fess. „A tohle mám za to. Na sever, Rode?“

„Na sever,“ přisvědčil Rod, „na královskou cestu. Hyjé!“ Znovu koně pleskl otěžemi přes jeho syntetické boky. Lehce to zazvonilo a Fess se dal do klusu. Po blátivé cestičce vyrazili na hlavní cestu, zanechávající za sebou sedláka šťastně si prohlízejícího zlato ve své dlani a kroutícího hlavou nad tím bláznivým dráteníkem, který sotva přišel k nějakým penězům, neví nic lepšího, než je zase hned utratit.

Zatímco ujížděli dál, Fess poznamenal: „Ohledně té tvé diskuse s manželkou, Rode -“

„Báječná žena.“ Rod obdivně pokýval hlavou. „A jaký má cit pro životní realitu.“

„Jak bys definoval slovo 'realita' v tomto kontextu, Rode?“

„Nijak, realita definuje nás. Ale ty se nemůžeš smířit s tím, že mě prostě nechala jít si svou cestou, že?“

„To jí nebylo podobné,“ odušil Fess. „Ne, když se jedná o něco zvlášť důležitého.“

„Chceš říct, že mě obvykle přemluví, abych jednal tak, jak považuje za vhodné ona.“ Rod se zamračil. „Tak počkat! Nemíníš mi, doufám, naznačit, že to udělala i teď, že ne?“

„Ne. Jen mě napadlo, že se ti podařilo získat její souhlas nezvykle lehce.“

„Jakmile se začneš vyjadřovat takhle opisně, je mi jasné, že se mi pokoušíš sdělit něco nepříjemného. Připadá ti, že to šlo podezřele snadno?“

„Něco takového mi opravdu přišlo na mysl, ano.“

„Tak s tím si hlavu nedělej.“ Rod se opřel lokty o kolena. „Šlo to rychle, ale snadné doopravdy nebylo. Ne uvážíme-li roztržky, které tomu předcházely.“

„Možná... Ale pořád mám pocit, že jí to není podobné...“

„Ne... Kdyby měla pocit, že se přestanu ovládat, trvala by na svém... pokud by neměla důvod změnit názor. A já bych řekl že to, že mi dala svůj slib, je docela dobrý důvod. Ale stejně musím připustit, Fessi, že si nemyslím, že jsem ji přesvědčil já.“

„Myslíš, že vévodkyně?“

Rod přikývl. „Komunikace mezi matkami v sobě má vždycky jistou věrohodnost - pro manželky a matky.“

„Ale jdi, Rode! Tomu snad sám nevěříš, že bys nebyl schopen přesvědčit vlastní ženu, aby pochopila tvé stanovisko!“

„Myslíš, jestli mám za to, že mě neposlouchá?“ Rod přikývl. „Neposlouchá. Pokud, samozřejmě, náhodou neříkám to, co sama považuje za správné...“

Nebylo těžké určit, kdy dorazili na hranici. Stála tam hlídka, která mu to oznámila.

„Stát!“ vyštěkl seržant a dva vojíni na něj namířili svými píkami.

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Rod přitáhl uzdu a snažil se seč mohl, aby přemýšlel jako obyčejný sedlák - rozhořčeně a vzdorovitě. „No jistě, jistě, dejte si pohov! Vždyť už stojím!“

„A dobře děláš,“ zavrčel seržant. Kývl na své dva podřízené. „Prohledat.“ Vojáci přikývli, vylezli si zezadu na vůz a začali se prohrabávat hlávkami zelí a pytlí s otrubami.

„Hej? Hej! Co to má znamenat?“ zvolal Rod vyděšeně. „Nechte mé zelí na pokoji!“

„To je rozkaz, křupane.“ Seržant se před něj postavil s rukama založenýma. „Náš pán, vévoda Alfar, nařídil prohledat každého, kdo má v úmyslu překročit hranice bývalého vévodství Romanovců.“

Rod vyděšeně vytřeštil oči - a tato reakce nebyla nijak líčená. Tak Alfar už se prohlásil! „Vévoda Alfar? Co je to za nesmysl? Vévodou je tady přece Ivan!“

„Zrada!“ zasyčel jeden z vojáků a znovu na něj namířil svou píku. Rod pocítil náhlý impulz vyrvat mu ji a nacpat do krku - ale ovládl se a udělal to, co by na jeho místě udělal průměrný sedlák: trochu se stáhl, ale odvážně se držel svého. Podíval se mladíkovi do očí a zachytil jeho upřený a přitom jaksi nepřítomný pohled - jako by nebyl tak docela při sobě, ale veškerou zbylou částí své mysli se upřel na jedinou myšlenku.

Zhypnotizován do fanatismu.

Seržant se zašklebil. „Kde jsi žil, křupane? Zahrabaný v té své hlíně s hlavou mezi tuříny? Ivan byl poražen a zajat a vévodou zdejšího panství je nyní Alfar!“

„Ne, to není možné!“ zvolal Rod, ale opatrně si při tom prohlížel vojáky.

Seržant si jeho pohledu všiml a zachechtal se. „Ano. Alfarova uniforma.“ Zamračil se na někoho za Rodovými zády. „Ještě jste neskončili? Je to obyčejný vozík, ne kolona krytých vozů!“

Rod se obrátil a oči se mu zděšeně rozšířily.

„Ano, už jsme skončili.“ Všichni vojáci se narovnali. „Nic tu není, náčelníku.“

„A to zase ne,“ odsekl Rod. „Pořád mi tam ještě pár tuřínů zbylo. Nezdaří se vám dost velké na to, abyste mi je také ukradli?“

„Dávej si pozor na to co říkáš,“ zavrčel seržant. „Tak jsi přišel o pár hlávek zelí, no a co? Pořád jich máš ještě dost, abys je mohl jet prodat na trh do Korjasteševa.“

„Proč vlastně jedeš na sever?“ zeptal se jeden z ozbrojenců - ten, který byl tak pohotový s píkou.

Rod se k němu obrátil. Hrozící nebezpečí na něj dolehlo plnou silou. Podíval se na vojáka, jehož oči se zaleskly, jako by se svět, který vnímal, stal trochu méně skutečným, a jeho mysl se otevřela přijímání dojmů. Co se ve skutečnosti skrývalo za maskou vojákovy tváře?

Ucítil tlak, jako by se někdo pokusil proniknout do jeho mozku. Mentálně se uvolnil a stal se dokonale pasivním. Náhle ucítil rozdíl v myslích kolem sebe, jako by je vnímal čichem a každá z nich měla jiný pach.

Ale čtyři z nich pořád dokola přehrávaly jedinou myšlenku. *Zastav ty, kteří prchají, pro větší slávu a moc Alfarovu.* Na druhé straně někdo, kdo do vévodství přijížděl, byl pro ně naprosto nezajímavý. Nepředstavoval žádnou hrozbu - jen zvýšení potenciálu, další mysl, jež pomůže k Alfarově větší slávě a moci.

Ale pátá mysl byla živá a ostražitá a překypovala podezřením. Vířilo jí deset otázek, jež si žádaly odpovědi. V její hloubi ležela temná předtucha, že by příchozí mohl být špeh, nebo - což by bylo ještě horší - zabiják. A v jejím podvědomí se skrývaly ještě jiné emoce, mísící se v temný koktejl ctižádosti, podezření, hanby, vzteku a nenávisti. Rod ovládl zachvění a donutil se myslet jako obyčejný sedlák. Byl drsný, nevzdělaný vesničan, který pracoval dvanáct hodin denně na polích svého pána a další čtyři hodiny na svém vlastním políčku - jen aby vypěstoval tu trochu úrody, kterou teď měl naloženou na svém voze. Jistě, snažil se seč mohl, aby za všechnu tu práci dostal co nejvíce peněz - peněz, které měly znamenat ten sotva patrný rozdíl mezi chudobou a snesitelným živobytím pro něj a jeho rodinu, až přijde zima. Jak si tihle zatracení vojáci dovolovali bránit mu, aby se dostal na trh v Korjasteševu? A kde, k sakru, přišli na to, že se na něj mohou tak vytahovat? Jen proto, že měli kyrysy a nosili píky! Hlavně když i pod těmi zelenohnědými uniformami bylo jasně

vidět, že jsou to prostí vesničané jako on sám - pravděpodobně ještě bezvýznamnější. Patrně pouzí nevolníci a synové nevolníků.

Voják netrpělivě přešlápl. „Tak mluv, sedláku! Proč se chceš dostat do -“

„Přece proto, abych tam prodával zelí a tuřín,“ odpověděl Rod. „Myslíš si snad, že mám koně jen tak pro zábavu?“

Strážný jeho otázku ignoroval. „Jsi poddaný knížete Tudora,“ zavrčel. „Proč neprodáváš v Caernarvonu? Proč jedeš na sever do Korjasteševa?“

„Není to tak daleko,“ odfrkl si Rod. „Bydlím stěží tři míle odsud.“ Kývl hlavou směrem k cestě, po níž přijel. „Korjasteševo mám blíž.“ Podíval se na vojína - ale jeho mysl se stále soustředila na vysvětlování, proč jede do Korjasteševa. Každý ví, že vévodovi baroni mezi sebou bojují - a že je vévoda pěkný hlupák, když jim to trpí! A každý sedlák také ví, že kde se bojuje, úroda trpí. Samozřejmě, že za jeho zelí zaplatí v Korjasteševu víc, než v kterémkoliv městě pokojného Tudorova knížectví!

Vojákova tvář se uvolnila. *Takže ten starý jezevec je jen hrabivý! Dobře dobře - s hrabivostí si poradit umíme...*

Rod měl co dělat, aby udržel na uzdě své myšlenky. Starý?!? Jezevec, no dobře - ale *starý*? Potlačil náhlou vlnu hněvu - kdo je ten holobrádek, že si dovoluje klást mu otázky? Vždyť se sotva pustil máminy sukně!

S uspokojením zaznamenal, že hoch zrudl ve tváři - ale jeho podezřavost ještě nebyla ukojena. Pohledem si změřil Fesse. „Jak přišel takový žebrák, jako jsi ty, k tak skvělému koni?“

Panika! Úzkost! Jediná věc, za kterou by se muž opravdu měl stydět. Rod byl dopaden. Celou jeho mysl zaplavil pocit hanby. Podíval se na Fesse. *Ech, před lety byla moje žena půvabné děvče! Jaký div, že si jí sir Ewing všiml...*

Znovu se podíval na mladíka. „Dal mi ho sir Ewing. Říkal, že už je moc starý na to, aby nosil rytíře.“

Mladíkova mysl byla pořád plná podezření: jen předmět se změnil. „Proč by rytíř dával byt' jen odloženého koně obyčejnému sedlákovu?“

Zase ta hanba. Rod se začervenal. „No, za vykonané služby... mé a mé ženy.“ *Hlavně 'mé ženy'*. Myslí se mu mihla letmá představa postaršího, takřka holohlavého muže ležícího v posteli s půvabnou mladou ženou s kaštanovými vlasy - ne že by kterýkoliv z nich byl příliš vidět... a obraz rychle zmizel. Ale hanba zůstala a na jejím pozadí vzplál hněv. „Za vykonané služby.“ Rodova tvář ztvrdla. „Ne že by ti do toho co bylo.“

„Tak mně do toho nic není?“ Mladý muž se zlomyslně zašklebil. „Ty se raději starej jen o to své zeli.“ Obrátil se k seržantovi. „Proč vlastně marníme čas na obyčejného sedláka, náčelníku?“

„Jasně, jen ať popožene tu svou herku a zmizí,“ zavrčel seržant. „Jed', chlape! Zmiz s tím svým vozem z mé strážnice! Jed' si na ten svůj trh!“

„Ano - a díky za všechno,“ opáčil Rod kysele. Obrátil se a pleskl otěžemi Fesse po hřbetě - ale jen velice opatrně, aby se vyhnul kovovému zazvonění. Fess pomalu vykročil kupředu.

Rod držel své myšlenky stále na uzdě. Přitom pokušení, pustit se okamžitě do spekulací, bylo tak velké! Ale věděl, že je stále v dosahu mladého telepata a bude v něm ještě po několik mil - i když jeho moc nebyla nijak velká. Kdyby byla silnější... ne, Rod se musel soustředit na své zahanbení a vztek. Jak si ten mladý parchant mohl dovolit klást mu takové otázky! Co si vůbec myslí? A jak si takový nevolnický spratek vůbec dovoľoval ptát se *jeho*, starého Owena, odkud jede a kam?

Pod vrstvou těchto myšlenek však vřely jiné, nevyjádřené slovy. Zajímavé, že se vyptával obyčejný voják a seržant si ani nevšiml, že byl oloupen o svou autoritu. Zajímavé, že černokněžníkovi hlídači vystupovali v roli obyčejných vojáků - člověk by čekal důmyslnější převlek. Rod nepochyboval o tom, že mladý čarodějník pracoval pro Alfara naprosto dobrovolně. Patrně měl komplex méněcennosti a paranoický strach z možného pronásledování čarodějnic - tížádost z něj přímo vyzařovala. Rod se otrásl - být na Alfarově místě, ani by oka nezamhouřil ze strachu, že ho někdo takový ve spánku podřízne a dosadí se na jeho místo.

Na druhé straně, Alfar byl patrně velice mocný starý esper, který se o sebe dokázal postarat, nebo se obklopil gardou věrných nohsledů. Patrně obojí.

Ale pravděpodobnost, že telepati trvale monitorují dobyté území byla příliš velká. Rod si nemohl dovolit riskovat. Mohlo se stát, že jeho pozornost ochabne právě ve chvíli, kdy se některý z hlídačů-telepatů soustředí právě na oblast, kde se nachází. Musel se proti tomu nějak pojistit.

Proto odsunul napětí z konfrontace na okraj své mysli a začal se uvolňovat - jako 'starý' Owen, samozřejmě. *Co na tom záleží, co ten holohrádek řekl? Ted' jsem na území Romanovců - a tady můžu prodat svou úrodu za mnohem vyšší cenu! Byl to ale dlouhý den!* Vstával už před úsvitem, jako obvykle, samozřejmě; ale cestování bylo mnohem únavnější než mlácení. Víčka mu začala klesat. Moci si tak na chvíli zdřímnout - jen na chvilíčku! Možná na půl hodinky nebo tak nějak. Vlastně už začal klimbat. Bylo přece nebezpečné řídit, když byl člověk tak ospalý. Ne, opravdu udělá lépe, když si zdřímne.

A tak zajel se svým vozem k okraji cesty, zastavil, přehodil opratě přes bočnici vozu, přešel z kozlíku dozadu a tam si udělal mezi koši pohodlné hnízdo. Podlážka vozu nebyla o moc tvrdší než jeho lože doma - a alespoň si mohl protáhnout záda.

Uvelebil se, zavřel oči a nechal svou mysl pomalu vyhasnout...

„Rode.“

Rod vyskočil, zamrkal a veškerá ospalost z něj rázem spadla. „Huh? Co je? Děje se něco?“

„Ty jsi neměl v úmyslu usnout doopravdy, Rode.“

„Co, já? Samozřejmě, že ne!“ odfrkl si Rod. „Bylo to jen takové divadýlko. No... dobře, možná jsem se tím nechal trochu unést...“

„Jak myslíš, Rode.“ Fess se pokojně popásal na okraji cesty. Rod si v duchu poznamenal, aby zase jednou vyprázdnil jeho zásobník. Fessovo pasení bylo samozřejmě součástí maskování, stejně jako Rodův spánek.

Ale hra musela pokračovat. Znovu ulehhl mezi hlávky zelí, zavřel oči a nechal si myslí probíhat útržky Owenova imaginárního života.

Na jejich pozadí se pokoušel rozpomenout, co se mu odehrálo v hlavě, když poprvé přišel na Gramarye, jaké to bylo.

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Vzpomínal si na šok, který pocítil, když zjistil, že někdo dokáže číst jeho myšlenky. Tehdy zrovna nepříliš zdvořile okukoval jednu mladičkou čarodějnici a v duchu se vyjádřil k jejím půvabům, když se na něj podívala a zamračila se. Vzpomínal si, jak ho to zahanbilo a jak propadl panice při pomyslení, že ztrácí soukromí svých myšlenek. Co bylo ještě horší byla skutečnost, že to dokázala kterákoliv 'čarodějnice' - a na Gramarye jich byly celé tucty!

Ale když se asi o týden později setkal s Gwen, ona jeho myšlenky číst nedokázala. Po celých devět let to byl jediný kaz na jejich jinak dokonalém manželství. Jistě, občas se hádali a pak tu bylo to neustálé napětí, jež vždycky provází snahu dvou lidí žít jedním životem; ale zvláště Gwen velice chyběla skutečnost, že nedokáže spojit svou mysl s manželovou. To vrhlo na jejich vztah stín a Gwen se zmocnil stále silnější pocit, že byla podvedena - ne Rodem, ale životem - a Rod se upřímně snažil nevítanou blokádu své mysli prolomit.

Pak, když byli uneseni do země zvané Tir Chlis v alternativním vesmíru, Rod se setkal se svým analogem, alternativním lordem Velkým čarodějem, lordem Kernem - který byl podobný lordu Gallowglassovi natolik, že by mohl být jeho dvojníkem. Ale pod jejich zevnějškem se skrývaly markantní rozdíly - jedním z nich byl Kernův neovládutelný temperament. A jeho nesmírná magická moc, kterou se Rod naučil si vypůjčovat. Přitom se probudil jeho vlastní esperský talent - a spolu s ním přišly i stále se zhoršující výbuchy hněvu. Naštěstí v něm také probudily telepatické nadání, jež nikdy netušil, že má. A najednou Gwen dokázala číst jeho mysl. Už nebyl telepaticky neviditelný.

Takže jeho mysl byla otevřená jako kniha, když přišel na Gramarye, ale když se setkal s Gwen, byl telepaticky neviditelný, a jeho mysl se patrně uzavřela v důsledku prvotního zahanbení, skutečností, že někdo může číst jeho myšlenky ve chvílích, kdy o to rozhodně nestál.

Jistě, to děvče se sice zatvářilo rozhořčeně, ale na druhé straně bylo vidět, že jí jeho pozornost lichotila...

Pokusil se vybavit si, jak se v tu chvíli cítil, vystihnout to - odhaleně, zranitelně. Být tak otevřený bylo nepřípustné; nemohl si dovolit, aby o něm ostatní lidé věděli tolik, aby pronikali až k jeho

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

nejintimnějším citům. Nemohl jim dopřát výhodu, aby věděli, co má v úmyslu udělat ještě dřív, než to udělá.

Cítil, jak se stahuje do vlastního nitra, pomalu, opatrně ale neodvratně, zavírá se, zamyká před ostatním světem. Mohl se usmívat, mohl s nimi být stále v kontaktu - ale už je nepustil do své mysli...

Náhlym pochopením se až zachvěl. Byl to div, že s takovým postojem vydrželo jeho manželství dlouhých devět let.

Na druhé straně, kdo znal Gwen, by to pochopil. Byl ochoten přiznat ji veškeré zásluhy na tom.

Jaké to ale pro ni je sledovat, jak se mění v běsnícího démona pokaždé, když se něco nepovede podle jeho představ?

Bud' k sobě spravedlivý, pomyslel si. Pokud ho chce mít raději emocionálně otevřeného, musí ho brát takového, jaký doopravdy je. Kdo za to může, že pod maskou není takový hodný hošík jako navenek?

Ale tak to přece není. Určitě musí existovat nějaký způsob, jak zůstat otevřený a přitom nepropadat záchvatům zuřivosti.

Musí existovat a on se ho pokusí najít ze všech sil - jakmile bude současná krize zažehnána.

Náhle ztuhl. Uvědomil si, že ta technika možná nefunguje. Možná se mu nepodařilo znovu získat svou telepatickou neviditelnost, možná je nadále odhalen každému telepatovi, se kterým se setká.

A proto zůstal bez hnutí sedět, zatímco pomalu otevíral svou mysl, opatrně ji probouzel z dřímoty. Rozehnal fingované sny a otevřel ji všem ostatním dojmům.

Neslyšel myšlenky.

Nevěřil, že v okruhu sta mil není jediná myslící bytost - a nebyly to jen lidské myšlenky, které postrádal. Když se takhle soustředil na čtení myšlenek, vždycky slyšel i šum pozadí tvořený myšlenkami zvířat - prosté, živočišné emoce: hlad, vztek, touhu. Dokonce i žížaly vyzařovaly ostré, intenzivní pocity uspokojení, když si projíždaly svou cestu hlínou.

Ale ne teď. Jeho mysl byla dokonale odstíněna. Nemohl nic slyšet - ani podprahový šum drobných hlodavců, ani skřivánčí vzdor, prostě nic. Po třech letech, kdy byl telepatem, to působilo až děsivě.

Jenže to byla nutnost. Bez toho by byl rychle odhalen a vzápětí i mrtev.

Když si to uvědomil, začal se cítit trochu lépe. Ne, tahle mentální obrana byla rozhodně lepší než permanentní spánek. Kromě toho to bylo jen dočasné.

Alespoň v to doufal.

Pokrčil rameny a zvedl hlavu - jen natolik, aby se mohl rozhlédnout. Cesta byla prázdná, kam až dohlédl. Jistě, někdo ho mohl sledovat, takže nepřestal hrát divadlo. Pomalu se posadil a zamrkal, jako by si nedokázal uvědomit, kde je. Pak, jako by si konečně vzpomněl, usmál se, zív a protáhl se. Ještě chvíli zůstal sedět, aby poskytl čas probudit se i zbytku těla, pak si přešel na kozlík a vzal opatř. O chvíli později už vůz zase kodrcal po cestě.

„Je to pryč, Fessi,“ řekl Rod po chvíli. „Uzavřel jsem svou mysl. Zbytek světa je pro mne telepaticky dokonale neviditelný.“

„To jsi udělal?“ Fessův hlas zněl takřka překvapeně. „Není to poněkud drastické opatření, Rode?“

„Ano - ale myslím, že v téhle zemi nepřátelských telepatů nevyhnutelné.“

Robot chvíli kráčet mlčky a pak pomalu přikývl. „Bylo to moudré rozhodnutí, Rode. Ano, doporučil bych ti to sám, kdyby ses mě na to zeptal.“

Rod v jeho hlase zachytil jemnou výčitku. „Nemohl jsem - ne dokud ten zatracený telepat mohl číst mé myšlenky.“ Na okamžik se odmlčel a pak dodal. „Je to děsivý pocit, Fessi.“

„To docela chápu, Rode, po třech letech, co jsi byl telepatem. Ale řekl bych, že by ses měl děsit spíše Alfara.“

„Cože, jeho?“ Rod pokrčil rameny. „To snad ne. Chci říct, pokud dojde k nejhoršímu a já se nevrátím, Tuan vytáhne do války.“

„Skvělá vyhlídka. Tak co tě vlastně děsí, Rode?“

„Že jsem teď uvězněný sám v sobě,“ odpověděl Rod, „a že se možná už nedokážu dostat ven.“

Kapitola 9

Slunce stálo nízko nad obzorem a barvilo cestu i listoví okolního porostu do oranžova, čímž dokázalo, že celý svět vypadal hezčí, než jaký doopravdy byl - a Rod se pozvolna začal uvolňovat. Připadal si jako na nějaké kouzelné cestě alejí zlatých stromů, která vede do čarovného světa víl.

Za zatačkou poplašeně vykřikl nějaký muž a odpověděl mu sbor řvoucích hlasů. Ozval se zvuk, který vydávají okované bojové hole, když udeří jedna o druhou, zazvonila ocel.

Rod se zarazil a okamžitě se vzpamatoval ze svého snění. Pak vyštěkl „Vpřed!“ a Fess se rozběhl klusem. Vůz za ním poskakoval a rachotil, hlávky zelí a melouny padaly na zem. Do zatačky Rod vjel s jedním kolem ve vzduchu - a uviděl šedovlasého muže, který kolem sebe vířil holí a bránil se zuřivým útokům tří statných chlapů s rozcuchanými vlasy a pětidenními strništi na tvářích. Dva z nich měli helmy - a potřebovali je, protože v boji na hole příliš dobří nebyli. Za tu krátkou chvíličku, co Rod přihlížel, dopadla hůl šedovlasého muže na některou z jejich lebek i několikrát. Jeden z mužů zařval a chytil se rukama za hlavu. Když se však ujistil, že není nijak zraněn, vrhl se znovu do boje a rozmáchl se po muži s takovou silou, že by ho musel na místě přerazit vedví. Ale hůl staršího muže jeho ránu vykryla - a hůl útočníka sjela po jejím hladkém povrchu přímo na jeho klouby. Poutník přesto svou zbraň nepustil, místo toho se zatočil dokola a vyrazil chlapovi jeho hůl z ruky. To už se na něj však zezadu vrhli ostatní dva.

Při pohledu na ten nečestný boj se v Rodovi vzedmula vlna hněvu. „Když je někdo *takhle* dobrý, pomoc si rozhodně zaslouží!“ zavrčel, „Přece ho nenecháme zabít jen proto, že má proti sobě přesilu! *To ne!*“

Fessova kopyta zavířila rychlostí, jaké by žádný skutečný kůň doopravdy nebyl schopen dosáhnout. Rod popadl bič a roztočil ho nad hlavou.

Vtom z houští kolem cesty vyjelo několik uniformovaných vojáků na koních.

Rod přitáhl Fessovi uzdu - ne že by to jeho kůň potřeboval, ale Rodovi to pomohlo zkrotit svůj hněv a zklamání nad tím, že nebude moci udeřit. „Zadrž, Fessi! Přichází společnost. Možná, že bychom raději měli počkat, jak se to vystříbí.“

Seržant uviděl boj, pozvedl ruku, aby soustředil pozornost svých mužů, křikl krátký povel a pobídl svého hřebce do cvalu. Jeho muži mu odpověděli bojovým pokřikem a vyrazili za ním.

Rváči dělali příliš mnoho hluku, než aby si něčeho všimli dřív, než vojáci byli pouhých třicet stop od nich. Pak jeden z nich vzhlédl a něco vykřikl. Ostatní dva se obrátili, chvíli vyděšeně zírali a pak se zklamaným zavrčením skočili do porostu a uháněli pryč.

Seržant zastavil před starým mužem.

„Děkuji ti, náčelníku.“ Poutník se uklonil a opřel se o svou hůl. „Svlékli by mne donaha a nechali mne tu jako potravu pro vlky.“

„To snad ne! Něco takového bychom nemohli dovolit, že ne, chlapci?“ Seržant se zašklebil na své podřízené, kteří to kvitovali pobaveným přitakáním, a pak se obrátil zpátky na poutníka. „Pocestní přece patří nám.“ Naklonil se a strčil muži pod nos nastavenou dlaň. „Sem se svým měšcem, strejdo!“

Starý muž na něj zděšeně vytřeštil oči. Pak si povzdechl a odvázal měšec, který mu visel u pasu. Podal ho seržantovi. „Vezmi si ho - i tak ti za tvou laskavost dlužím víc, než ti mohu dát.“

„Opravdu?“ Seržant se narovnal a zvědavě rozvázal měšec. Sotva se do něj podíval, úsměv z jeho tváře se rychle vytratil. Zuřivě se zadíval na poutníka. „Tak moment! To má být vtip?“

„Jistěže ne!“ zvolal poutník překvapeně. „Je tam to málo peněz, co mám!“

„Opravdu málo.“ Seržant zatřepal měšcem, ze kterého mu na dlaň vypadlo pět měděných minci. Zavrčel a hodil je do prachu. „Tak počkat! Nikdo se nevypraví na cesty, aniž by u sebe měl alespoň pár šilinků na to nejnnutnější.“

Starý muž zavrtěl hlavou. „Já víc nemám - a moje dcera čeká každým dnem své první. Musím k ní. Bude mne potřebovat.“

„To určitě,“ zavrčel seržant, „ale bude si muset počkat.“ Kývl na své muže. „Svlékněte ho a pořádně jeho šaty protřepete. My ty jeho peníze najdeme, i kdyby je měl zašité pod kůží.“

Poutník vyděšeně ucouvl, ale vojáci už ho obstoupili ze všech stran. Rysy mužova obličejе ztvrdly odhodláním a znovu pozvedly hůl.

„Chopte se ho!“ vyštěkl seržant.

„Tak už se to vystříbřilo.“ Rod znovu vzkypěl hněvem. „*Ted*, Fessi!“

Velký černý oř vyrazil vpřed.

Jeden z vojáků zaútočil na pocesného ratištěm své píky, ale mužova hůl výpad lehce odrazila a vzápětí udeřila do štítu jiného ozbrojence.

„To mi zaplatíš,“ zavrčel voják a sáhl po sekyře.

„Ne, ne!“ zvolal seržant znechuceně. „Vždyť je to jen jeden -“

Víc neřekl. Rodův bič zasvištěl vzduchem a obtočil se mu kolem krku. Seržant vyvalil oči. Fess se prohnal kolem něj a v plné rychlosti narazil do vojáka a Rod trhl zápěstím. Seržant se bezmocně svalil do prachu. Vojákův kůň, zasažen beranem Fessovy hlavy, proletěl vzduchem - s prázdným sedlem. Fess zaútočil na dalšího koně a svými železnými zuby se přitom ohnal po jezdci, zatímco Rod vytáhl kyj, který ukrýval mezi pytlí se zrním, zatočil jim ve vzduchu a nechal ho dopadnout na helmu třetího ozbrojence. Zazvonilo to jako když bijí poledne a voják se skácel k zemi. Fessovi se mezitím podařilo zachytit dalšího vojáka zuby za ruku. Trhl hlavou a muž proletěl vzduchem do koruny blízkého stromu. Rod se stačil otočit právě včas, aby uviděl, jak poutníková hůl dopadá na hlavu jiného vojáka. Rod zamrkal a vztek ho opustil tak rychle, jako přišel. Rozhlédl se po třech ležících postavách. Bojoval s nimi. A byl zatraceně v právu! Žádný z těch mužů nebyl příliš vážně zraněn. Alespoň ne s trvalými následky...

Když vzhlédl, uviděl, že stařec stojí rozkročen v předklonu, těžce oddechuje, tyč znovu ve střehu.

Rod pustil opratě a pozvedl prázdné ruce dlaněmi k muži. „Mě ne, strejdo! Já ti přece pomáhal!“

Hůl poklesla k zemi a mužovy napjaté svaly se uvolnily. Nakonec se narovnal a usmál se. „V tom případě ti děkuji - ačkoliv nejsem ničím 'střejdá'.“

„Možná ještě nejsi - ale určitě brzy budeš.“ Rod se také přinutil k úsměvu. „Nemohl jsem přeslechnout.“

„Ne, myslím, že jsi poslouchal pozorně - a já ti za to děkuji.“ Poutník se opřel o svou hůl a napřáhl k Rodovi svou ruku.

„Jmenuji se Simon a vesnice, ze které pocházím, je Versclos.“

„Já jsem, ehm...“ Rod se předklonil a potřásl muži pravicí, horečnatě se při tom snaže vzpomenout si, jaké jméno si vybral pro svou 'vesničanskou' roli. „Říkej mi Owen. Z Armandu.“

„Owen z Armandu?“ Simon pozvedl obočí. „O takové vesnici jsem nikdy neslyšel.“

„Je to daleko odsud - na jihu.“ *Na galaktickém jihu, přesněji řečeno.*

„Děkuji ti za tvou pomoc, Owene z Armandu.“ Šimonův stisk byl teplý a pevný. „Nebýt tebe...“ Náhle zmlkl a jeho oči se zahleděly do prázdna.

Rod se zamračil.

Simon trhl hlavou a otrásl se. „Ach, promiň mi! Má mysl se na chvíli zatoulala. Nebýt tebe, tihle bandité v uniformách by mne svlékli donaha - a beztak by u mne žádné peníze nenašli...“

Rod zvažněl a ústa se mu stáhla do tenké čárky. „Pravděpodobně by tě pak svlékli z kůže a prohledali by tě za pomoci svých dyk.“

„O tom nepochybuji.“ Simon se obrátil k ležícím vojákům. „Nejednali však o své vůli. Jsou v moci zlého zakletí. Pojď, musíme se o ně postarat.“ Nato se obrátil a poklekl k jednomu z vojáků, zanechávaje Roda v němém úžasu. Bylo to poněkud nečekané - ale bylo také zřejmé, že se Simon přes veškerou svou slušnost pokouší změnit téma hovoru. Co ho na Rodovi tak zarazilo?

„Zvláštní oběť, jen co je pravda,“ zabručel Rod sám pro sebe.

„Jistě, zvláštní,“ přisvědčil Fess. „Přihlédneme-li k jeho výslovnosti a držení těla, jeden by skoro řekl, že je na tuláka až příliš dobře vychovaný.“

Rod pomalu zvedl hlavu. „Zajímavý postřeh... No, stejně mu pomůžu.“ Přehodil opratě přes kozlík a seskočil z vozu.

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Simon klečel vedle seržanta s rukou na jeho rameni, ale v druhé ruce stále držel svou hůl. Hleděl do mužovy tváře, mračil se, hlavu nakloněnou na stranu, jako by něčemu naslouchal. Rod se ho už už chtěl zeptat, co vlastně dělá, ale pak si všiml nepřítomného pohledu Simonových očí a rozhodl se raději mlčet. Viděl ten pohled u Gwen příliš často, než aby nevěděl oč jde - zvlášť když ho stále častěji vídával i u svých dětí - zejména u Gregoryho. Co přesně muž dělá, Rod nevěděl - ale určitě to mělo co dělat s psychotronicou.

Seržant otevřel oči. Zamrkal, sykl bolestí a pak se posadil. „Co jsi mi to...“ Oči se mu rozšířily hrůzou. „Ne, já! Co jsem ti udělal?“

Rod se uvolnil. Seržant zase nabyl plného vědomí.

Bylo vidět, že si muž dělá rychlou inventuru svých vzpomínek. „Byl jsem... ne, já jsem páchal bezpráví... vraždil jsem! Ach, ubozí lidé!“ Křečovitě zavřel oči a tvář se mu zkřivila bolestí. „Těmato rukama jsem zabíjel prchající vesničany a okrádal je o těch pár mincí, které u sebe měli! Slyšel jsem svůj vlastní hlas, jak svolává kletby na jejich hlavy a krade jim jejich syny, aby sloužili v černokněžnickové armádě! Já -“

„Dělal jsi strašné věci,“ řekl Simon ostře, ale bez zlosti, a jeho hlas okamžitě přerušil příval seržantova sebeobviňování. „Ale upokoj se, náčelníku - protože jsi tak činil pod vlivem očarování. Zatímco tvá mysl spala, cizí vůle pohybovala tvým tělem a páchala zlé skutky. To jeho rozkazy poslouchalo a věci, na které si vzpomínáš, vykonal on a ne ty. Cokoliv učinily tvé ruce nebo vyřkla tvá ústa, není vina tvá, ale Alfarova.“

Seržant vzhlédl a ve tváři se mu objevil výraz naděje.

Rod se musel snažit, aby nedal najevo své vzrušení. Zajímavé, velice zajímavé, že Simon znal pravou povahu zakletí. A ještě zajímavější bylo, že ho dokázal zrušit.

Což samozřejmě znamenalo, že je telepat. A z toho zase vyplývalo, že se před chvílí zarazil proto, že před sebou viděl člověka, ale necítil jeho mysl. Rod jeho údiv chápal, i on už něco podobného několikrát zažil...

Čímž se dostal k otázce, jak Simon unikl Alfarově pozornosti. Nebo snad nechával čaroděje a čarodějnice, aby se volně pohybovali po kraji, třebaže nepracovali pro něj? O tom Rod velice pochyboval.

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Seržant vrhl na Simona zoufalý pohled. „Co to říkáš za nesmysly? Kdy by na mne mohlo být takové zlé kouzlo sesláno?“

„To já nevím,“ odpověděl poutník, „protože já u toho nebyl. Ale mohu se domýšlet - pravděpodobně brzy po boji, když jsi byl odveden do zajetí.“

Seržantovy oči se rozšířily a odvrátil se, ale nedíval se ani na cestu, ani do korun stromů. Ano, ta bitva... Náš šlechtitný vévoda nás vedl proti vojsku zlovolného černokněžníka. Bojovali chabě, útočili na nás píkami, ale v očích měli strnulý výraz. Bylo to nepřirozené, protože neuhnuli ani aby se vyhnuli zranění, ale náš vévoda zvolal: 'Jsou to živé loutky! A mohou dělat jen to, co si přeje jejich pán, který tahá za provázky. Vpřed, chrabří vojáci - tento boj je třeba rozhodnout rychle!' Pak napřáhl kopí a rozjel se přímo proti nepříteli. Dodali jsme si odvahy válečným pokřikem a udělali jsme, co nám přikázal. Ačkoliv nepřítel setrval ve svých pozicích, my jsme byli rychlejší a začali jsme v jejich řadách rozsévat smrt. Tehdy jsme měli navrch - ne proto, že by se nám podařilo černokněžníkovu vojsko donutit k ústupu, ale proto, že jsme ho zatlačili vlastními těly.

Vtom se však na nás něco zlého a obrovského sneslo s křikem z nebe a najednou byl vzduch plný létajícího kamení. Uprostřed naší bojující armády vzplály ohnivé koule a my začali křičet strachem. Vyděšeně jsme se dali na útěk a černokněžníkovu vojska se nás jala pronásledovat.

Pak se náhle na mne podíval muž po mém boku a v očích měl zvláštní výraz - byl jako uhranutý. 'Obrať se, člověče!' zvolal jsem a pozvedl píku, abych zachytil ránu, která by ho jinak skolila. 'Obrať se a bojuj za svého vévodu!' 'Ne!' opáčil, 'neb co pro nás kdy vévoda udělal kromě toho, že nám bere co může a ponechává nám tak málo? Teď budu bojovat za černokněžníka!' A s tím pozvedl píku proti mně. Naštěstí zakletí, kterému podlehl, zpomalilo jeho pohyby. Strnul jsem zděšením nad tím, co řekl, a vtom jsem uviděl hrot jeho píky, který se ke mně blížil. Srazil jsem ho stranou, ale všude kolem mne se muži z našeho vojska obraceli proti svým kamarádům. Vzápětí jsem měl co dělat, abych se ubránil - ale před muži, kteří na sobě měli stejné uniformy jako já! O kus dál jsem zahlédl vévodu na jeho mohutném oři, obklopeném lesem pík; i ty byly vedeny rukama jeho vlastních

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

mužů! Vévoda se otočil, zařval vzteky a rozmáchl se mečem, kose hlavice pík jako zralé obilí, ale za každou zničenou se pozvedl tucet jiných.

Najednou se nad vévodou objevil létající muž, který mu hodil kolem ramen smyčku provazu a připoutal mu tak ruce k tělu. Vévoda zařval vzteky, ale čarodějník se vznesl do výše a strhl vévodu ze sedla. Upadl na zem a zmizel mu z očí, ale já měl i tak co dělat s muži, kteří na mne útočili ze všech stran. Náhle se mne zmocnila podivná tíže, která stále rostla. Zuřivě jsem se bránil i nadále, ale po chvíli už jsem s těžší cítil kopí v ruce. Pak se mi před očima zatmělo a myslím, že jsem upadl do spánku.“ Seržant pomalu zvedl hlavu a podíval se na Simona. „Víc si z bitvy nepamatuji.“

Simon přikývl. „Pravděpodobně ses pak také obrátil proti svým vlastním vojákům. Ale nic si nevyčítej - i oni brzy upadli do moci kouzla. Co si ještě vzpomínáš?“

„No...“ Voják se znovu odvrátil a v očích se mu zalesklo. „Jen kratičké úryvky. Pamatuji se, že jsem pochodoval uprostřed vojska, které čítalo tisíc nebo i více mužů. Po okrajích byli vojáci v černokněžnickových uniformách a my, kteří jsme nosili barvy vévody, jsme šli mezi nimi. Ve středu pak jel náš vévoda sám - bez helmy, zakrvácený hadr uvázaný kolem hlavy - zajat svými vlastními vojáky!“ Křečovitě sevřel víčka a svěsil hlavu. „Běda, můj šlechtetný pán!“

„Utiš se!“ Rod se natáhl a poplácal muže po rameni. „Alespoň je ještě naživu.“

„Ano, vskutku! Protože metal kolem sebe ohnivé pohledy a krel z plna hrdla!“ Seržantovy oči se rozzářily. „Ach, statečný vévoda! Na něj kouzlo nestačilo!“

„Je to muž obdařený pozoruhodně silnou vůlí,“ přisvědčil Rod. „Co jiného si ještě vzpomínáš?“

„No... cestu domů.“ Muž sevřel rty tak silně, až mu zbělely. „Ach, ale jaký návrat domů to byl? Viděl jsem ozbrojence, kteří odvěkli zajatého mylorda vévodu do jeho vlastního žaláře. Pak s jásotem přivítali černokněžníka Alfara, který přijel ve zlatém kočáře - a já byl jedním z nich!“

„Jak vypadal?“ zeptal se Rod.

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Seržant potřásl hlavou. „To nedokážu říct. Zhlédl jsem ho jen nakrátko mezi záclonami jedoucího kočáru. Drobný muž s vlajícím plnovousem a v sametovém klobouku. Víc o něm říct neumím.“

Simon přikývl. „A pak?“

„Pak? No - strážnice. Ti z nás, kteří nosili vévodovu uniformu, byli beze zbraní. Ale hráli jsme v kostky a popíjeli víno, zatímco ti v černokněžnickově uniformě nás postupně odváděli jednoho po druhém. Zpátky jsem se vraceli už v Alfárových barvách.“ Muž si odplívl.

„Co se dělo, když tě odvedli?“ zeptal se Rod jemně.

Seržant pokrčil rameny. „Šel jsem dobrovolně, proč by ne? Černokněžník byl moudrý a dobrý, přece by mi neublížil!“ Jeho ústa se znovu sevřela, jako by ochutnal něco hořkého. „Vedli mne mezi sebou s píkami v rukou, ale vůbec to nebylo potřeba.“

„A kam tě odvedli?“

„Do místnosti kapitána hlídky, ale žádný kapitán mě uvnitř nečekal. Jak to uvnitř vypadalo vlastně nevím, protože tam byla tma, naplněná sladkými vůněmi. Na stole hořela svíce a oni mě posadili na židli, a pak se dveře za mými zády zavřely. V šeru jsem rozeznal člověka, který seděl proti mně, ale nedokázal jsem určit jeho rysy ani barvy. 'Spi,' nařídil mi, 'spi tvrdě. Bojoval jsi těžce, bojoval jsi statečně. Zasloužíš si vydatný odpočinek.'“

Takto mluvil a skutečně, mé oči se zavřely, obklopila mě tma, teplá a konejšivá.“ Seržant vzhlédl a zamrkal. „Zbytek už znáš. Ze spánku jsem se probudil až teď. Co si pamatuji, to si pamatuji jen jako sen.“

„Jaké to byly sny?“ Rod se zamračil. „Co se stalo, když tě zhypno -, ehm, když tvou mysl uspali?“

Seržant pokrčil rameny. „Nic. Den nebo dva jsme zůstali na strážnici a po celou dobu jsme se bavili o tom jak skvělý muž je ten černokněžník a jak bude země vzkvétat pod jeho vládou.“

Pak náhle kapitán zvolal: 'Na koně!' a my jsme se rozběhli pro své zbraně. 'Vesničané prchají!' volal. 'Vydali se na cesty; putují na jih, aby nás zradili knížeti Tudorovi a králi Loguirovi. Za nimi, povaleči! Za nimi a přiveďte je zpátky, nebo je pobijte, budou-li se vzpírat!' Tak jsme nasedli na koně a vyrazili cestou na jih, honili vesničany a

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

vraždili je.“ Zavřel oči a schoval si tvář do dlaní. „Běda, ti ubožáci! Čím se provinili? Jen tím, že chtěli ochránit své ženy a děti před hrůzami války! Co udělali, že se dočkali tak kruté odplaty?“ Znovu vzhlédl a v očích měl výraz štvance. „Protože my jsme je dostihli, každou rodinu, a byly jich tucty a tucty; a všechny do jedné jsme vyvraždili. Naše meče vířily vzduchem a sekaly kosti i maso, až byly celé červené krví. Pak, když těla těch nebožáků ležela v kalužích vlastní krve, jsme sesedli z koní, odřezávali jejich měšce a prohledávali jejich šaty, abychom se zmocnili těch několika mincí, které měli, a odnesli je černokněžníku Alfarovi.“ Znovu si ukryl obličej do dlaní. „Ach, Bože! Jak budu žít s tímto obrazem navždy vypáleným ve své mysli?“ Podíval se na Roda. „Bohatou kořist jsme získali - ano, opravdu bohatou! Neboť každá rodina měla mědák nebo dva - a my jsme takto získali třicet šilinků. Půldruhé libry! Skutečné bohatství, jež mělo přispět k větší slávě Alfarově!“ Zvrátil hlavu a zoufale zaúpěl. „Proklínám toho muže i jeho nohsledy! Proklínám ho za to, co způsobil jiným! A proklínám i čarodějníky a čarodějnice, které mu slouží - všechny čarodějnice, protože jejich srdce překypují zlobou!“

„Ne, tak to není!“ namítl Simon ostře. „Je to jen hrstka ničemů, kteří páchají zlo na svých bližních! Patrně nejsou schopni získat si přátelství jiných mužů a žen a ze své osamělosti neviní sebe ale ostatní, ty, kteří se s nimi nechtějí přátelit. Nepochybuji o tom, že si sami sobě namlouvají, že jim lidé závidí jejich magii a proto je pronásledují. Z toho pak čerpají přesvědčení, že mají právo se bránit - a dokonce i vládnout ostatním.“

Jeho slova udělala na Roda silný dojem. Takovou jasnozřivost by od obyčejného vesničana nečekal.

Ani seržant. Vytřeštil na starého muže oči. „Nějak moc dobře je znáš!“

„A mám k tomu důvod.“ Simon stiskl rty. „Protože já sám jsem čarodějník. Ale!“ Pozvedl dlaň, aby zadržel příval seržantových kleteb. „Ale jako většina nás ostatních jsem se naučil své schopnosti skrývat, vystupovat před lidmi jako obyčejný muž. Měl jsem ženu, která čarodějnice nebyla. Spolu jsme měli děti, které sice získaly určité nadání, ale také ho skrývaly a vyrůstaly mezi svými přáteli

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

nepoznány. Netoužíme po moci, netoužíme ani po bohatství. To, po čem toužíme, už máme: přátelství a úctu dobrých lidí.“

Seržant se ušklíbl. „Když vám tak ležíme na srdci my, obyčejní smrtelníci, proč jste nás neochránili před těmi zlými?“

„Vždycky jsme to dělali,“ odpověděl Simon. „Ti z nás, kteří byli dostatečně mocní. Znáám jednu stařenu, která léčí - mnoha lidem pomohla od chorob ducha i těla. A znám několik čarodějníků, moudrých a laskavých, kteří hovoří s těmi, jejichž mysli zabloudily a daří se jí vyvést je z temnot šílenství. Ale já?“ Pokrčil rameny. „Moje moc nebyla nikdy příliš velká. Viděl jsem čarodějníky, kteří dokázali zmizet a zase se objevit o několik mil dále a slyšel jsem o takových, kteří slyšeli myšlenky jiných - ano, i těch, kteří sami čarodějníky nebyli. Ale já?“ Potřásl hlavou a smutně se usmál. „Já takový nejsem. Ano, mám jisté schopnosti, ale slabé a nerozvinuté - dostatečné na to, abych nebyl obyčejný člověk, ale ne dost velké na to, abych byl čarodějem. Nejsem ani ryba ani rak, nevím, kam vlastně patřím. Ano, dokážu slyšet, co si jiní myslí, pokud jsou dostatečně blízko - ale to je vše. Nic víc jsem nedokázal -“ jeho úsměv ztuhl „- dokud Alfar neseslal to své kouzlo na chlapce z mé vlastní vesnice - a oni neodhodili motyky a nešli se pochodovat k hradu, nepochybně aby se přidali k jeho vojsku. Běžel jsem za jedním a chytil jsem ho za ruku. 'Kam jdeš?' křikl jsem na něj, ale on se jen zašklebil, pozvedl pěst a udeřil mě. Jenže -“ Simon se nevesele usmál, „- i já se trochu umím bít. Odrazil jsem jeho ránu a než se zmohl na další, srazil jsem toho ubohého mládence v bezvědomí na zem. Pak jsem se k němu vrhl, zatřásl jsem jim a zvolal: 'Probud' se! Copak nechápeš, že jsi byl očarován!' Neboť to byl syn mého souseda, přítel mých vlastních dětí. Dokud jsem byl naživu, nemohl jsem dovolit, aby se ho černokněžník zmocnil. Vší svou chabou čarodějnickou mocí jsem se snažil probudit jeho spící mysl ochromenou Alfarovým kouzlem.“

Seržant na něj hleděl s ústy dokořán. „A podařilo se ti to?“

Simon přikývl a zavřel oči. „Podařilo. Díky Bohu, podařilo. A když se konečně vzpamatoval, vstal zmatený, protože vůbec nechápal, proč leží v prachu cesty půl míle od svého domova. Odvedl jsem ho zpátky k jeho otci; ale věděl jsem, že co se stalo jednomu, se může přihodit i jiným. A tak když se některý z našich hochů zase

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

zahleděl do prázdna a vydal se po silnici k hradu, šel jsem za ním, srazil jsem ho a probudil jeho mysl; když se prokletí začalo zmocňovat i mých sousedů, počkal jsem, až bude noc a pak jsem chodil od jednoho domu k druhému a postupně je vysvobozoval. Byla to vyčerpávající práce - ale má vesnice byla před temnými kouzly ochráněna.

Alespoň do té doby, než - před dvěma dny - k nám přišel čarodějník osobně. Byl to uhrovitý výrostek, ale měl s sebou vojsko. Pak už jsem nesvedl nic. Všichni chlapci a mladí muži byli odvedeni, ale jejich rodiny alespoň viděly, že byli přinuceni násilím.“

„A tebe čarodějník nevypátral?“

Simon pokrčil rameny. „Zkoušel to. Když zjistil, že se celá vesnice ubránila jeho kouzlům, napadlo ho, že tam musí být čarodějník, který ji ochránil. Ale jak už jsem řekl, má moc je slabá, mohu jen číst myšlenky. A to mi jen pomohlo skrýt před ním své nepatrné schopnosti. Dával jsem si dobrý pozor, abych nemyslel na čarodějnictví nebo rušení zakletí. Myslel jsem jen na to, jak nenávidím Alfara.“ Stařec pomalu potřásl hlavou. „Nemohl mne odhalit, protože na totéž mysleli všichni ve vesnici.“

„A to se stalo před pouhýma dvěma dny?“ zvolal seržant.

„Před dvěma dny,“ přisvědčil Simon.

„Pak jsi chránil mysli svých sousedů před Alfarovou mocí celé měsíce!“

„Ano. Vypadá to, že tehdy ještě neměl na takové výpravy dost vojáků.“

„Asi.“ Seržantovy rysy opět ztverdly. „Když však zajal vévodu, měl mužů nadbytek - a stejně tak i času, aby mohl vyplnit všechny své hrozby.“

„O tom nepochybuji. A ujišťuji tě, že jsem pocítil opravdovou úlevu, když černokněžníková vojska odtáhla z naší vesnice.“

Pak jsem si řekl, že už jsem dost dlouho pokoušel Smrt. Svůj díl práce jsem už vykonal a unikl jsem pomstě spíš štěstím, než svou zručností - a navíc má dcera skutečně čeká svou hodinku. Takže jsem sebral všechnu svou odvalu a vydal se na jih, doufaje, že se mi nějak podaří uniknout z této země ovládané zlou magií na svobodné panství

knížete Tudora.“ Obrátil se na Roda. „Došel jsem už blízko - tak blízko! Je to už jen půl dne cesty, ne?“

Rod přikývl. „Přinejmenším ke strážím na hranici. Budeš mít problém dostat se přes ně.“

Simon se pobaveně usmál. „Nebudu.“

„Ano.“ Voják se na něj pozorně zadíval. „Máš v sobě něco z divokého jelena. Nepochybuji, že se dokážeš dostat ke svobodě po lesních pěšinkách, kde ti v tom žádné stráže bránit nebudou.“

„Přesně tak. Jenže teď mám pocit, že bych tam neměl chodit.“

„Ne!“ zvolal seržant. „Musíš jít! Zachraň se útekem, dokud můžeš!“

„A pokud tak učiním? Uděláš to i ty?“

Seržant sklonil hlavu. „Já se musím vrátit - na svých rukou je krev, kterou je třeba odčinit.“

„To je nesmysl!“ odfrkl si Simon. „To byly Alfarovy činy, ne tvoje. Musíš uprchnout, přidat se k vojsku krále Tuana a za ním bojovat proti zlému černokněžníkovi.“

Seržant zavrtěl hlavou. „Ne. To by trvalo příliš dlouho; A... pokud se se svými muži vydám zpátky na sever a postavíme se černokněžníkovi - zachráníme životy mnohých, až Alfar zase pošle své pohůnky pronásledovat pokojné vesničany. Až pak král Tuan přijde, najde tu muže ochotné se k němu připojit.“

„To má něco do sebe,“ zabručel Simon.

„Je to hloupost!“ opáčil Rod. „První čarodějník, který se vydá na kontrolní cestu a bude pátrat po zrádných myšlenkách, tě odhalí. Všechno co tě čeká je brzká poprava.“

Seržant po něm šlehl pohledem a pak se obrátil zpátky na Simona. „Mohl bys mne naučit, jak skrývat své myšlenky?“

„Mohu ti říct, jak se to dělá,“ řekl Simon pomalu, „ale nedá se to naučit hned. Vyžaduje to pravidelné procvičování - a nikdy nesmíš povolit v ostražitosti. Pro začátečníka je nemožné, aby se opanoval i ve spánku. Opravdu můžeš být snadno odhalen.“

„Dáme jim vybrat,“ řekl seržant. „Probud' je z jejich čarodějného spánku a řekni jim to, co jsi pověděl mně. Nepochybuji, že všichni zvolí - stejně jako já - vrátit se na sever.“

Simon se usmál a pokrčil rameny. „Mohu se nechat zahanbit? Já, který v tom mám už takovou praxi? Ne, budu stále půl dne jízdy za tebou.“

„To je přece jistá forma sebevraždy,“ řekl Rod. „Jediné, co je na tom nejistého, je datum.“

Simon překvapeně vzhlédl. „Pokud vím, i ty cestuješ na sever.“

„No ano,“ připustil Rod. „Ale já tam musím jet. Je to nutné pro - ale na tom nezáleží.“

„Pak je to jako se mnou - nezáleží na tom.“ Simon se ironicky usmál a vstal. „Nemohu utéct. Mám tady práci. Musím se vrátit na sever a dál uzdravovat zakleté, budit jejich mysli a vracet jejich tělům svobodu.“

„Ne, to nesmíš!“ zvolal seržant poplašeně. „Už jsi udělal víc, než od tebe může kdokoliž žádat!“

„Je to od tebe hezké, že to říkáš.“ Simon se lehce pousmál. „Ale musím na svém rozhodnutí trvat - protože ti lidé tam jsou celý můj život, jsou všechno, co mám. Pomáhali mi, když jsem byl chudý, pečovali o mne, když jsem byl nemocen, utěšovali mne, když jsem byl oloupen - a já jim chci oplatit stejně. Není to jen proto, že by nebyl nikdo jiný, kdo jim teď může pomoci. Ne, od svých závazků nemohu utéct.“

„Tak to není,“ naléhal seržant. „Komu tím pomůžeš, když se vrátíš? Budeš-li rušit Alfarova kouzla, jen tím na sebe přitáhneš pozornost jeho čarodějníků - a až tě odhalí, znovu tvé lidi zakleje.“

Simon zavrtěl hlavou. „Uniknu jejich pozornosti tak, jak jsem to už udělal. Ne, už nebudu jednat jako zbabělec.“

Seržant si povzdechl. „Jako zbabělec ses nechoval ani doposud, měl jsi dobrý důvod se bát. Probuď tedy mé muže a my tě budeme doprovázet a chránit.“

„Tím nebezpečí jen zvětšíte!“ Rod zamračeně vystoupil do popředí. „Jaká je šance, že se tví muži ubrání proti celé četě, náčelníku?“

Seržant zaváhal.

Rod pokračoval. „Jeden civilista, který jde na sever v doprovodu pěti vojáků? Alfarovy hlídky vás musí odhalit i kdyby nechtěly.“

Na Simonově tváři se rozlil potěšený úsměv. „A co kdyby řekli, že jsem jejich vězeň?“

„Ne,“ namítl seržant. „Měli jsme nařízeno zabíjet a loupit.“

„Budeš nápadný jako stoh slámy na pokoseném poli.“ Rod potrásl hlavou. „Zajímavý chlapík, ten Alfar? A schopný. Zlý, ale schopný.“

„Ne, je jenom zlý,“ zavrčel seržant.

„Ano, ale proti zlu se nedá bojovat tak, že se postavíš celé armádě a vyhlásíš jí válku. Určitě ne, když s sebou máš jen hrstku mužů.“

Simon smutně přikývl. „Je to tak, náčelníku. Bylo by nejlepší, kdybys i se svými muži odešel na jih.“

Seržantovy rysy ztvrdly; pomalu zavrtěl hlavou. „To neudělám – a myslím, že ani žádný z mých mužů se nerozhodne odejít.“

„No, když už ses rozhodl,“ povzdechl si Rod, „postarejte se alespoň, abyste své životy neprodali lacino. I hrstka mužů dokáže způsobit nepříteli velké škody.“

„Opravdu?“ Seržant dychtivě vzhlédl. „Jak to myslíš?“

„Můžete se stát partyzány, guerillou,“ vysvětlil mu Rod. „To slovo znamená 'malá válka', a právě to budeš dělat - povedeš své malé války uprostřed války velké. Budeš se tvářit jako muž oddaný Alfarovi - ale kdykoliv se naskytne příležitost, zaútočíš.“

Seržant podrážděně vysunul bradu. „Co zmůže tlupa banditů - protože těmi bychom se stali - proti vojsku?“

„Hodně, když si bude vybírat správné cíle. Jestliže se například vloupáte do zbrojnice a ukradete šípy do kuší, nebo zničíte kuše -“

Seržant vzhlédl a v očích se mu zablesklo. „Ano - to by zabránilo v boji i armádě, že?“

„Částečně,“ přisvědčil Rod, „ale pořád jim ještě zůstanou oštěpy, píky a meče. Na tomto stupni civilizace to mají diverzanti těžké. Možná by bylo nejlepší vloupat se do kuchyně a přidat do jídla pár věder soli.“

Seržant se vesele zašklebil.

„Ještě lépe by to fungovalo, kdyby ses spojil s ostatními skupinami podobných, jako jsi ty,“ dodal Rod.

Seržant vytřeštil oči. „Takové jsou?“

„Budou,“ odpověděl Simon a v očích se mu zalesklo.

Rod se na něj podíval a předvedl překvapený úsměv. Pak se obrátil zpátky na seržanta. „Ano - zrovna včera zlomila jedna čarodějnice z jihu kouzlo spočívající na skupině podobné té tvé - i oni se rozhodli vrátit se na sever.“

„Spojenci!“ zvolal seržant. „Ale jak je poznáme? Nemůžeme se přece ptát každého vojáka v černokněžníkově armádě: 'Nepatříš náhodou k odčarované skupině?'“

„To ne,“ souhlasil Rod. „Ale Simon může každé skupině, kterou odčaruje, dát tajné jméno - takové, které můžeš nahlas pronést před kýmkoliv, ale jen ti, kteří jsou odčarováni, pochopí. Například ty budeš od této chvíle, hm... Baltazar.“ Obrátil se na Simona. „A ty pojmenuješ náčelníky dalších dvou skupin, které osvobodíš od zakletí, 'Melichar' a 'Kašpar'.“

„Jaký to má význam?“ otázal se seržant.

„No pokud k tobě přijde voják a řekne, že má vzkaz od náčelníka Melichara, můžete si vyměnit informace protože budeš vědět, že také patří ke guerille. Ale nezapomeň, že se nesmíte spojovat. Čím víc vás bude, tím snadněji vás odhalí.“

„K čemu nám bude posílat si vzkazy?“

„Můžete se domluvit, že zaútočíte ve stejnou dobu na stejný cíl. Například budete chtít podniknout skutečně velký útok - zmocnit se hradu nebo něco takového. A, samozřejmě, až sem přijde Tuanova armáda, udeříte na nepřítele zezadu, zatímco on se do ní pustí zepředu.“

„Myslíš, že sem skutečně přijde?“ zvolal seržant dychtivě.

„O tom nepochybuj,“ odpověděl Rod s větší jistotou, než skutečně cítil. „Včera vyrazil posel na jih.“

Simon i seržant se po něm překvapeně podívali.

Rod si uvědomil, že šlápl vedle. „Dozvěděl jsem se to náhodou,“ dodal omluvně.

„Samozřejmě,“ zabručel Simon. „Ale přesto mám dojem, že nejsi obyčejný sedlák, za kterého se vydáváš.“

„Ano,“ přidal se k němu seržant. „Z tvých znalostí jasně vyplývá, že jsi muž meče. Jakou máš hodnost? Odkud jsi?“

„Z Proxima Centauri - konečná stanice,“ opáčil Rod. „Co se mé hodnosti týče, věř mi - vím dobře, o čem mluvím. A jmenuji se Kern.“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Okamžitě si uvědomil, že udělal chybu. *Jestli tě lidé začnou nazývat Kernem, ozvalo se jeho id z bažin pověřivého strachu, ztratíš pojem o tom, kdo vlastně jsi. Začneš si myslet, že jsi Kern, a budeš jím pohlcen.*

Směšné, odpovědělo jeho ego. Kern nemůže překonat vzdálenost mezi vesmíry. Jméno je jen slovo, ne pouto s identitou.

Jeho superego tuto při chvíli sledovalo, pak dospělo k vlastnímu názoru a prohlásilo to všechno za blbost.

Rod polkl, vysunul bradu a vrátil se ke svému příběhu. „Kern,“ zopakoval. „To je vše, co potřebujete vědět. Víc se ani nedozvíš, náčelníku.“

„Když to říkáš ty. Ale proč se nesmím dozvědět, kdo mi poroučí?“

„Nikoliv poroučí,“ opravil ho Rod. „Jen ti radím. To byl tvůj nápad, vydat se na sever, ne můj. Kdybych ti měl poroučet, řekl bych ti, aby ses vrátil na jih.“

„Ne,“ namítl seržant rychle. „Ale děkuji ti za tvou dobrou, ehm, radu.“

„Potěšení je na mé straně. Jistě, to nejhorší, co tě může potkat je, že budeš zajat -“

„Nezradím tě,“ řekl seržant pevně. „Ať si na mne vezmou žhavé železo, ať si na mne vezmou palečnice - neřeknu ani slovo.“

„Nebudeš muset. Stačí, když si přečtou tvou mysl. Možná dokážeš, že tě nedonutí říci to nahlas, ale nemyslet na to určitě nedokážeš.“

Seržant se zatvářil pochybovačně.

Rod přikývl. „Takže bude lépe, když nebudeš vědět víc, než je absolutně nutné. Ale - kdyby se v budoucnu naskytla příležitost, chápeš -“

„Ano!“

„Kdyby k tobě někdo přišel a řekl ti, že Kern vzkazuje, abys zaútočil v určitý den na určité místo, budeš vědět, co máš dělat.“

Voják zvedl hlavu a zlověstně se zašklebil. „Ano. To jistě budu. A přísahám ti, že udělám, co rozkážeš.“

„Hodný hoch.“ Rod ho poplácal po rameni. „A teď - probudíme ostatní.“ Obrátil se k Simonovi. „Budeš tak laskav, mistře Simone? Čím dříve se rozdělíme a vyrazíme, tím lépe.“

Simon s úsměvem přikývl a sklonil se nad ležícími vojáky.

„Dobrá práce,“ zamumlal Fess ve sluchátku za Rodovým uchem. „Jako katalyzátor jsi skvělý, Rode.“

„Jo, a jsem také skvělý v umění zakopnout o první kostku domina,“ odpověděl Rod. „Jediná potíž je v tom, že tentokrát si je musím také sám postavit.“

Kapitola 10

Nad hlavami jim zakroužil orel a zamával křídly. Rod se na něj zamračil a napadlo ho, jestli má oči zelené jako Gwen. „Simone, jak daleko jsme od pobřeží?“

„Asi tak den cesty.“ Simon sledoval směr Rodova pohledu. „Aha, už chápu. To je mořský orel, co?“

„Pokud já vím, tak ano. Ale pokud je moře pouhých dvacet mil odsud, pak je pravděpodobně pravý.“ Rod se obrátil ke svému společníkovi. „Myslel jsem, že jsi sedlák. Tak jak můžeš vědět, jak vypadá mořský orel?“

Simon pokrčil rameny. „Jak jsem řekl, moře odsud není daleko.“

Což byla pravda, pomyslel si Rod. Vlastně vůbec neměl důvod být tak podezíravý - ale byl na nepřátelském území a nedokázal si pomoci. Nebyl daleko od toho věřit, že nejbližší balvan je maskovaná čarodějnice.

„A kromě toho,“ dodal Simon pobaveně, „nikdy jsem netvrdil, že jsem sedlák.“

Rod překvapeně vzhlédl. „To je pravda,“ řekl váhavě. „Tak nějak jsem to předpokládal sám od sebe. Koneckonců, čím jiným by se člověk mohl zaměstnávat v malé vesničce?“

„Ta naše leží u královské cesty,“ vysvětlil Simon. „A já tam mám hospodu.“

Rod užasle vzhlédl. „Ach.“ Pomalu kývl hlavou. „Aha. A pravidelně ji navštěvují lepší lidé.“

„Možná dvakrát do měsíce. Kolem pravidelně putovali lidé ze zámku a do zámku mylorda vévody. Naslouchal jsem jejich řeči a snažil se ji napodobit, jak nejlépe jsem to uměl, abych jim mohl lépe vyhovět.“

Pochytil od nich mnohem víc, než jen způsob řeči, pomyslel si Rod. Aristokraté by byli patrně velice překvapeni kdyby věděli, že je obsluhuje člověk, jenž dokáže číst jejich myšlenky. Na druhé straně, Simonovi nejspíš nezůstalo mnoho iluzí o panstvu.

Tak tedy bylo možné, že pořád zůstával loajální?

Pravděpodobně proto, že druhá možnost, kterou měl na výběr, byla ještě mnohem horší. „Nepředpokládám, že by ses od nich naučil i číst?“

„Ne, můj otec mne poslal k vikáři. Vedl hospodu už přede mnou a věděl, jak je pro hostinského užitečné umět číst, psát a počítat.“

Tak. Rod nechtěně narazil na jednoho z místních lidových vůdců. „Osvícený muž.“

„To jistě byl. A co ty?“

Všechny poplašné zvony, co jich Rod v hlavě měl, se rozezněly. Zdálo se, že pořádně uklouzl; ale opravdu Simon tak rychle pochopil? „Proč... jsem přece sedlák. Vypadám snad jako rytíř, že tě to zmátlo? Nebo snad jako vévoda?“ Pak se jeho obličej rozzářil náhlým potěšeným úsměvem. Ukázal prstem na Simona. „Už vím! Myslíš si, že jsem zlatník!“

Simon ovládl svůj smích a zavrtěl hlavou. „Nikoliv, dobrý muži. Nemluvil jsem o tom co děláš, ale o tom, co *jsi* - že tady jsi a přitom nejsi.“

Tentokrát byl Rod doopravdy zmaten. „Jak to myslíš? Jsem tu a nejsem?“

„V myšlenkách.“ Simon se dotkl ukazováčkem svého čela. „Říkal jsem ti, že dokážu číst myšlenky - ale tvoje neslyším.“

„Aha.“ Rod se zahleděl do dáli. Tvářil se, jako by přemýšlel, ale v duchu jásal. „Ano... už jsem ti říkal -“ *To jsem rád, že to funguje* –

Simon se usmál ale na čele mu naskočily vrásky. „Není to jen, že neslyším tvé myšlenky. Když se pokouším poslouchat tvou mysl, necítím ani tvou přítomnost. Jak je to možné?“

Rod pokrčil rameny. „Mohu se jen dohadovat, to je vše.“

„A čeho se dohaduješ?“

„Že mi dělají čtenáři myslí větší starosti, než průměrnému vesničanovi.“

Simon zavrtěl hlavou. „Tím se to nevysvětluje. Znal jsem lidi, kteří měli přímo morbidní strach z toho, že někdo jejich myšlenky uslyší - a myslím, že k tomu měli důvod, proto jsem se jim pokud možno vyhýbal. Ale když jsem si to přál, mohl jsem jejich myšlenky číst. A rozhodně jsem cítil jejich přítomnost. Ale s tebou je to jiné.

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Myslím, příteli, že musíš mít také nějaké čarodějnické schopnosti, a ty kolem tebe vytvářejí štít.“

„Chceš snad říct, že jsem čarodějník?“ Rod předvedl věrohodnou imitaci naježení se.

Simon se smutně usmál. „Ještě míň, než já sám. Ne, toho bych se nebál. Dokážeš číst mé myšlenky?“

„Ne,“ odpověděl Rod po pravdě - alespoň v tuto chvíli. Simon se usmál. „Pak nejsi čarodějník. A teď mi řekni - proč jdeš na sever? Víš přece, že se vydáváš vstříc nebezpečí.“

„Myslím, že jste mi to ty a ten náčelník vysvětlili dost názorně.“ Rod sklonil hlavu a stáhl se do sebe. „Co se toho nebezpečí týče, risknu to. Za své zboží mohu v Korjasteševu dostat lepší cenu, než na Tudorově panství! A moje rodina má pořád hlad.“

„Budou mít ještě větší, protože už se nevrátíš.“ Simonův hlas náhle zvažněl. „Prosím tě, příteli, obrať zpátky.“

„A proč? Vadí ti moje společnost?“ Simonova naléhavost se rozpustila v smíchu. „Nikoliv - jsi docela příjemný společník...“

Rod považoval sám sebe spíš za poněkud neotesaného.

Ale Simon byl velice tolerantní. „Ale pro své vlastní dobro by ses měl vrátit zpátky na jih. Černokněžníkovi čarodějníci nebudou mít pochopení pro muže, jehož myšlenky nemohou číst.“

„Ach, čarodějníci se nebudou zaobírat obyčejným sedlákem, který jede na trh.“ Rod alespoň doufal, že nebudou.

„Zdejší ceny nemohou být o mnoho vyšší než u Tudora.“ Simon se Rodovi dlouze zahleděl do očí. Zdálo se, že jimi proniká až do jeho mozku. „Co jiného tě tam žene?“

„Je tu ještě něco,“ připustil Rod váhavě, „ale víc ti říct nemohu.“

Simon ho dál probodával očima.

Nakonec si povzdechl a odvrátil se. „Co se dá dělat, je to tvůj osud a zodpovědět si to musíš sám před sebou. Ale nezapomínej, příteli, že na tobě závisí tvá žena a děti.“

Rod na to nezapomínal ani na okamžik. Hlavou se mu mihla nepříjemná představa Gwen a dětí, čekajících celé týdny na nějakou zprávu o něm. Rychle tu myšlenku zaplašil a pokusil se vybavit si tvář svého nejmladšího, když mu věstil bezpečný návrat. „Ty máš závazky vůči lidem ze své vesnice. I já mám závazky.“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„Ke komu - k lidem ze svého městečka?“

„Prostě ke svým lidem.“ Rod tím mínil celou Gramarye, o Decentralizovaném demokratickém tribunálu nemluvě. „A když na sebe člověk jednou vezme takové závazky, nemůže couvnout jen proto, že mu hrozí nebezpečí.“

„Ano, to je pravda,“ odpověděl Simon zamračeně. „Přesně to jsem zrovna pochopil i já.“

Rod se na něj vážně podíval. „Ale ty už jsi svůj díl udělal, své riziko podstoupil. Nikdo tě nemůže nazvat zbabělcem, když teď zamíříš na jih!“

„Jen já sám,“ odpověděl Simon prostě. Rod se mu na okamžik zahleděl přímo do očí a pak se s povzdechem odvrátil. „Co na to mám říct?“

„Nic, řekni raději 'hyjé' svému koni.“

„Proč?“ zeptal se Rod kysele.

„Copak tobě není líto chudáka koně, který musí táhnout vůz s párem oslů?“

Soumrak je zastihl stále na cestě, vinoucí se mezi obilnými poli. „Ne, žádná vesnice poblíž není,“ ujistil Simon Roda.

„Toho jsem se bál,“ povzdechl si Rod. „Nu což, země byla mou postelí už mnohokrát.“ Zajel na kraj cesty a odvedl Fesse, aby se 'popásal' na polním kvítí u cesty. Než Simon slezl z vozu, už krájel do hrnce nejrůznější zeleninu.

Hostinský se na něj chvíli díval a pak se zeptal: „To s sebou vždycky vozíš hrnec?“

„Dříve jsem býval dráteník. Síla zvyku.“

Simon se usmál a potřásl hlavou. „Řekl bych, že pro tebe není takové cestování ničím novým.“

„Upřímnost za upřímnost,“ odsekl Rod. „Já zase myslím, že pro tebe není ničím novým odeklinání.“

Simon se na něj chvíli díval mlčky a pak se mu v očích zablesklo. „Skoro bych byl ochoten věřit, že dokážeš číst myšlenky.“

„I kdybych to uměl, potřeboval bych, abys mi ty své překládal. Tak kdy jsi vlastně začal kouzlit?“

Simon se posadil, objal si nohy rukama a bradu si opřel o kolena. „Mužové z naší vesnice často přicházeli do mé hospody napít se piva, ale to byla jen část pravdy. Častěji přicházeli s myslí rozháranou a chtěli jen pít a mlčet - snad čekali, že je pivo uklidní.“

Rod přikývl. „Je zvláštní, jak se pokoušíme řešit své problémy. Zvláště když to nikdy nefunguje.“

„Ne, ale vypovídat se někomu, kdo je ochoten poslouchat, může přinést úlevu rozhárané mysli; a tak jsem naslouchal svým zákazníkům a snažil jsem se jim poskytnout tolik útěchy, kolik jsem mohl. Ale občas ke mně přišel i takový, který vypadal jako by byl spálený mrazem - jako by už ztratil všechnu naději, že po zimě přijde jaro. Nemluvil, jen se hrbil nad svou sklenicí. Ale jeho myšlenky byly tak bolestné, jako by nahlas plakal. Nedokázal jsem před ním zavřít svou mysl, ani kdybych chtěl - a na pozadí jeho myšlenek se vznášel stín smyčky.“

Rod ostře vzhlédl. „Myslel na sebevraždu?“

„Ano. Byl to muž asi třicetiletý. To je věk, kdy se muž mění a jeho děti dorůstají.“

Rod příliš nechápal, jak to hostinský myslí; ale on měl za ženu Gwen. „Co jsi s tím dělal?“

„Nalil jsem mu další pohár a také jeden pro sebe, a přisedl jsem si k němu. Pak, zatím co jsem mluvil - a mluvil jsem opravdu jen já sám, protože muž stále zarytě mlčel - jsem prozkoumal jeho mysl, našel zdroj jeho bolesti a hanby, a pak mu položil takovou otázku, která ho přiměla promluvit. Nebylo to lehké - ale podařilo se mi to. Postupně jsme přešli na to, že jsme začali mluvit o jeho tajných obavách a podařilo se mi ho přesvědčit, že nejsou vůbec tak hrozné - a on přišel na to, že jakmile o nich začne nahlas mluvit, ztratí polovinu své hrozivosti. Přesvědčil jsem ho, že má v sobě dost dobroty, aby to zlé ve svém nitru překonal, a když jsme skončili, byl už mnohem klidnější.“

„Zachránil jsi mu život,“ řekl Rod vážně.

Simon se slabě usmál. „Možná ano. Pak jsem začal poskytovat podobnou službu pravidelně. Ne že bych musel zákazníky vyhledávat, chodili za mnou do mé hospody sami.“

„To mohlo být nebezpečné,“ poznamenal Rod. „Dříve nebo později by si lidé všimli, co děláš, a obvinili by tě z čarodějnictví. Zvláště když jsi vlastně pytláčil ve farářově revíru.“

Simon zavrtěl hlavou. „Kdo to věděl? Dokonce ne ani ti, kterým jsem pomohl - dával jsem jim jen rady, ne rozhřešení. A pochop, byla to malá vesnice. Všichni jsme se navzájem znali a proto nebylo divu, že jsem si občas k někomu přisedl a popovídal si s ním. Ale postupně se mezi lidmi rozneslo, že ten, kdo v duši cítí neklid, nalezne úlevu v mé hospodě.“

„Tak to jsi rozhodně pytláčil ve farářově revíru,“ zabručel Rod. „A určitě to byl pěkný náklad smutku, který sis přebral na svá bedra.“

Simon pokrčil rameny. „Byli to moji lidé, mistře Owene. Jsou, měl bych říct. A jen zřídka ke mně přišli víc než tři takoví za rok.“

Nezdálo se, že by Roda přesvědčil.

Simon se zahleděl do ohně. „A tak, když Tom pastýř upadl to trdnomyslnosti, přivedli ho jeho bratři ke mně do šenku. Vlastně ho napůl přinesli; už se ani neudržel na nohou.“ Potřásl hlavou. „Byl to můj starý přítel - nebo bych spíš měl říct starý soused.“

„Co s ním bylo?“

Simon pomalu pokýval hlavou ze strany do strany. „Tvář měl sinalou; nemohl se sám pohybovat, pořád jen seděl a nemluvil. Přitáhl jsem si k němu židli a zadíval se mu do obličeje, a při tom jsem mu kladl otázky, na které mi neodpovídal. Ale má mysl byla otevřená a naslouchala sebemenší myšlence, která by mu unikla.“

„To zní jako katalepsie.“ Rod se zamračil. „Neřekl bych, že jsi nějaké myšlenky zaslechl.“

„Jednu ano - ale jen tu jedinou. Strávila už celý jeho mozek i srdce a zněla jako hlas umíráčku.“

„Zase sebevražda?“

Simon zavrtěl hlavou. „Nikoliv. To nebylo jen přání zemřít, ani smíření se smrtí; byla to naprostá jistota - vlastně už byl svým způsobem mrtvý.“

Rod seděl mlčky.

„Snažil jsem se seč jsem dovedl. Ale nemohl jsem dělat nic jiného, než klást mu otázky, které by obrátily jeho mysl k věcem, pro něž stojí za to žít - k jeho ženě, dětem a dobrým sousedům. Nic však

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

nepomáhalo.“ Potrásl hlavou. „Petrně mne vůbec neslyšel, neslyšel nic než to jednotvárné vyzvánění umíráčku.“ Simon si povzdechl a odvrátil se. „Nakonec mi nezbylo než požádat jeho bratry, aby ho odvedli ke knězi, ale náš farář nepořídil o nic lépe než já.“ Pokrčil rameny. „Nedokázal jsem proniknout do jeho mysli. Má moc na to nestačila.“

Rod chápavě přikývl. Simon byl jen obyčejný telepat, ne projektivní.

Simon zvedl ze země klacek a přistrčil jím ohořelý kus dřeva do ohně. „Nakonec umřel. Nejedl, nepil a vadl jako podzimní listí. A já začal uvažovat, jak se mu něco takového mohlo stát. Vždycky to býval veselý chlapík. Nezbyvalo mi než věřit, že ho někdo očaroval. Ano, a začal jsem přemýšlet nad tím, jak někdo může být tak zlý, aby chtěl udělat něco tak strašného.

Tak jsem se vydal na dlouhou cestu po kraji, až jsem našel stejně ochromenou, stejně chřadnoucí mysl - a tentokrát se nejednalo o jediného člověka, ale o několik tuctů. Přišel jsem totiž do vesnice, kde byla polovina obyvatel očarována. Jistě, mluvili a chodili jako normální lidé, - ale jejich mysli plnila jen jediná myšlenka.“

„Smrt?“ Rod cítil, jak mu mráz přebíhá po zádech.

„Ne.“ Simon zavrtěl hlavou. „Obdiv k Alfarovi.“

„Ách-ch-ch.“ Rod pomalu pozvedl hlavu. „Takže práce černokněžníkovy čarodějnické skupiny.“

„Ano - a když jsem to zjistil, vrátil jsem se zpátky do své vesnice, dával jsem se do řeči se svými sousedy, položil otázku tu a položil otázku tam, až jsem si pomalu poskládal mozaiku z níž vyplývalo, co se přihodilo Tomovi pastýřovi. V polích se setkal s čarodějníkem, který ho vyzval, aby se poklonil Alfarovi. Tom si před ním uplivil a řekl mu, že ten jeho Alfar není nic než obyčejný ničema, který je povinován poslušností vévodovi Romanovovi, stejně jako on. Čarodějník mu znovu přikázal, aby odpřisáhl poslušnost Alfarovi, jinak že zemře; ale Tom se mu jen vysmál do tváře a vyzval ho, aby dělal co umí.“

„A on ho poslechl?“

„Ano, zaklel ho! Když jsem se to dozvěděl, vrátil jsem se zpět do začarované vesnice. Tentokrát jsem našel jen deset ze stovky lidí,

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

jejichž mysl byla stále ještě svobodná, a těch deset neustále žilo ve strachu. Mluvil jsem s nimi a z jejich mysli jsem vyčetl, že někteří z nich odepřeli poslušnost čaroději a zemřeli stejně jako Tom pastýř. Osobně jsem byl svědkem toho, jak se jeden z mužů zlomil a v duchu odpřisáhl věrnost Alfarovi, jen aby se zbavil toho věčného strachu.“ Simon se otřásl. „Určitě mi budeš věřit, že jsem z té vesnice uprchl tak rychle, jak jsem jen mohl.“

Zadíval se Rodovi do očí a jeho pohled jako by se mu vpaloval přímo do mozku. „Nemohl jsem jen tak nečinně sedět a dopustit, aby kousek od nás existovalo něco tak strašného.“ Pomalu potřásl hlavou. „Zbabělost byla už jen to, když mne napadlo, že bych mohl odejít a ponechat ty lidi svému osudu.“

„Jistě,“ odpověděl Rod vážně. „To jsi nemohl. Nemohl jsi odejít a přesto pořád zůstat sám sebou.“

Simon se zamračil. „Tak bych to neřekl - ale připouštím, že je to pravda.“

Tábor na několik minut ztichl a oba muži mlčky hleděli do ohně, ponořeni ve svých vlastních myšlenkách.

Pak Rod zvedl hlavu a zjistil, že si ho Simon upřeně prohlíží. „Ted’ je řada na tobě,“ řekl hostinský. „Nebo ne?“

„Řada s čím?“

„S upřímností. Proč jedeš na sever?“

Rod ještě chvíli seděl nehnutě a pak pomalu přikývl. „Vlastně mám podobný důvod jako ty - nebo alespoň hodně podobný. Setkal jsem se s výsledky Alfarovy práce a to mnou otřásl. Nemohl bych se dál nazývat mužem, kdybych proti němu nechtěl bojovat. Přinejmenším se pokusit zabránit, aby se to šířilo - nebo při tom zemřít.“

„Což se ti lehce může podařit,“ přikývl Simon. „Ale to není celá pravda, že ne?“

„Ne - ale je to vše, co ti mohu říct.“

Několik vteřin hleděli jeden na druhého a pak břit Rodova pohledu pronikl sametovou stěnou Simonovy vůle. Hostinský sklopil oči. „Jistě, je to tvoje věc.“ Neříkal to však příliš přesvědčeně.

Starý muž se obrátil zpátky k ohni. „V tuto chvíli jsi můj spojenec. Nepotřebuji vědět nic jiného, než že černokněžník je tvůj nepřítel.“

„Jistě - a že je guláš hotový.“ Rod se naklonil nad hrnec a nosem natáhl vůni. „Není špatný, na polní podmínky. Dáš si?“

Když se Simon zavinul do svého pláště a usnul, Rod se šel postarat o Fesse. Nejednalo se o práci, jakou člověk vídá ve stájích - Fessova srst vděčila za svou existenci pokroku ve vývoji plastických hmot, nikoliv genetiky - ale i tak se v ní tu a tam zachytila nějaká ta babka nebo trn.

„Tak,“ řekl Rod, zatímco Fesse hřebelcoval. „Alfar se zrodil prostě z pocitu méněcennosti a nenávisti k celému světu.“

„Obvyklé motivy paranoiků,“ přitakal Fess.

„Ano, až na to, že on byl esper. A nějak se přihodilo, že se stal mnohem mocnějším než obvyklí čarodějové.“ Podíval se na Fesse. „Že by to bylo jen tím, že přemluvil ke spolupráci několik sobě podobných?“

„Možná.“ Robot to řekl velice skepticky. „Nemohu se zbavit pocitu, že je v tom něco víc.“

„Pravděpodobně ano... Tak. Alfarova moc náhle vzrostla anebo kolem sebe shromáždil partu čarodějníků a čarodějnic. Pak se jako správný gangster začal učit na místním obyvatelstvu.“

„Začalo to zřejmě zastrašováním,“ poznamenal Fess.

Rod na okamžik přestal hřebelcovat. „Možná... dokonce i vojáci se báli, když proti němu měli táhnout...“ Pokrčil rameny. „Těžko říct. Tak či tak, nakonec byl schopen ovládnout masovou hypnózou celé vesnice - ačkoliv co se vojáků týče, postupoval důkladněji a na individuální bázi.“

„K masové hypnóze vojáků došlo už v bitevní vřavě, Rode, a velice rychle. Vesnice byly podle Simonových slov podrobovány mnohem pomaleji - v rozmezí několika dnů, snad i týdnů.“

„Pravda - takže to mohlo být provedeno mnohem dokonaleji. Ačkoliv někteří lidé se zjevně dají zhypnotizovat obtížněji než jiní.“ Znovu se podíval na Fesse. „Esperi jsou, zdá se, úplně imunní.“

„Tak by se dalo soudit podle Simona.“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„Ano...“ Rod se nad tím krátce zamyslel. Pak to nechal plavat. „Tak či tak, když se Alfarovi podařilo vybudovat si dostatečnou mocenskou základnu, začal si jeden z místních rytířů dělat starosti a pokusil se ho zničit, než bude příliš silný. Jenže Alfar už byl příliš silný.“

„Jistě,“ přisvědčil Fess. „Byl už dost silný, aby porazil rytíře s jeho narychlo sebranou armádou.“

Rod přikývl. „A než byl dost mocný, aby si ho všiml místní baron, už absorboval lidi několika rytířů. Tak padl baron a řetězová reakce pokračovala - baron, pak hrabě, a nakonec vévoda sám - a to ještě není konec, co?“

„Jistě že ne, Rode. Koneckonců, teď má ve své moci veškeré zdroje celého vévodství.“

„Ano. Oba víme, co udělá teď, že?“

„Ale Gwendylon a děti už určitě donesly zprávu Tuanovi a Kateřině, Rode - a osobní zkušenost vévodkyně jí jistě dodá na přesvědčivosti. Nepochybují, že Tuan už shromažďuje síly.“

„Ano, shromažďuje je. Ale potrvá mu to alespoň týden nebo dva, než vyrazí na sever.“

„Alfar přece nemůže stačit zkonsolidoval své nové vojenské síly tak rychle, aby by schopen odolat Tuanovu útoku!“

„Nemyslím, že by mu to stejně bylo co platné.“ Rod se Fessovi zahleděl do očí. „Všichni vévodovi koně a všichni vévodovi muži nestačí, aby zadrželi Tuanovu armádu.“

„Pravda,“ přisvědčil robot. „Takže zaútočí na knížete Tudora.“

„Opravdu si myslíš, že se odváží udeřit tak blízko Tuanovi?“

„Možná ne. Možná nejprve dobude Habsburkovo území.“

„Není nad to vycházet dobře se sousedy... a pokud se mu podaří pohltnout Habsburka, bude ho muset strávit dřív, než vytáhne proti Tudorovi.“

„Pochybují, že se o to pokusí. Knížete by mohl porazit rychle, ale potřeboval by alespoň týden nebo dva, než by plně ovládl zajaté vojáky.“

„A po tu dobu by byl nebezpečně blízko Tuanovi. Ne, máš pravdu. Zaútočí na Tudora a hned poté přijde na řadu Tuan. Takže

naším úkolem je zabránit mu napadnout dalšího barona dřív, než Tuan zaútočí na něj.“

„Jakou metodu navrhuješ, Rode?“

Rod pokrčil rameny. „Jako obvykle - udeř a uteč, drobné diverze, šeptaná propaganda - nic, čím bychom na sebe upoutali pozornost. Udržovat ho trvale zaměstnaného. Což zase nemůže být tak těžké. Řekl bych, že už si teď není moc jistý svou pozicí.“

„Samozřejmě, že není. Je přece paranoik - a jako takový se snaží zlikvidovat všechny své nepřátele dřív, než se pustí oni do něj.“

„Možná. Ale paranoik se také může rozhodnout zaútočit dřív, než některý baron napadne jeho, a vybudovat si tajnou policii, která by mu zajistila obranu proti vnitřnímu nepříteli.“ Rod zaťal pěsti. „Zatraceně! Kdybych jen dokázal předpovědět, co se stane!“

„Bud' rád, že nemůžeš,“ připomněl mu Fess, „protože VETA a její totalisté by nakonec přece jen mohli zvítězit.“

„Pravda,“ zavrčel Rod. „Třebaže se mi na to ani nechce pomyslet. Ale když už mluvíme o našich proletářských přátelích, zjistil jsi nějakou stopu jejich přítomnosti?“

„Alfarova technika převzetí moci připomíná tu jejich,“ připustil Fess.

„Připomíná? Je to naplnění jejich tužeb! Má moc, o které se jim zdá v těch nejkrásnějších snech - dálkové a širokorozsahové vymývání mozků! Každý diktátor by za to dal nevím co!“

„Třeba svou duši?“

„Děláš si legraci? Totalismus funguje jinak - všichni *ostatní* dávají své duše za diktátora!“

„Nepříjemné, ale pravděpodobně přesně vystihující. Tak či tak, žádný důkaz o vměšování z budoucnosti nemáme.“

„Totalistů ani anarchistů?“

„Jistě že ne, Rode.“

„A co ten náhlý nárůst Alfarovy moci?“

„To mě trochu zneklidňuje,“ připustil Fess. „A projektivní telepat, který je schopen vypořádat se najednou s celou farností... Přesto neexistuje žádný důkaz, že se za tím vším skrývají totalisté.“

„Ale ano, existuje,“ opáčil Rod. „Protože podle toho, co mi řekl Simon, a ještě před tím Gwen - tranz, do kterého všichni ti lidé upadají, je naprosto neosobní.“

„Prakticky odosobňující, chceš říct. Také už jsem na to myslel, Rode. Poznal jsem ten stav.“

„Ano - mechanické zařízení, že?“

„Přesně tak. Ale to pořád nedokazuje zásah totalistů.“

„Ne - ale nedivil bych se, kdyby tomu tak bylo.“ Rod naposledy přešel hřebem ve Fessově syntetické srsti. „Tak! Už jsi zase tak hezký, jako když jsi vyšel z továrny. Vadí ti, že tě na noc uvazují?“

„Samozřejmě, že ne, Rode. Zdá se, že je to nutné.“

„Musíme dbát na vnější dojem, co?“ Rod sáhl do vozíku, vytáhl provaz a uvázal jeden konec k Fessově ohlávce a druhý ke stromu. „Kromě toho, kdybys chtěl, můžeš ho lehce přetrhout.“

„Nezaváhal bych, kdyby to bylo nutné,“ ujistil ho Fess. „Běž už se raději vyspat, Rode. Potřebuješ si odpočinout.“

„Ty jsi tak ohleduplný.“ Rod si vzal z vozu svůj plášť a vykročil k ohni. „Nejsem zrovna v náladě, kdy člověk usne jen ulehne.“

„Pokus se,“ pobídl ho robot.

„Když se budu snažit spát, nikdy se mi to nepodaří.“ Rod uleh a zavinul se do pláště. „Co kdybych se pokusil neusnout?“

„Ne pokud se *opravdu* chceš vyspat. Mohl bych ti nabídnout trochu tiché hudby, Rode.“

„Díky, ale myslím, že tohle docela slušně zvládnou noční ptáci.“

„Jak si přeješ. Dobrou noc. Rode.“

„V to doufám,“ Rod se obrátil. „Tobě taky, Fessi.“ Otočil se zpátky k ohni –

- a zjistil, že hledí přímo do Simonových široce otevřených očí.

„Ehm... ahojky.“ Rod se přinutil k rozpačitému úšklebku. „Vsadím se, že ti zrovna vrtá hlavou, co to tu vlastně dělám - že ano?“

„Ani ne,“ odpověděl Simon, „protože se mi tvá konverzace zdála velice zajímavá.“

„Opravdu?“ Rod pocítil zvláštní tlak kolem žaludku. „Překvapilo tě, ehm, že se, ehm, bavím se svým koněm?“

„Ne zase tak moc.“ Simon se zatvářil lehce překvapeně. „Každopádně se mi to zdá rozumnější, než se bavit sám se sebou.“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„To je pravda...“

„A ani na tom není nic tak divného.“ Simon ho obdařil mírným úsměvem. „Nezapomínej, že jsem hostinský, a v mé hospodě se často zastavovali formani. Každý, kterého jsem znal, hovořil se svým koněm.“

„Ach.“ Rod doufal, že na něm není vidět, jak se mu ulevilo. „Takže ty si myslíš, že na tom není nic divného?“

„Jedině tohle: jsi první člověk, který se se svým koněm baví o něčem, co dává smysl.“

Rod to vzal jako kompliment.

Kapitola 11

Vstali časně a za svítání už byli znovu na cestě. Teď, když si to hlavní mezi sebou vyříkali, bavili se docela nenuceně - jako hostinský Simon a sedlák Owen. Jak slunce stoupalo nad obzor, Rodovi se čím dál víc zdálo, že Simonovy zážitky s dětmi připomínají jeho vlastní - na čemž nebylo nic tak překvapujícího. Na druhé straně, v jeho příbězích se nemluvalo nic o projevech čarodějnického talentu; a Rod si dával dobrý pozor, aby v tom směru neuklouzl.

Nebylo to lehké. Rod zjistil, že toho mají hodně společného - ženy a děti. Také zjistil, že rozhovor se Simonem na něj má nečekaně osvěžující účinky. Namísto obvyklých dobře míněných varování, jaké hrůzy vyplývající z dospívání jejich dětí čekají nepozorné otce, dal Simon k lepšímu několik veselých historek o katastrofách způsobených dětmi - ačkoliv nakonec přiznal, že se všechny jeho ratolesti dožily dospělosti a že skutečně jede asistovat své dceři při prvním porodu. Rod na něj okamžitě začal znovu naléhat, aby se vrátil na jih k ní - tím spíš, že, jak se Simon zmínil dříve, jeho žena zemřela už před několika lety; ale hostinský Rodovi řekl, že jeho dcera ve skutečnosti žije v jeho domovské vesnici na severu - odkud tak zbaběle utekl. K tomu Rod neměl co dodat, takže to nechal plavat a těšil se ze Simonovy zábavné společnosti. Také díky tomu se v době, kdy se přiblížili k první vesnici, cítil Rod ve skvělé formě - což bylo štěstí, protože je přivítal dav lidí.

Vesničané se hrnuli po cestě proti nim, mávali vidlemi a házeli kameny - ale ne na Simona a Roda. Jejich cílem byl malý mužík, který se usilovným během pokoušel držet co nejdál od nich.

„Zabijte čarodějníka!“ křičeli vesničané. „Ukamenujte ho!“

„Probodněte ho!“

„Pusťte mu žilou!“

„Upalte ho! Upalte ho Upalte Ho UPALTE HO!“

Simon a Rod se překvapeně podívali jeden na druhého. Pak Simon řekl: „Určitě nepatří k Alfarovi, jinak by se vojáci postavili na jeho ochranu! Rychle, Owene!“

„Slyšel jsi ho!“ Rod práskl bičem Fessovi nad hlavou. „Do útoku!“

Fess vyrazil cvalem. Kola vozu zakvílela.

Rod se natáhl, jak nejdál mohl, a Simon křikl na prchajícího čarodějníka: „Naskoč si, člověče, je-li ti život milý!“

Běžící muž překvapeně vzhlédl, pak skočil do vozu, kde ho zachytil Rod. Simon vstal a zvolal hlasem, jenž přehlušil i povykující dav:

„I já jsem kouzelník! Teď máte proti sobě *dva* čarodějníky! Ještě pořád toužíte zapálit hranici?“

Dav ztuhl a jeho zuřivý křik pozvolna utichl.

Simon se trochu uvolnil, ale jeho tvář byla pořád jako ze žuly. Pomalu přehlédl dav, tu a tam zachytil pohled některého z mužů. Ale neřekl ani slovo.

Nakonec se od davu oddělil tlouštík a zamával holí. „Jdi si po svých, člověče! Odtáhli i s tím svým vozem a koněm! Chceme si něco vyřídit s tím ničemným čarodějníkem, ne s tebou!“

„Ne,“ odpověděl Simon. „Záležitost každého z čarodějníků se týká i všech ostatních, protože je nás jen málo.“

„*Ostatních* čarodějníků?“ opáčil tlouštík rozhořčeně. „Chceš říct, že považuješ za své i Alfarovy záležitosti?“

Jeho slova vyvolala hněvivé mručení davu.

„Alfarovy záležitosti?“ Simonovy oči se rozšířily. „Proč by ne?“

Dav takřka okamžitě zmlkl.

Pak se ozvalo nové mručení, tentokrát vystrašené. Jediný vystrašený čarodějník to je jedna věc - ale dva a ještě s Alfarovou podporou...

Simonův hlas je znovu umlčel. „Udělalí byste lépe, kdybyste se teď vrátili do svých domovů.“

„O čem to mluvíš!“ zvolal tlouštík. „Vrátit se do svých domovů? Ne! Nejprve musíme potrestat toho muže! A vůbec, kdo si myslíš, že jsi, že tady –

Hlas mu pod Simonovým upřeným pohledem selhal. Davem za jeho zády se začal šířit vyděšený šepot. Rod zachytil slova: 'Zlé oko!' 'Zlé oko!'. Dělal co mohl, aby je v tom nápadu podpořil; upřel na tlustého vůdce hrozivý pohled a ďábelsky se zašklebil.

„Odejdeš,“ řekl Simon hlasem ostrým jako úštěpek ledu.

Rod stěží dokázal uvěřit té proměně. Mohl by přísahat, že Simon byl náhle alespoň o dva palce vyšší a o čtyři širší v ramenou. Jeho oči plály; jeho obličej se chvěl utajovanou energií. Připomínal bombu těsně před výbuchem.

Dav se vystrašeně stáhl do sebe. Simonův hlas znovu zahřímal. „Jen jsme ti ukázali, kdo v zemi je nadán skutečnou mocí - ale není bezpodmínečně nutné, aby se obrátila proti tobě. Teď jdi - všichni se vraťte do svých domovů.“ Pak se usmál a jeho aura náhle jako by se roztopila - v tu chvíli vypadal téměř laskavě. „Jděte,“ pobídl je znovu. „Jděte rychle.“

Dav byl jeho proměnou otřesen. Jejich emoce byly rozporuplné. Nebyli si jisti, zda mají k Simonovi cítit nenávisť, nebo mu být vděční. Na okamžik zůstali nerozhodně stát. Pak se jeden muž pomalu otočil. Jiný to viděl a následoval ho. Přidal se k nim třetí, pak čtvrtý. V příští chvíli už se celý dav mlčky vracel do vesnice.

Tlustý muž se za ním užasle díval a pak se obrátil zpátky na Simona. „Odplata přijde!“ zvolal, ale v jeho hlase zazníval strach. „Odplata a plameny, jež sežehnou všechny čaroděje!“

Rodovy oči se zúžily do štěrbin a začal se pomalu zvedat, ale Simon ho zadržel a řekl tichým hlasem směrem k tlustému muži: „Jdi, dokud můžeš - jinak doopravdy dojde na odplatu a já nehnu ani prstem, abych tě ochránil.“

Mužík se vyděšeně podíval na Roda, pak se otočil na patě a rozběhl se za ostatními vesničany.

Rod, Simon a cizinec se za nimi dívali, dokud nezmizeli mezi domky. Když byli z dohledu, Simon si zhluboka oddechl.

„Máš pravdu,“ přisvědčil Rod. „Děláš takové věci často?“

„Ne.“ Simon se zhroutil na kozlík. „Tohle bylo poprvé.“

„Pak pro to musíš mít talent od přírody.“ Rod měl silné podezření, že Simon je alespoň trochu projektivní telepat, ale neví o tom.

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Dokonce i po otřesu způsobeném prvním střetem s lynčování chtivým davem nezapomněl Simon na uprchlíka. Obrátil se k němu a zeptal se: „Jak se cítíš, cizince?“

„Dobře.“ vydechl muž, „díky vám, dobří muži. Kdybyste nepřišli, už by ze mne byla bezduchá mrtvola. Ještě teď se třesu, když na to pomyslím. Z celé duše vám děkuji. Budu se za vás modlit až do konce svého života, tolikrát, kolik hvězd je na nebi. Budu -“

„Budeš žít spokojeně až do smrti.“ Rod se nedokázal ubránit úsměvu. „A to je dobře. Ale pokud jsi čarodějník, proč jsi prostě nezmizel?“ Pak ho najednou něco napadlo a obrátil se na Simona. „Je čarodějník, že?“

„Ano.“ Simon s očima stále upřenýma na cizince přikývl. „Mám ten pocit, který už jsem zažil dvakrát, když jsem potkal jiného čarodějníka a slyšel jeho myšlenky - pocit mysli, jež je větší, než jiné, většího duševního prostoru.“

Rod ten pocit znal; setkal se s ním sám. Bylo to jedno z mnoha požehnání toho být ženat s esperkou - a prokletí toho, že byl sám esper, když se ocitl v blízkosti jiného telepata, kterého neměl rád. Už před několika lety dospěl k názoru, že to je mentální zpětná vazba - ale řízená zpětná vazba. Bylo to nutné, aby mysli obou telepatů neexplodovaly při setkání jako granáty. Rození čarodějníci to museli získat už v dětství, jako blokující mechanismus, který redukoval recyklovanou mentální energii na snesitelnější úroveň.

„Je to čarodějník,“ potvrdil znovu Simon. „Proč jsi tedy nezmizel, dobrý muži?“

„Protože jsem nemohl.“ Cizinec se omluvně usmál a rozhodil ruce. „Jak vám to mám říct? Jsem velice špatný čarodějník, který dokáže toliko číst myšlenky jiných a to jen na krátkou vzdálenost. Ale ani pak to nedokážu moc dobře.“

„Já jsem na tom stejně,“ odpověděl Simon s úsměvem. „Dokážu číst myšlenky jen těch, kdož jsou se mnou ve stejném domě.“

„A já jen když jsou ode mne pouhých několik yardů,“ řekl cizinec. „Ale to úplně stačí, abych tu a tam zaslechl myšlenky svých bližních - takové jako že ten má rád tu nebo že tamten si přeje smrt tamhletoho. No a dříve nebo později mi něco z toho uklouzne

a vždycky se najde nějaká dobrá duše, která začne ječet: 'Jak tohle můžeš vědět! Nikdo to ode mne neslyšel; nikomu jsem to neřekl!'"

„A tak si domyslí, kdo jsi.“ Rod přikývl.

„Ano, a to mě stálo i těch několik málo přátel, které jsem měl - našťastí mi to neudělalo žádné nepřátele, protože, jak už jsem řekl, jsem ten nejubožejší čarodějník a nikdo nemusí mít strach, že bych mu ublížil.“

Tomu Rod docela věřil. Cizinec byl malý, měl útlá ramena a propadlý hrudník, počínající břicho. Vlasy měl neurčité barvy. Měl velké bledé oči, skobovitý nos a pohled zpráskaného psa. Nemohlo mu být mnoho přes třicet, ale skráně už mu začínaly šedivět. Za rok nebo za dva bude mít druhou bradu. *Smolař*, pomyslel si Rod, ubohý človíček, který nikdy nikomu neublížil, ale je prostě nešika - jak fyzicky, tak společensky. „Nikdo o tebe příliš nestál, co? Ale ani jsi jim nijak zvlášť nevadil.“

„Ano,“ přisvědčil cizinec a smutně se usmál.

„To já znám,“ povzdechl si Simon. „V naší vesnici bydlel také jeden takový hoch.“

„Vždycky se nějaký takový najde,“ řekl Rod. „Má důležitou společenskou funkci. Každý potřebuje někoho, komu všichni nemohou přijít na jméno.“

„Dobře řečeno.“ Simon se usmál. „A dotkl ses mého svědomí. Jak se jmenuješ, dobrý muži?“

„Flaran,“ odpověděl cizinec se stejně smutným úsměvem.

„Flaran,“ opakoval Simon zamyšleně. „Pověz mi, Flarane - když Alfarovi čarodějové začali přebírat moc, očekávali tvoji přátelé, že se k nim přidáš?“

Flaranův úsměv trochu získal na vřelosti. „Očekávali. Určitě jsi to zažil sám, nemám pravdu?“ Když Simon přikývl, zasmál se. „Myslel jsem si to - až příliš dobře chápeš mou situaci. Ano, všichni moji sousedé si mysleli, že jen proto, že jsem ve styku s Mocí, musím křičet, že Alfar je nejskvělejší muž vévodství. Jenže já to nedělal. Vlastně jsem řekl, že tomu chlapovi nevěřím.“

Simon přikývl. „Ale oni si mysleli, že jim schválně lžeš.“

„Přesně tak,“ přikývl Flaran. „V důsledku toho mi moji bývalí přátelé - nebo lépe řečeno sousedé - přestali důvěřovat; a jak se Alfarova sláva a moc šířila, nedůvěřovali mi čím dál víc.“

„Jenže tys měl pocit, že jsi pořád jeden z nich.“ Simon se zamračil. „Jsi stejného rodu a žil jsi s nimi. Nečekal bych, že tě budou štvát a kamenovat.“

„Ani já ne - a až donedávna mi nic takového ani nehrozilo. Pak ale začali naši vesnicí procházet lidé, kteří tlačili káry, nebo nesli na zádech rance, a ačkoliv jsme neměli velké zásoby jídla a pití, nabízeli jsme jim, aby zůstali. 'Ne,' odpovídali nám oni, 'neboť černokněžníková vojska se dala do pohybu a my prcháme před válkou. Neodvažujeme se tady zůstat, protože brzy pohltní i tuto vesnici.' Pak se obrátili a pochodovali dál na jih.“

Rod a Simon si vyměnili krátké pohledy. Simon mlčky přikývl. Rod pochopil; Simon byl jeden z těch, kteří pochodovali vesnicí a nezůstali. „A co ten tloušťík s velkou hubou?“ zeptal se Simon Flarana. „Byl to jeden z vesničanů nebo cizinec?“

„Cizinec,“ odpověděl Flaran, „a přišel do naší vesnice svolávaje zkázu na všechny, kdo vládli nějakou mocí. Nikdo jim nesmí důvěřovat, tvrdil, protože všichni čarodějníci a čarodějnice musí nenávidět obyčejné lidi, a musí proti nim bojovat - proto je jistě každý z nich Alfarovým špehem.“

Simonovi se zalesklo v očích. „Opravdu? Možná jsem měl udělat víc než jen poslat ho zpátky do vesnice.“

„Ne, příteli. Tím bys jen utvrdil mé sousedy v jejich nenávisti. On je vlastně nepoštval proti mně - ačkoliv po všech těch novinách ze severu nepotřebovali příliš pobízet. Zašel jsem si do hostince na pintu piva, ale jak jsem stál poblíž statkáře, slyšel jsem jeho myšlenky, jeho vztek a nedůvěru, jeho tajný strach, že by malý cizinec koneckonců mohl mít pravdu a všichni čarodějníci by *mohli* být zrádci. Postavil jsem svůj korbel na pult a utekl jsem.“

„A oni samozřejmě běželi za tebou.“ Stádní instinkt má svoje zákonitosti, pomyslel si Rod.

Flaran pokrčil rameny. „Bylo to tak jak říkáš. K tomu došlo asi před hodinou. Kličkoval jsem a skrýval se, pak jsem kličkoval a utíkal. Nakonec už jsem se neměl kam podít a tak jsem utíkal, co mi

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

nohy stačily - ale byl jsem unavený a věděl jsem, že když zastavím, abych si odpočal, bude se mnou konec. Nebe budiž pochváleno, že jste se objevili vy - právě včas!“

Simon se natáhl a poplácal Flarana po rameni. „Odvalu, příteli - ta krvežíznivost je brzy přejde a všechno bude jako dřív. Už dříve se pořádaly hony na čarodějnice - a vždycky nakonec zase ustaly. Teď tomu nebude jinak.“

Flaran se pokusil o úsměv, ale nevypadal příliš přesvědčeně.

Ani Rod ne - v celé té věci bylo příliš mnoho úmyslu. Bylo to předem naplánované, dobře zorganizované vzednutí citů a existovala jen jedna skupina, která to mohla mít na svědomí - ale proč by se Alfar snažil vyvolávat protičarodějnické nálady?

Odpověď ho napadla takřka okamžitě: Alfar vyprovokoval hony na čarodějnice, aby eliminoval konkurenci. Koneckonců, jediná síla ve vévodství, která se mu mohla postavit, byli čarodějové a čarodějnice, kteří se k němu nepřidali. Kdyby je nechal na pokoji, mohli by se z důvodu lepší sebeobrany proti němu spojit - přesně tak, jak to právě udělal Simon a Flaran. Kdyby takto vytvořili dostatečně velkou organizaci čarodějníků a čarodějnic, vznikla by síla, která by pro něj představovala vážnou hrozbu. A existoval snad lepší způsob, jak se zbavit nezávislých kolegů, než obnovit dřívější hony na čarodějnice?

Když se na to člověk podíval z tohoto úhlu, dávalo to dokonale smysl - zvláště s přihlédnutím k tomu, že neangažovaní espeři ho museli zcela přirozeně nenávidět - na jakoukoliv formu hypnotické tyranie byli zvláště citliví. „Řekněte mi, ehm - cítil někdy některý z vás, že by se vám Alfarovi lidé pokoušeli proniknout do vašich myslí?“

Oba muži překvapeně vzhlédli. Pak Simon pomalu přikývl. „Ano. Bylo to.....otřásl se, „...strašně obscénní, příteli Owene.“

„Sotva jsem to cítil,“ dodal Flaran, „přesto se mi obrátil žaludek a hrdlo se mi sevřelo odporem. Zároveň mne zachvátil takový strach, že jsem se úplně roztřásl. Cítil jsem neviditelné prsty prohrabující se mou myslí...“ Hlas mu odumřel.

„Snaž se na to nemyslet,“ řekl Rod, proklínaje se za ten nápad. „Promiň mi, že jsem s tím začal.“ A tihle dva, pomyslel si, patřili k

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

těm mírnějším. Co by se stalo, kdyby se Alfar pokusil vloupat do mozku čarodějníka arogantnějšího založení? Nebo některého, který rád bojoval? Rozběsnil by se a začal by prahnout po Alfarově skalpu.

A Rod by se mu vůbec nedivil. Samotné pomyšlení, že by se někdo přehraboval *jeho* myslí v něm vzedmulo vlnu hněvu. Uvědomil si to a pokusil se uvolnit - ale to už si vzpomněl na Gwen a děti a představil si, že by se nějaký drzý čarodějník pokusil vniknout do *jejich* myslí - a jeho hněv propukl silou, proti které byl sám naprosto bezmocný. Celé jeho tělo se roztřásl a jeho mysl začala zuřivě pátrat po někom, na kom by svůj vztek vybila. Rod se zoufale snažil ovládnout, udržet hněv uvnitř a nedopustit, aby někomu ublížil.

Oba čarodějníci na něj zmateně zírali. „Příteli,“ řekl Simon opatrně, „jsi v pořádku?“

Taková ohleduplná poznámka a tak mírně pronesená! Přesto protrhla membránu Rodovy sebekontroly.

Vrhl se z vozu, přeskočil cestu a rozběhl se do polí za ní. *Neublíž jim. Nech svůj hněv propuknout, ale neublíž jim.* Potřeboval nějaký způsob, jak se toho přetlaku zbavit, potreboval se uvolnit, a běh byl stejně dobrý způsob jako cokoli jiného.

Najednou se před ním objevil balvan, kousek skály čtyři stopy vysoký s menšími kameny kolem. Rod si jeden z těch menších vybral a se zasupěním ho zvedl nad hlavu. Chvilí tak stál a s očima upřenýma na balvan vyrovnával rovnováhu, pak jím vši silou mrštil a zařval: „Čert tě vem!“

Kámen narazil na kámen a třesklo to jako výstřel z pušky. Balvan se rozletěl na malé kousky, které se sesypaly na zem.

„Zhoř ve své vlastní magii!“ zaječel Rod. „Zapadni do krysí díry a zapomeň, jak se teleportuje! Vyskoč do vzduchu a nevracej se!“ Takto pokračoval dobrých pět minut a zahrnoval nevinné pozůstatky balvanu nejhorsími kletbami.

Nakonec ho zlost přešla. Rod poklesl na jedno koleno, oči stále upřené na svého náhradního nepřítele. Pak pomalu sklonil hlavu, zhluboka se nadechl a čekal, až se přestane chvět. Když se konečně otočil zpátky k vozu, uviděl jak na něj Flaran udiveně civí. Ale Simon stál vedle něj, opíral se o svou hůl a shlížel na něj s výrazem chápavého soucitu.

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

To bylo to, co zabralo - soucit. Rod zamrkal. Jeho rozpaky to zvětšilo desateronásobně. „Je mi to líto. Já, ehm... nedělám to příliš často.“ *Doufám.*

„Udělal jsi jen to, co jsem cítil i já,“ ujistil ho Simon.

„No... děkuji.“ Ve skutečnosti to nijak nepomohlo. „Jen mne rozzuřilo pomyšlení, že by se někdo hrabal v cizí mysli bez jeho vědomí!“

Simon přikývl. „A protože tu předmět tvého hněvu nebyl, nemohls mu to říct přímo. Je dobře, že sis k vybití své zlosti našel něco neživého.“

„Ale síla byla promarněna - to sis myslel? Proč plýtvat energií, aniž bych ublížil tomu, na koho mám zlost?“

Simon se zamračil. „Nic takového jsem si nemyslel - ale ano, teď, když to říkáš, je to tak. Bylo by lepší šetřit si energii dokud se nestřetneme s tím, kdo tvůj hněv vyvolal.“

„To se lehce řekne,“ opáčil Rod se sardonickým úsměvem. „Ale jak svůj hněv ovládnout? Já vím, že to zní prostě - ale zkus to někdy! Pak bys -“ Náhle zmlkl a podíval se na Simona. Pomalu řekl: „Ty už jsi to zkusil, co?“ Přikývl. „Ano. Myslím, že zkusil. Je na tobě vidět, že o tom něco víš z vlastní zkušenosti.“

„Je to tak,“ připustil Simon.

„Tak ty máš temperament? Ty dokážeš vybuchnout zlostí? Ty? Pan Hodný hoch sám? Pan Klid'as? Pan Flegmatik? Ty?“

„Jistě,“ připustil Simon a v jeho úsměvu se poprvé objevila ironie. „Není to tak snadné, příteli Owene, skrývat svou znalost toho, co si myslí ostatní, před lidmi. V okamžicích hněvu je to příliš velké pokušení použít jejich myšlenky proti nim a říct: 'Já a zbabělec? To když ty jsi byl v bitvě, měl jsi strachem plné kalhoty a utekl bys, kdyby za tebou nestál tvůj kapitán s mečem!' Protože při tom samozřejmě postupoval vpřed a nikdo, kdo ho viděl, by nemohl soudit jinak, než že je statečný. Jenže já věděl - a byl jsem dost velký hlupák, abych to řekl nahlas. Nebo: 'Jak mne můžeš nazývat smilníkem, otče, když sám tajně toužíš po ženě Toma oráče!'“

Rod tiše hvízdal. „Ty sis začal s knězem?“

„Ano, ale jen ve své mladické nerozvážnosti. Myslel jsem si, že mám moc nade všemi - protože jsem tehdy zrovna zjistil, že dokážu

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

slyšet myšlenky jiných a také jsem je bezstarostně poslouchal při každé příležitosti. Nikdo v naší vesnici přede mnou nic neutajil. Když si na mne někdo vyjel, vytáhl jsem na světlo boží jeho nejčernější tajemství a zostudil ho před ostatními! Rozzuřil se, ale netroufl si udeřit, když to všichni viděli a věděli, že mluvím pravdu. Ne, byli přede mnou bezmocní - a já se nad svou nově objevenou schopností nadouval pýchou.“

Rod se zamračil. „Jak dlouho ti to vydrželo?“

„Třikrát.“ Simon se zašklebil a potrásl hlavou. „Jen třikrát. Protože když mě hněv přešel, lidi, které jsem urazil, začali uvažovat. Věděli, že o svých tajemstvích, tužbách a strachu nepromluvili před živou duší. Pak si to náhodou pověděli mezi sebou -“

„Náhodou? To nemyslíš vážně! Každého z nich jsi urazil veřejně, museli si to spojit!“

„Dost možná.“ Simon si povzdechl. „A jakmile si uvědomili, že mluvím o věcech, jež nikdo z nich nevyslovil nahlas, byl už jen krůček k tomu, aby mne prohlásili za čarodějníka a to takového, který neváhá použít svých schopností proti svým sousedům. Samozřejmě, že se to rozneslo po celé naší vesnici -“

„Samozřejmě, že samozřejmě,“ zamumlal Rod, „zvláště když do toho byl namočen i kněz. Kdo by o jeho slovu pochyboval? Koneckonců, i kdyby toužil po sousedově ženě, *nic* hmatatelného v tom směru nepodnikl.“

„Což je víc, než se dá říct o jeho stádečku,“ přisvědčil Simon s úsměvem. „Ano, i on mluvil o mé 'zhoubné moci' - a všichni sousedé se proti mně spojili.“ Tvář se mu zkřivila hořkostí. „Po pravdě řečeno, mohl jsem si za to sám, ale přesto jsem se cítil zrazen, když za mnou přišli jako dav a křičeli: 'Zloděj myšlenek!' 'Nactiutrhač!' a 'Černokněžník!' - zrazen, protože většina z nich mě také tu a tam pomlouvala - ale já jim odpustil.“

„Ano - jenže ty jsi měl zbraň, kterou oni nemohli použít.“

„Ano - ne že by nechtěli, ale nemohli.“ Simon se zase ironicky zašklebil. „A tak se do mne pustili a vyhnali mne z vesnice.“ Zachvěl se a zavřel oči. „Díky bohu, že jsem nevládl jinou mocí, než uměním číst myšlenky! Protože jinak bych po nich v hněvu metal kameny,

ohnivé koule a ostré nože. Vyzvedl bych je do vzduchu a mrštil s nimi o zem!“ Znovu se otřásl a pak oči zase otevřel.

Rod viděl, jak se v něm vzdouvá vlna hněvu a pokusil se ho ukonejšit. „No tak, no tak. Vždyť už je to dávno.“

„A křivdy byly napraveny. Ano.“ Simon se znovu pokusil o úsměv. „Poučil jsem se ze svých chyb, polepšil jsem se a obrnil se trpělivostí. Protože když mne vyhnali z mé rodné vesnice, putoval jsem slepý zlostí a nenávistí, a nikdo o mne nedbal a nezajímal se, kam se poděju. Putoval jsem čtyřicet mil, padesát mil, sto - dokud mne hněv nepřešel a já si nenašel jeskyni, kde jsem usnul. A ten spánek působil na mou rozjitřenou duši jako konejšivý balzám. Když jsem se probudil, cítil jsem se osvěžený, jako bych se znovu narodil. Žasl jsem a začal pátrat svou myslí, kdo že to se mnou učinil ten zázrak. Našel jsem svatý pramen, ze kterého jsem ve spánku nevědomky čerpal. Nějakou šťastnou náhodou se pouhých sto yardů od mé jeskyně nacházel příbytek svatých bratří.“ Simon se zahleděl do dáli. „Má duše toužila po útěše a vedla mé kroky přímo k nim.“

„Pravděpodobně ano,“ přisvědčil Rod. „Ale myslel jsem, že v téhle zemi je jen jediný klášter - opatství svatého Vidiconu dole na jihu.“

„Nikoliv. Je ještě jeden na území panství Romanovců, ačkoliv je mnohem menší.“

Rod zamyšleně přikývl. Věděl, že hlavní klášter je konkláva esperů, kteří věděli o okolním vesmíru a moderní technologii a kteří nepřetržitě experimentovali se svými psychotronickými silami ve snaze najít pro ně nová využití. Byl snad tenhle severní klášter podobný? Nejspíš ne, když nezaregistrovali Simonovu rozháranou mysl, ani když došel tak blízko k nim.

Na druhé straně, možná ano... „Takže ses dostat do blízkosti kláštera a tvé duši se ulevilo.“

Simon přikývl. „Jejich vnitřní mír mne docela změnil. Vyrobil jsem si koště a zametl jeskyni, z větví jsem si udělal lůžko. Jak dny ubíhaly, vytvořil jsem si tam úhledný příbytek, ve kterém jsem dál těžil z útěchy jež blízkost kláštera skýtala mé duši.“ Usmál se a zahleděl se do dáli. „Jejich klid a mír mne neustále zaléval a plnil mou mysl.“ Obrátil se na Rodu. „Po několika týdnech jsem začal nad jejich

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

vnitřním klidem uvažovat. Co bylo jeho zdrojem? Jak k němu přišli? Začal jsem jejich myšlenkám naslouchat pozorněji. Ke svému překvapení jsem zjistil, že žijí na bylinách a výrobcích z nich. Potom jsem strávil množství času v myslích mnichů, kteří pracovali v kuchyni a přípravnách, destilovali likéry a elixíry. Žádostivě jsem prahl po každé jejich poznámce, každém poznatku.

Když na podzim opadalo listí, vystavěl jsem svému jeskynnímu příbytku dveře, vyčínil jsem kůže a vyrobil si z nich zimní plášť a pak jsem seděl u ohně a poslouchal ještě pozorněji, neboť i mnichové se připravovali na zimu. Napadaly závěje sněhu a oni nemohli vycházet ven. V takové situaci si i přátelé brzy začínají navzájem lézt na nervy. Pokud se v jejich vztazích měly objevit trhliny, pak právě teď. Vypukly drobné hádky a já dychtivě naslouchal, zvědavý, jestli pořád zůstanou tak svatí. A byl jsem překvapen, protože dokonce i při vzplanutí vášní si mnichové stále byli vědomi svého poslání. Odpustili si navzájem a rozešli se v pokoji!“ Simon si povzdechl a potřásl hlavou. „Jak podivuhodné mi to připadalo!“

„Zatraceně,“ neudržel se Rod. „Jak to dokázali?“

„Svou oddaností Bohu,“ řekl Simon a úsměvem, „a vědomím, že On a Jeho záměry jsou mnohem důležitější, než oni nebo jejich pýcha - nebo dokonce i jejich čest.“

„Jejich čest?“ Rod si odfrkl. „Ale no tak! Nechceš mi snad tvrdit, že od nich Bůh vyžadoval ponížení!“

Simon zavrtěl hlavou. „Ne, právě naopak! Věřili, že je před ním Bůh ochraňuje.“

Rod pocítil zamrazení. Natočil hlavu na stranu, pozorujíc Simona koutkem oka. „Jak si mysleli, že to udělá?“

„Tím, že jim dá vědět, které činy jsou správné a které špatné. Pak, i když někdo z nich udělal něco, co od něj ostatní nečekali, věděl sám pro sebe, že to má svůj význam, třebaže se mu ostatní pošklebovali. Tak se zbavili pýchy, aniž se museli stydět - protože když se to vezme kolem a kolem, ponížení je záležitost lidského nitra, ne toho, co si myslí ostatní.“

Rod se zamračil. „Pokoušíš se mi říct, že si muž může zachovat tvář i když si na něj ostatní ukazují prstem a pošklebují se mu?“

Simon zavrtěl hlavou. „K ničemu takovému nemusí docházet. Protože pokud muž couvne před rvačkou a ostatní se mu začnou smát, stačí, když řekne: 'Můj Bůh si to nepřeje.' a ostatní porozumí a budou si ho vážit za jeho sebeovládání. Samozřejmě, nebylo nutné, aby to člověk říkal nahlas; stačilo, aby si řekl ve svém srdci: 'Můj Bůh si přeje, abych miloval své bližní,' a nemusel se cítit ponížen, když ustoupí.“ Zadíval se Rodovi přímo do očí. „Protože ta 'čest', která je ti tak drahá, ta 'tvář', o jejímž zachování mluvíš, je v podstatě jen tvé vlastní mínění o sobě samém. Většinou si myslíme, že si to o nás myslí i ostatní, ale není to pravda. To jen máme tak málo důvěry ve svůj vlastní názor, že bereme za své to, co si o nás myslí jiní. Proto musíme bojovat za svou čest - naše 'tvář' je to, jak nás vidí ostatní. Ale z toho zase víme jen to, co o nás říkají - takže naše 'tvář' jsou cizí názory na nás. Cítíme, že musíme vyžadovat úctu od ostatních, jinak bychom si nemohli vážit sami sebe.“ Potřásl hlavou a usmál se. „Ale to je falešná představa.“

„Zvláštní, ale myslím, že tě chápu.“ Rod se zamračil. „Pokud má člověk o sobě opravdu vysoké mínění, nestará se, co o něm říkají jiní - dokud on sám ví, že je dobrý.“

Flaran se ve voze netrpělivě zvedl. Z dálky zachytil útržky konverzace a směr, kterým se ubírala, se mu zřejmě příliš nelíbil.

Simon přikývl a v očích se mu zalesklo. „Tak je to, přesně tak! Jenže jen málo z nás je toho schopno. Jen málo lidí je si sebou natolik jisto, že své vlastní mínění o sobě hodnotí výše, než názory všech ostatních - a ti jsou neustále osočováni pro svou aroganci.“

„Což značí,“ skočil mu do řeči Rod, „že si doopravdy zase tak jisti sami sebou nejsou, nebo že by se svou nadřazeností neměli tak okázale chlubit.“

„Přesně tak. Ne, většina lidí skutečně musí spoléhat na mínění jiných a stále se ujišťovat, že jsou v pořádku. Je však jedno, jestli je to názor lidí, filozofický - nebo Boží. Když dojde k vzednutí vášní, ty se budeš chystat srazit mne k zemi a já položím ruku na jílec své dýky - buďto jeden z nás ustoupí, nebo dojde k zbytečnému krveprolití.“

„Ano,“ přisvědčil Rod, „ale co se stane, když k tomu ani jeden z nás nebude ochoten? Oba ztratíme tvář, oba přijdeme o svou čest.“

Simon přikývl. „Ale kdybych mohl říct: 'Já neuhodím, neboť mi můj pán přikázal, abych své nepřátele miloval,' - pak mohu nechat dýku dýkou a přesto se pro to nebudu cítit být méně mužem.“ Usmál se. „Tak mne můj Bůh může 'ochránit před ponížením'.“

Rod pomalu přikývl. „Už chápu, jak by to mohlo fungovat - ale ty přece nejsi skutečně věřící.“

„Jistě.“ Simon si povzdechl a zavrtěl hlavou. „Takhle to dělají světci, příteli Owene - a světec já rozhodně nejsem.“

Na to měl Rod svůj vlastní názor.

„Přesto mi pokoj v duších mnichů pomohl, a pak přišlo jaro a s ním vesničan, aby mne požádal o vyléčení krávy. Po mnohatýdenní samotě mi byla jeho přítomnost velice příjemná, i když se příliš nezdržel - dal jsem mu potřebné byliny a poslal jsem ho domů. O několik týdnů později přišel jiný - a pak další. Vítal jsem jejich společnost a pomáhal jsem jim, jak jsem dovedl - stále jsem při tom měl na mysli, co jsem se naučil od těch dobrých bratrů: že lidé jsou mnohem důležitější, než jejich mnohdy neuvážená slova nebo činy. A tak jsem ovládal svůj hněv a nikdy v něm neodhalil, co jsem se dozvěděl z jejich myslí. Ach, nebyly to lehké časy, neboť přestože jejich rty byly samý med, hlavou se jim často honily urážky vůči podivínskému poustevníkovi, k jehož pomoci se uchýlovali.“ Simon se při vzpomínce na to usmál - zapřísáhlý hostinský jako poustevník! „Stále jsem měl na mysli, že jsou to moji bližní, a jako takoví že jsou nanejvýš hodni mé trpělivosti. Mnohokrát jsem byl těžce zasažen ve své pýše - vždycky jsem se však ovládl a sloužil jim všem včetně vesnického kněze, který se zprvu tvářil zvlášť podezřavě, ale časem se mne naučil respektovat.“

Rod se pobaveně usmál. „Ano. Myslím, že když sis poradil s těmi, kdož nosí svou autoritu jako plášť, poradil by sis s kýmkoliv.“

„Ano.“ Simon se zamračil a naklonil se k Rodovi. „A co jsem dokázal já, dokážeš jistě i ty.“

Rod na něj několik okamžiků mlčky hleděl a pak se odvrátil. Vykročil zpátky k cestě, vyhýbaje se při tom Simonovu pohledu. „Co? Potlačit svůj hněv i tváří v tvář takové zkaženosti, jako je ta Alfarova?“ Zavrtěl hlavou. „Nechápu, jak se můžeš ovládnout ty. Vždyť ten muž způsobil tolik utrpení!“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Při zmínce o Alfarovi Flaran slezl z vozu a pomalu se přišoural k nim.

„Popust' svému hněvu když jde o činy,“ zamumlal Simon, „ale ovládej ho, jde-li o lidi.“

Rod zaskřípal zuby. „Slyším tvá slova, ale nechápu jejich význam. Copak je možné oddělit člověka od jeho činů?“

„Tak, že si uvědomíš, že každá lidská bytost má svou cenu a vždycky se může odvrátit od zla, pokud ho rozezná.“

„Jistě, může.“ Rodova ramena se roztrásla neveselým smíchem. „Jenže udělá to? Jaká je pravděpodobnost, mistře Simone?“

„Každý člověk může sejít na scestí.“

Rod zavrtěl hlavou. „Ty předpokládáš, že Alfar je v podstatě dobrý - obyčejný muž, který upadl v pokušení pomstít se, odhalil v sobě nesmírnou moc a ta ho zkazila.“

„Jistě.“ Simon vzhlédl a zamračil se. „Copak to tak není se všemi, kdož se zaprodali zlu?“

„Možná - ale zapomínáš na existenci špatnosti. Skutečného, záměrného zla.“ Rod vzhlédl a všiml si Flaranovy přítomnosti. Chvíli uvažoval, jak zareagovat, a pak se rozhodl, že mu nevadí, když poslouchá. „Jistě, všichni lidé mají předpoklady konat dobro - ale u některých jsou pohřbeny dřív, než dosáhnou druhého roku života. A jsou pohřbeny tak hluboko, že je nikdy nikdo nevydoluje. Vyrůstají s pocitem, že nikdo není schopen dávat. Sami nedokážou milovat ani lásku dávat - a předpokládají, že všichni, kteří o ní mluví, ji jen předstírají.“ Zhluboka se nadechl a pokračoval: „Ale není nutné, abychom o nich mluvili. Podstata věci tkví ve slově 'zkaženost'. Alfar se nechal svést pokušením dělat něco, o čem věděl, že je to špatné, protože se mu líbila představa moci. A teď, když moc ochutnal, se mu zalíbila ještě víc. Nezáleží mu na tom, kolika lidem kvůli ní ublíží, kolik jich zabije a kolik odsoudí k hroznému utrpení. Všechno se mu zdá lepší než se stát znovu tím, čím doopravdy je - obyčejnou lidskou bytostí, kterou pravděpodobně nikdo nemá příliš rád.“

Flaranovy oči byly doširoka rozevřené. Mlčky naslouchal každému Rodovu slovu.

„Ale nezapomínej, že přes to všechno je pořád člověk,“ připomněl mu Simon. „To pro tebe neznamena nic, příteli Owene?“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Rod zavrtěl hlavou. „Nevěř tomu, že sám fakt, že je někdo člověk, znamená, že za něj považuje i *tebe*. Nemusí - může s lidmi zacházet, jako by to byly šipky pro jeho kuši - některé použít, na jiné zapomenout. Probírá se cizí myslí bez sebemenších zábran. Copak si neuvědomuje, že jsou to také skuteční lidé se svými city?“ Potřásl hlavou. „Neuvědomuje, jinak by to nemohl dělat. Nemá žádné svědomí, žádné ohledy - je skutečně a skrz naskrz špatný.“

„Přesto je lidská bytost,“ nesměle připomněl Flaran. „Ani Alfar není Dábel, mistře Owene.“

„Možná ne tělem,“ zavrčel Rod. „Jsem ochoten uvěřit že nemá kozlí rohy ani ocas. Ale ve své duši -“

„Tak přece připouštíš, že má duši,“ skočil mu do řeči Flaran. „Vidíš, možná je to zlý člověk - ale pořád je to člověk.“

Rod se zhluboka nadechl a pak řekl pomalu: „Příteli Flarane... Prosím tě, abys s tím přestal! Viděl jsem Alfarovo dílo a dílo jeho nohsledů. Tak přede mnou nemluv o jeho lidskosti.“

Flaran neodpověděl, ale ani nespustil oči z Roda.

Rod se proti jeho pohledu obrnil a vzal otěže. Pleskl jimi Fesse po hřbetě a robot pomalu vyrazil.

Když už ticho bylo velice nepříjemné, Rod se zeptal: Ten malý tlustý křikloun, který vedl dav - jak zjistil, že jsi čarodějník, Flarane?“

„No... slyšel, jak se o tom baví moji sousedé. Řekl bych -“

„To mi nepřípadá příliš pravděpodobné,“ odpověděl Rod zamračeně. „Koneckonců, byl to cizinec. Jak by mohl tak rychle odhalit místní tajemství?“

„Myslím,“ řekl Simon, „že Alfar má po kraji rozmístěné své špehy, méně významné čaroděje a čarodějníky, kteří nedokážou nic než číst cizí mysl. Jejich hlavním úkolem je slídit po lidech obdařených Mocí.“

„Ano?“ Rod se snažil zachovat ledový klid. „A jak ses o tom dozvěděl?“

„Nijak, ale tu a tam jsem cítil dotek myslí, jež pátrala a přitom nehledala nikoho určitého. A zaslechl jsem i vzkazy předávané mezi čarodějníky a oznamující, že ten a ten má jisté stopy Nadání.“

„Jak je možné, že nevylídlili tebe?“ zeptal se Flaran překvapeně.

Simon se usmál. „Jak už jsem říkal, jsem velice špatný čarodějník. A také jsem se naučil, jak tu trochu schopností, kterou mám, skrývat. Myslím prostě jako ti, kdož myšlenky číst neumí - jen na samé obyčejné a nezajímavé věci.“

Flaran přikývl. „Udělám to jako ty. Budu tě poslouchat a naučím se to od tebe.“

„Udělej to, ušetříš si tak mnohé problémy. Nebo ještě lépe, začni myslet jako Janek Obyčejný už teď - nikdy nevíš, kdy Alfarovi špehové naslouchají.“

Flaran se vystrašeně ohlédl přes rameno a pak se schoulil do sebe.

„Co se přítele Owena týče, o něj není třeba mít strach,“ pokračoval Simon. „Žádný špeh by nepoznal ani to, že vůbec existuje.“

Flaran překvapeně vzhlédl. „Cože! Jak je to možné?“

„Ehm, jsem totiž, hm - neviditelný. Pro čtenáře myšlenek,“ řekl Rod tak nonšalantně, jak jen to dokázal a při tom se snažil ovládnout další nával hněvu. Jak si Simon dovoluje říkat o něm veřejně takové věci! *Dobře ti tak*, pomyslel si vzápětí ve snaze se uklidnit. A měl pravdu, neměl se svěřovat cizinci. Ale Simon budí tak důvěryhodný dojem...

„Ach, kdybych se tak dokázal skrýt já!“ zvolal Flaran. „Jak jsi to udělal? Pověz!“

„Dobrá otázka,“ zavrčel Rod. „Ale vážně nevím, jak bych ti na ni odpověděl. Myslím, že to má něco společného s mým vrozeným odporem k lidským bytostem.“ Flaran na něj zděšeně vytřeštil oči. „Když se to vezme kolem a kolem,“ pokračoval Rod, „myslím, že lidi skutečně moc rád nemám.“

To na nějaký čas spolehlivě utlumilo konverzaci. Jeli na sever, každý ponořen do svých vlastních myšlenek.

Co se Roda týkalo, nemohl se zbavit dojmu, že se oba jeho společníci pokoušejí ponořit hlavně do *jeho* myšlenek. Ne že by se nezdáli být dobrými chlapy - ale Rod začínal být velice podezíravý. Všechny ty řeči o mentálním špehování ho znervóznily, ale připomněly mu, že Simon i Flaran koneckonců *byli* cizinci.

Zaplavila ho vlny osamělosti a on vzhlédl k nebi. Navzdory své touze se mu ulevilo, když shledal, že po obloze poletují pouze ptáci. Alespoň jeho rodina tedy byla v bezpečí.

Zvláštní, pomyslel si. Rozhodně nebylo zvykem, že ho Gwen poslouchala.

Kapitola 12

Všiml si, že ho z koruny stromu sleduje veverka a když zajížděli s vozem na dvůr hospody, holubice, která seděla na střeše, přestala na chvíli vrkat a zvědavě si ho prohlížela. Rod seskočil z vozu a protáhl se. Bylo to zvláštní, jak ho celé tělo bolelo po čtyřhodinové jízdě. Uvázal opratě ke sloupku a obrátil se k Flaranovi, který zrovna sesedal, a Simonovi, jenž si opatrně protahoval své dlouhé nohy.

„Neměj strach,“ ujistil ho Rod. „Ještě ti slouží.“

Simon vzhlédl a usmál se. „Otázka zní, jestli jsem o tom někdy pochyboval.“

„Jen mě to tak napadlo. Ale vidím, že tě dobrá nálada neopouští.“ Rod se otočil k hostinci. „Podíváme se, co dům nabízí?“

Rozhodli se spojit obchod s utišením hladu. Rod byl ochoten vyměnit bušel své úrody za tři obědy. Flaran trval na tom, že zaplatí Rodovi penny, které plánoval utratit za pivo a Simon se k němu přidal. Rod chvíli protestoval, ale nabízené mince přijal.

Spolu s obědem se jim dostalo i štědrého nadávku nejruznějších klevet. „Vy jste přijeli po královské cestě?“ zeptal se hostinský, když před ně stavěl talíře s jídlem. „Řekněte mi - je to pravda, co se říká o Alfarovi?“

„Ehm - přijde na to, co jsi slyšel,“ odpověděl Rod opatrně. „Já osobně jsem toho o něm slyšel hodně.“

„No přece, že se ztratil!“ Od jiného stolu se k nim naklonil po vesnicku oděný muž. „Že ho nikdo neviděl od té doby, co zajal vévodu Romanova.“

„Vážně?“ Rod překvapeně zamrkal. „Tak o tomhle nic nevím!“

„Bylo by to nanejvýš zvláštní, kdyby to byla pravda,“ pokračoval vesničan. „Jen si to představte - tenhle chlap se objeví zničeho nic, dobude většinu vévodství a pak si zase zmizí!“

„Ano, ale ne bezdůvodně, Dolne,“ zašklebil se starší muž vedle něj. „Lidi říkají, že si ho odnesl ďábel!“

„Ech, Harle - najdou se i tací, co říkají, že *on* sám je ďábel!“

„To by alespoň vysvětlilo, že se objevil jen tak zničeho nic,“ přidal se Rod uvážlivě.

Třetí vesničan zachytil v jeho hlase skeptický podtón a zamračeně vzhlédl. „Ty nevěříš v d'áby?“

„Vím já?“ opáčil Rod. „Nikdy jsem žádného neviděl.“

„Všechny ty řeči o d'áblech jsou nesmysl, Kenchi,“ ozval se Doln. „Proč by ho d'ábel odnášel, když mu pomáhá v jeho práci?“

„Někteří říkají, že objíždí kraj přestrojený za vesničana,“ zabručel Harl.

„A proč by nemohl?“ zašklebil se Kench. „Je přece vesničan, nebo ne?“

„Ano, ale je i čarodějník,“ připomněl mu Harl, „a říká se, že objíždí kraj proto, aby našel lidi, kteří by mu pomáhali vládnout.“

Dolnovi se zablesklo v očích. „Tak tomu bych věřil víc.“

„Ty nevěříš ničemu,“ zavrčel Kench.

„Když ale cestuje v převlečení,“ zauvažoval nahlas Harl, „není to spíš tak, že slídí po zrádcích?“

Flaran a Simon ztuhli a Rod ucítil nepříjemné zamrazení v zádech.

Ani vesničanům se ta myšlenka příliš nelíbila. Rychle se ohlédli přes rameno a zkrřížili prsty na ochranu proti zlu. „Strašný pocit,“ vydechl Harl. „Jen si to představte - někdo vás špehuje a vy o tom vůbec nevíte!“

Rod se chystal poznamenat, že se špehové *obvykle* snaží zůstat nepoznání, ale rozmyslel si to.

„To jsou všechno jenom řeči a vy to dobře víte,“ připojil se k rozmluvě hostinský. „Co mě se týče, já vím jenom to, že země je dobře spravovaná.“

Ostatní se k němu pomalu otočili.

„To je pravda,“ přikývl Doln. „Ty tedy soudíš, že Alfar je pořád na svém hradě?“

„Pravděpodobně,“ pokrčil rameny hostinský. „Buď to tak, nebo za něj vládnu jeho kapitáni.“

„O tom pochybuji,“ zavrtěl hlavou Rod. „Ještě nikdy jsem neslyšel, že by nějaký výbor dokázal skutečně účinně vládnout. Vždycky musí být někdo, kdo má přinejmenším poslední slovo.“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„No dobře.“ Hostinský se podíval na Roda a zašklebil se. „Takže je Alfar přece jen na hradě!“ Pak se obrátil na patě a vydal se zpátky do kuchyně, potřásaje přitom hlavou. „Řeči! Jen hlupáci jim naslouchají!“

„V tom případě jsou lidé většinou hlupáci,“ poznamenal Rod směrem k Flaranovi a Simonovi. „A proto, pokud se rozšíří řeči, kterým nechcete, aby lidé věřili, musíte rozšířit protiřeči.“

„A ty si myslíš, že tohle Alfar právě dělá?“ Simonovi se zase na tváři objevil jeho obvyklý mírný úsměv.

„Nepochybuji o tom. Vezmi si výsledek - každý, kdo by pomyslel na protiútok v době, kdy je Alfar pryč, si to teď rozmyslí. Na druhé straně, *opravdu* by mohl objíždět kraj v přestrojení.“

„Proč by to nemohli udělat jemu oddaní čarodějníci?“ zašklebil se Flaran. „Nebylo by přirozené, že si jako pomocníky ve vládě vybere své kouzelnické přátele?“

Svůj soud vyslovil až příliš hlasitě. Harl vzhlédl a zvolal: „Všichni čarodějníci a čarodějnice jsou Alfarovi oddáni. Proč by nebyli?“

Flaran a Simon okamžitě zpozorněli.

Rod se pokusil otupit hrot Harlova prohlášení. Obrátil se k němu a prohodil: „Když to bereš takhle, neměli by mu být oddaní i vesničané? Říká se přece, že hledá talentované *lidi* pro svou vládu.“

„No... to je pravda.“ Harl se zamračil.

Doln vzhlédl s nadějí v očích. „No jistě! Třeba se mu nepodařilo najít dost čarodějníků na *všechna* vládní místa, co?“

„Ano.“ Rod potlačil úsměv. „Určitě to tak bude.“

Doln se zašklebil a obrátil se k Harlovi a Kenchovi, aby s nimi tuto možnost prodiskutoval. Rod si s překvapením uvědomil, že dokonce i gramaryjští vesničané mají ambice. Což samozřejmě bylo dokonale přirozené; měl to předvídat. Až se vrátí do Runnymede, bude si o tom muset popovídat s Tuanem; bylo by nebezpečné, pokud s tím ve svých plánech nepočítal.

Obrátil se zpátky na Flarana. „Rozhodně nejsme jediní, koho to napadlo. Jak to tak vypadá, lidé brzy *doopravdy* půjdou za Alfarem - protože budou věřit, že se s ním dočkají povýšení.“

„Samozřejmě, že by mohli.“ Flaran se zašklebil. „Proč by neurození nemohli mít za správné vlády šanci dostat se nahoru?“

Rod se zamračil. Na jeho vkus znělo Flaranovo prohlášení trochu příliš marxisticky. „Ano, pokud by byli těmi jedinými z tisíců, které si on vybere.“

„A já si stejně myslím, že svoje lidi si už vybral,“ řekl Simon. „Musel si je vybrat už předtím, než se pustil do toho šíleného podniku. Na jeho místě bych příliš nevěřil těm, kdož se pod jeho vlajku přidají až nyní.“

Flaran se zamračil; zjevně se mu to vůbec nelíbilo.

„Ale jeho oblibu u lidí by mohla zvednout už jen pouhá naděje,“ poukázal Rod. „Jen ta představa, že by člověk neurozený mohl vládnout vévodství, mu může získat úžasnou podporu lidu.“

„Opravdu by to mohly dokázat pouhé lidské řeči?“ zeptal se Flaran.

„To a mnohem víc,“ odpověděl Rod hořce. „Což je také nejlepší důvod pro to domnívat se, že Alfar je pořád ještě na svém hradě.“

Flaran vyřeštil oči. Pak je zavřel, potřásl hlavou a znovu je otevřel.

„Já jsem zmaten stejně,“ přiznal se Simon. „Jak by pouhé řeči mohly -“ Náhle se mu v hlavě rozbřesklo a on zmlkl uprostřed věty.

Rod přikývl. „Nemusí dělat nic než zůstat ve svém hradě a pojistit si, že se řeči začaly šířit. Jakmile se dostanou mezi lidi, má na jedné straně zajištěnou oddanost obyčejných lidí a na druhé straně si ti ostatní začnou dávat pozor, aby se nezapletli do něčeho neložného, či přímo do spiknutí - ze strachu, že by je mohl slyšet Alfar osobně.“

Flaran se otřásl a rychle se rozhlédl po místnosti - a Roda se najednou zmocnil nepříjemný pocit kolem žaludku. Alfar opravdu mohl sedět v tomto výčepu, mohl to být jeden z vesničanů, nebo možná sám hostinský, a mohl čekat na Tuanova agenta - takového, jakým byl Rod. Past mohla sklapnout každým okamžikem...

Obavy vzápětí vystřídal hněv. Přesně to Alfar chtěl, aby si Tuanův agent myslel. Říkalo se tomu 'demoralizace' a skoro to účinkovalo. Rodova úcta k černokněžníkovi zase stoupla, stejně jako jeho nepřátelství k němu. Jak je možné, že středověcí vesničané byli tak důmyslní?

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Na druhé straně, možná s trochou pomoci...

Simon se naklonil k Rodovi a zamumlal: „Nedívej se tam, ale tamto děvče nás pozoruje od chvíle, co jsme vešli dovnitř.“

„To je trochu divné,“ připustil Rod. „Žádný z nás není tak docela tím, co by se dalo označit jako vzor maskulární krásy.“

„To je pravda,“ uchechtl se Simon. „Ale nejsou to jen oči, čím nás tak upřeně sleduje.“

„Opravdu?“ Veškeré Rodovy bezpečnostní senzory náhle zbystřily na maximum - ne že by mu to k něčemu bylo. Vytáhl minci a vyhodil ji do vzduchu - a přitom si dal záležet, aby ji 'náhodou' vyhodil jejím směrem. Když se obracel, aby ji zvedl, přejel ji rychlým pohledem. Napadlo ho, že to není zase takový div, že si jí nevšiml dřív. Byla asi tak normálně velká, ne těžší, než by na svou výšku měla být, s docela příjemnou tváří a žlutohnědými vlasy.

Rod zvedl minci a obrátil se zpátky k Simonovi. „Nevypadá zrovna jako průměrná čarodějnice, co?“

Simon se zamračil. „Velice obyčejná čarodějnice, řekl bych.“

„To, cos teď řekl, je protimluv. A nemá ani příliš mnoho zkušeností ve skrývání svého zájmu.“

„Ach, vede si docela dobře,“ opáčil Simon. „Ale já jsem v tom zběhlejší než většina ostatních, mistře Owene - a když někdo z nás řekne něco, co ji zaujme, její štít trochu sklouzne.“

Rod se zamračil. „Tak proč nenápadně nezamířila ke dveřím, jakmile jsme se o ni začali bavit?“

„Protože tvé myšlenky nikdo slyšet nemůže - a já dokážu něco jiného říkat a něco jiného si přitom myslet.“ Když si všiml Rodova úžasu, zašklebil se. „Nediv se tak - co od přírody dokáže každá žena se my, muži, také můžeme naučit. Co se Flarana týče, mluvím tak tiše, že mě nemůže slyšet.“

Rod šlehl okem po jejich společníkovi; tvářil se celkem bezstarostně. Podíval se zpátky na Simona. „Takže nám žádné skutečné nebezpečí nehrozí?“

„Ach, něco ji poplašilo.“ Simon se zadíval na dívku a pak zpátky na Roda. „Raději bychom měli jít svou cestou, mistře Owene, a to rychle, než zavolá další, kteří slouží Alfarovi.“

Rod se krátce podíval na dívku a rychle dospěl k rozhodnutí. „Ne, nemyslím, že je to doopravdy nutné.“ Pokynul dívce.

Zatvářila se vyděšeně, ale zjevně neměla žádný důvod ke strachu a proto vstala a vykročila k ním. Pomalu, jakoby neochotně se zeptala: „Co vám mohu nabídnout, ctění páni? Pivo? Nebo ještě jídlo?“

„Prozatím nic z toho.“ Rod ji obdařil přátelským úsměvem. „Pověz mi - nezneklidňuje tě, že tady nejsem, když tady ve skutečnosti jsem?“

Vytřeštila na něj oči v němém úžasu a Simon zamumlal: „Dobrý tah, je naprosto odzbrojená. Jistě, Alfar je její pán. Slídí tady po čarodějnicích.“

Rodova dýka se v mdlém světle hostince zaleskla dřív, než Simon dopověděl první větu, a její hrot se přitiskl na dívčin živůtek. Dívka zděšeně pohlédla na nahou ocel.

„Posad'se.“ Rod měl stále na tváři úsměv, ale nyní vypadal mnohem zlověstněji.

„Pane,“ vydechla s očima upřenýma na dýku, „to nesmím.“

„Nesmíš mi odmítnout? Ne, to bys opravdu neměla. A teď se posad'.“

Chvějící se dívka klesla na volnou židli. Rod ji vzal za ruku a zářivě se na ni usmál. „Simone, podívej se na ni a řekni mi, co jsi zjistil.“ Pak si dívku přitáhl bliž k sobě a zašeptal jí do ucha: „Tak, děvenko, teď seď klidně a nevsímej si prstů, jež zkoumají tvou mysl – a pokud je ti jejich dotek nepříjemný, pomni, že můžeš mít v hlavě slova, kterými bys přivolala vojáky, kteří by nás pobili.“ Pozvedl si její ruku ke rtům a políbil ji, pak se na ni znovu usmál. „Já vím - chtělo by se ti vyskočit a zaječet. Ale nedělej to, můj nůž je příliš blízko - a nemyslím, že bys ho dokázala uchopit svou myslí dřív, než stačím bodnout - protože v tomto případě může být má ruka rychlejší než myšlenka.“ Všiml si, že se rychle podívala na čepel a upozornil ji: „Ujist'uji tě, že už jsem měl s čarodějnicemi co do činění dřív.“ Což byla pravda - s jednou dokonce dobrých deset let žil.

Vyděšeně k němu vzhlédla. „Ale... proč líbáš mou ruku, jsi-li mým nepřítelem?“

„Kdyby nás někdo sledoval... vidíš, mladý Doln se na mne dívá - ne, nedívej se! - a jeho pohled je všechno jen ne přátelský. Vlastně to

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

vypadá, jako by si chtěl dát mé srdce jako hlavní chod. Ne, nedoufej - ujist'uji tě, že se umím bít lépe než on, mnohem lépe.“ Všiml si záblesku strachu v jejích očích a rozhodl se ho přiživit. „Sed' velice klidně. Nechtěla bys přece, abych mu ublížil, že ne?“

„Ach, to ne!“ vyhrkla dívka. Pak si uvědomila, že prozradila víc, než jen vojenské tajemství, a zarděla se.

„Ano, dobrá práce,“ zabručel Simon. „Dívej se na stůl, hodná holčička... nemysli na nic jiného než na jeho barvu a hladkost... Tak!“

Dívka pojednou vyjekla a ztuhla, zvrátila hlavu a s očima zavřenýma klesla do židle.

„Dej od ní ty pracky pryč!“ Doln vyskočil a v ruce se mu zaleskl nůž.

Rod se pomalu zvedl, ve tváři se mu objevil zlověstný výraz a dýka v jeho ruce se zablýskla. „Dobře, udělám, co si přeješ - dám od ní pracky pryč. A co dál?“

Harl se zakabonil a postavil se vedle Dolna, ale v mladíkových očích se objevila nejistota. Přesto zůstal stát - ztěžka polkl, ale ze svého místa se nehnul.

„Pomalů, chlapci, pomalů,“ řekl tiše Simon. „Jenom spí - nic jí není, jen spí.“

Doln po něm šlehl pohledem, pak se podíval na bezvědomou dívku a v očích se mu zablesklo.

„Pomalů, chlapče,“ navázal Rod na Simona. „Neublížíme jí.“ Rychle se podíval po Simonovi. „Pokud se nepletu, můj přítel se jí právě snaží pomoci.“

„Co je to za způsoby pomáhat člověku tím, že ho oloupíte o smysly?“ zvolal Doln.

„Jistě, co je to za způsoby!“ Flaran vyskočil ze židle, oči rozšířené děsem.

Kenčův pohled by zabil zmiji na místě a Harl se pomalu začal zvedat, aby se přidal k Dolnovi.

Dívka si povzdechla a hlava jí spadla na stranu.

„Zeptej se jí,“ řekl Rod tiše. „V minutě bude vzhůru.“

Doln se podíval na dívku. Její víčka se zachvěla, pak se zvedla. Nechápatě se rozhlédla kolem sebe, pak si náhle uvědomila, co se stalo, její oči se doširoka otevřely a dívka zalapala po dechu.

„Marianno!“ Doln poklekl na jedno koleno a uchopil ji za obě ruce. „Co s tebou ti chlapi udělali!“

Dívka se na něj roztržitě podívala a odtáhla se. Pak ho poznala a trochu se uvolnila. Rozhlédla se kolem sebe a její pohled se střetl s Rodovým. Pomalu přejela očima na Simona, pak zpátky na Dolna a na rtech se jí objevil úsměv. „Ne, neboj se o mne, můj dobrý Dolne. Jsem v pořádku - ano, jsem víc v pořádku, než jsem byla po celé týdny.“ Obrátila se na Simona a pak zase zpátky na Dolna. „Tito dobří muži mi pomohli.“

Doln těkal divoce očima z jednoho na druhého. „Co to bylo za pomoc, žes ji přijala tak klidně?“

„To nepotřebuješ vědět,“ odpověděl místo ní Simon. „Teď nás nech o samotě, prosím tě, protože si s tvou Mariannou ještě potřebujeme promluvit.“

„Nejsem jeho,“ odsekla dívka trochu hrubě a oslnivě se na Dolna usmála. „Nevím, proč se o mne vůbec staráš.“

Doln těžce polkl a vstal, oči však stále upíral na ni. „Já... měl jsem o tebe starost, Marianno.“

„Teď to vím - a děkuji ti za to.“ Barva už se jí vrátila úplně. Sepjala ruce a vzhlédla k němu skrze dlouhé řasy. „Z celého srdce ti děkuji. Ale prosím tě, abys udělal, co po tobě tento dobrý muž chce. Dolne, protože si s nimi skutečně musím promluvit.“

Doln váhavě ucouvl - a vrazil do Harla, který zamumlal nějakou kletbu a vrátil se ke svému stolu. Doln ho následoval, ale očima nepřestával těkat z Marianny na Roda, pak na Simona a zase na Mariannu. Pak Kench něco zamumlal a Doln se otočil k němu, zamračil se a všichni tři mladíci se dali do tlumeného hovoru, vrhající při tom pohledy střídavě na Roda a na Simona.

Flarana si nevšimli. Ale kdo by ano?

Marianna se se šťastným úsměvem na tváři obrátila na Simona a rukou si při tom přičísla vlasy. „Musím ti poděkovat za mnohé. Teď se mne ptej na co chceš. Ráda ti na všechno odpovím.“

Rod si přejel dlani po obličej, aby zakryl úsměv a pak se otočil k Simonovi: „Nevadilo by ti říct mi, o co tady jde?“

„Není to nic než to, co už jsi viděl dříve,“ odpověděl Simon. „Konala pod zakletím. Já ho zrušil.“

„Pod zakletím?“ Rod vytřeštil oči na Mariannu a zbledl. „Čarodějnice?!“

„Přesně tak.“ Dívka zahanbeně sklonila hlavu. „Teď vidím, že to tak muselo být.“

Simon se natáhl a vzal ji za ruku. „Za to se nemusíš stydět, děvče. Není to tvoje vina, že jsi byla zakletá.“

„Ale ano!“ Dívka vzhledla. „Protože jsem svou čarodějnickou moc skrývala před svými sousedy, cítila jsem se provinile a zahanbeně - až jsem začala věřit, že jsem lepší než oni, protože jsem dokázala číst myšlenky a pohybovat věcmi silou své mysli a oni nemohli. Došlo to až tak daleko, že jsem byla přesvědčena, že my čarodějnice a čarodějníci jsme skutečná šlechta, nová šlechta, které je předurčena vládnout světu - ano, lépe, než to dokážou lordi!“

„Za tohle si tedy dáváš vinu?“ usmál se Simon.

„A neměla bych?“ Dívka se zarděla a sklopila oči. „Běda, toto jsem si jen myslela! Ale já jsem také konala - a žádná jiná čarodějnice to necítila tak jako já, žádná z těch čestných, protože já je poslouchala a slyšela jejich myšlenky na dálku. Ne, žádná neuvažovala o tom, že by čarodějnice měli vládnout - dokonce ani ty z Královčina covenu ne. A tak, když Alfar začal pátrat po vazalech a prohlašoval, že čarodějnice a čarodějníky vyzvedne na místa nejvyšší, prohlásila jsem ho okamžitě za svého vůdce a přísahala mu svou oddanost. Všechno o co požádá, prohlásila jsem, bez váhání vykonám.“

„A o jakou službu tě požádal?“

„Jen o tuto.“ Pohybem ruky obsáhla celou hospodu. „Tady je to mé místo nejvyšší! Dělán tady děvče pro všechno a přitom naslouchám jiným čarodějnicím a ty, které jsou proti Alfarovi, jsem měla hlásit. A já to dělala - dokonce s radostí.“ Zdrčeně si skryla tvář v dlaních. „Ach, jaká hanebnice jsem to byla, špinavá zrádkyně! Vydala jsem mu tři čarodějnice - ubohé, bezbranné duše, hledající spásu na svobodném jihu!“ Zoufale vzhledla k Simonovi. „Skutečně jsem si tenkrát myslela, že každá čarodějnice nebo čarodějník, který se

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

nepřihlásí k Alfarovi, je zrádce. Proto jsem je udávala Alfarovu covenu a ten poslal vojáky vedené čarodějníkem, aby čarodějníci odvedli, a -“ Ukryla si tvář v dlaních a rozplakala se. „Ach! Co jen se s těmi ubožáčkami stalo!“

Ramena se jí roztrásla přerývanými vzlyky. Simon ji pohladil a objal ji paží kolem chvějících se ramen. „Nemusíš plakat, děvče! To, co jsi udělala, jsi nevykonala o své vlastní vůli a rozhodnutí.“

Vzhlédla k němu očima plnými slz. „Jak by tomu mohlo být jinak?“

„Když sis poprvé pomyslela, že jsi něco víc, než ostatní lidé, černokněžníkovi lidé už na tebe působili svým zhoubným vlivem.“ Simon se usmál. „Ta myšlenka, že čarodějníci a čarodějnice jsou svým zrodem předurčení vládnout, není ve skutečnosti tvá. Ale vpravili ji do tvé mysli nanejvýš opatrně a zručně, takže jsi ji za svou považovala.“

„Opravdu?“ vydechla s očima rozšířenýma úžasem.

Simon přikývl. „To mi můžeš věřit. „Já sám jsem něco podobného zažil, drahá čarodějnice - promiň mi to oslovení - a znám to.“

„Samozřejmě, že ti promím!“ zvolala. „Jak jen ti mohu poděkovat, žes ze mne sňal tu kletbu?“ Náhle se její tvář rozzářila a dívka zatleskala rukama. „Už vím! Poputuji s tebou na sever a stejně jako ty budu jiné zbavovat jejich zakletí!“

Rod šlehl pohledem po Simonovi a pak se obrátil k Marianně. „Ehm - nemyslím, že je to nejlepší nápad.“

Dívčín obličej se protáhl. „Proč ne? Jak potom -“

„V podstatě totéž - ale přímo tady.“ Rod se přinutil k úsměvu. „Dělej to, co udělal Alfar tobě, ale pro naši stranu. Pracuj dál jako služka a dál pátrej po čarodějnicích mířících na jih. Ale když je odhalíš, *nehlaš* je Alfarovým pohůnkům.“

„Ale to je jen malá pomoc!“ zvolala zklamaně.

„Ti, které zachráníš, si to myslet nebudou,“ ujistil ji Simon.

„Ale byli by zachráněni, i kdybych tady nebyla.“

„Nikoliv.“ Rod zavrtěl hlavou. „Pokud odsud odejdeš, Alfarovi muži se to brzy dozvědí a pošlou místo tebe někoho jiného. Jediný způsob, jak můžeš uchránit uprchlíky, je zůstat tady a krýt je.“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„Určitě musí být význačnější práce, které bych se mohla zhostit!“

Rodovi bleskla hlavou myšlenka. Zašklebil se a řekl: „Když o tom teď mluvíš, tak je. Mohla bys najít dvě nebo tři jiné čarodějnice, které jsou ochotny zůstat na naší straně.“

„Jiné?“ Překvapeně se na něj podívala. „Jak to pomůže naší věci?“

„Každá z nich může najít další dvě,“ vysvětlil jí Rod, „a každá z nich zase dvě další a tak dál a tak dál - až si vybudujeme síť čarodějnic po celém vévodství Romanovců, podobnou jako má Alfar.“

Zamračila se a zavrtěla hlavou. „K čemu to bude dobré?“

„Král Tuan dříve nebo později připochoduje na sever. Až sem přijde, dá vám vědět a všechny čarodějnice se budou moci aktivně zapojit do boje.“

„Zapojit se do boje?“ Vytřeštila na něj oči. „Jak?“

„I to se dozvíte. Jen buďte připraveny to udělat.“

Pomalu přikývla. „Pořád ještě zcela nerozumím - ale věřím ti. Udělám, co říkáš.“

„Hodné děvče! A nedělej si žádné starosti. Nebudeme po tobě chtít nic složitěho - jen spolu s ostatními přijít na určité místo a napadnout určitou část černokněžníkovy armády.“

„Jak poroučíš,“ řekla dívka, ale zatvářila se pochybovačně. „Ale jak se dozvím co přesně mám udělat a kdy?“

„Někdo ti to řekne. Od této chvíle je tvé krycí jméno v antiAlfarovské síti, ehm, 'Esmeralda'. Takže když někdo přijde a řekne ti, že má vzkaz pro Esmeraldu od Kerna -“ Roda se znovu zmocnil pocit, že si tohle jméno neměl vybírat, „- budeš vědět, že je to vzkaz ode mne.“

„Ale proč se nemůžu jmenovat prostě Marianna?“

„Kvůli případným zrádcům. Pokud Alfarovi nebo jeho lidem někdo udá čarodějnici 'Esmeraldu', nezjistí, že se jedná o tebe.“

„A 'Kern' je tvoje falešné jméno?“

Doufám, že ano. „Je to stejně dobré jméno, jako kterékoliv jiné. Podstata spočívá v tom, abychom se navzájem neznali pravými jmény. Uděláš to, Esmeraldo - budeš pátrat po čarodějnicích, které nenáležejí Alfarovi?“

Dívka pomalu přikývla. „Ano - jestli skutečně věříš, že je to nejlepší způsob, jak mohu být užitečná.“

„Hodné děvče!“ Rod ji pohladil po ruce. Skutečně se mu ulevilo - byla vážně příliš mladá a příliš sladká na to, aby skončila v Alfarově mučírně. Bude lépe, když zůstane tady v bezpečí. „A teď - mohla bys, prosím tě, uklidnit našeho přítele Dolna? Nemohu se zbavit pocitu, že by mě nejraději viděl se svým nožem mezi žebry.“

„Jistě.“ Půvabně se zarděla a vstala. „Děkuji ti, dobrý muži.“ Pak se vydala za svým nápadníkem.

„Zdá se, že zapomněla docela rychle, že?“ poznamenal Simon s úsměvem.

„Ano. A tak to má přece být.“ Rod pozoroval Dolna, který se očima vpíjel do Marianniny tváře. Pak ji uchopil za obě ruce a Rod se s povzdechem obrátil zpátky k Simonovi a Flaranovi. „Mladá láska! Není to báječné?“

„Pravda.“ Simon pohledl přes Rodovo rameno na mladý pár. „Ale nemohu se zbavit dojmu, příteli Owene, že v jejích slovech bylo něco pravdy - ne že by ty myšlenky o nadřazenosti čarodějnic byly vlastní, ale řekněme, že Alfar zasil do plodné půdy, co říkáš?“

„Docela určitě! Není možné zhypnotizovat někoho, kdo *skutečně* nechce - a tahle dalekodosahová hypnóza by rozhodně nemohla působit tak dobře, kdyby si sama nebyla tak trochu nejistá - říká se tomu 'pocit méněcennosti'.“

„Méněcennosti?“ vytřeštil oči Flaran. „Co je to za nesmysl? Čarodějnické síly nás činí mocnějšími, než jsou obyčejní lidé!“

Rodovi neuniklo to 'nás' v jeho zvolání.

„Ano, ale oni to tak neberou. Cítí jen to, že jsou jiní, a že pokud ostatní lidé přijdou na to jak jsou jiní, nikdo je nebude mít rád.“ Pokrčil rameny. „Jestliže tě nikdo nemá rád, musíš být méněcenný. Já vím, že to doopravdy nedává smysl, ale působí to. A jelikož tenhle pocit nemá nikdo rád, dříve nebo později začne každému čarodějníkovi a čarodějnici klíčit v hlavě myšlenka, že doopravdy méněcenní nejsou - to jen ostatní na jejich moc žárlí. Přirozený důsledek jsou pak hony na čarodějnice - ke kterým tu docházelo už dobrých čtyři sta let.“

„Ano!“ chopil se Flaran jeho myšlenky. „Tyranizují nás a pronásledují nás - tak to doopravdy je!“

„Jistě, je to lákavé považovat se za pronásledovaného - zvlášť když je to pravda. Ale to je ještě *horší* než pocit méněcennosti.“ Ukázal palcem dozadu přes rameno. „Pokud tě lidé začnou pronásledovat a štvát - a jsou to normální lidé, obyčejní a dobří - pak musíš být ještě horší, než méněcenný; musíš být špatný! Ale kdo může snést pocit, že ho všeobecně považují za špatného?“

„Zlí lidé,“ odpověděl Flaran pohotově.“

„A máš to.“ Rod rozhodil ruce. „Místo abys řekl: 'jsem méněcenný', říkáš: 'jsem zlý' - každý je raději prvotřídní zloduch, než dobrý, ale méněcenný člověk.“

Flaran na něj zíral mlčky.

„A nebo!“ Rod pozvedl ukazováček. „A nebo se rozhodneš, že nejsi zlý, ale nejsi ani méněcenný - že tě pronásledují jen proto, že na tebe žárlí. Takže si z jejich pronásledování vyvedeš, že jsi lepší než oni. Že se bojí se s tebou porovnat. Honí tě, protože se tě bojí.“

Flaran pomalu zvedl hlavu a Rod si všiml, že se mu v očích zablesklo.

Pokrčil rameny. „Všechn čarodějní lid si to patrně do jisté míry myslí - tomu se říká paranoia. Ale mají to pod kontrolou. Uvědomují si, že ať si sami myslí cokoli, důležitější je, co si myslí jejich sousedé, ti v podstatě dobří lidé. A pokud má taková čarodějnice v sobě alespoň špetku soudnosti, uvědomuje si své chyby stejně, jako svou moc - takže u ní pocit, že je pronásledována, nepropukne naplno. Je to svým způsobem dělící bod mezi paranoiou a realitou. Ale činí to z nich potenciální oběti Alfaraova vymývání mozků - nebo přesvědčování, chceš-li.“

Flaran se odvrátil. Z tváře se mu vytratila všechna barva a ruce se mu chvěly.

Rod ho chvíli pozoroval, pak potřásl hlavou a na tváři se mu objevil smutný úsměv. *Ubohé dítě*, pomyslel si, *ubohé neviňátko*. Flaran by patrně svým způsobem nejraději jen tak přežíval ze dne na den až do konce svého života a cítil se při tom méněcenný a pronásledovaný. Nebylo divu - bylo už tak dost zlé narodit se jako esper, ale mnohem horší bylo zjistit, že navíc nijak výjimečný.

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Odvrátil se a zachytil pohled Simonových očí. Starý muž se tvářil soucitně a Rod mlčky přikývl. Oba věděli až příliš dobře, jak hořké je poznávat životní realitu.

Na cestě se Rod se Simonem pokoušeli znovu zavést přátelskou konverzaci, ale nálada se změnila a jejich bodrost byla velice nucená. Když zjistili, že se do ní musí nutit všichni tři, nechali toho.

Samozřejmě, obecnou náladu nepozvedlo ani to, že Flaran mlčky seděl na kozlíku vedle Roda a zachmuřeně civěl na cestu.

Nějaký čas jeli mlčky, ale napětí narostlo natolik, že to Rod nakonec nevydržel. „Podívej se, Flarane, chápu, že je ti nepříjemná myšlenka, že Alfar mění celou populaci lidí v loutky - ale přesně tohle se děje. Takže nezbyvá, než to uznat, přenést se přes to a začít uvažovat, co proti tomu dá dělat. Chápeš? Cítit se mizerně ještě nikomu nepomohlo.“

Flaran se nepřítomně podíval na Roda. Jeho pohled se pomalu zaostřil. „Ne. Ne, to není to, o čem jsem přemítal, příteli Owene.“

Rod si ho chvíli mlčky prohlížel.

Pak řekl: „Aha,“ a „Opravdu?“

Narovnal se na kozlíku a podíval se Flaranovi zpřímá do očí. „Tak co tě tedy trápí?“

„Ta myšlenka, kterou vysloвило děvče z hostince.“

„Která - ta o přirozené nadřazenosti čarodějnic?“ Rod potřásl hlavou. „To je přece nesmysl.“

„Ne, dává to dobrý smysl - nebo pokud ne dobrý, tak smysl určitě.“ Flaran se zahleděl přes Rodovo rameno k nebi. „Skutečně - čarodějnice by mohly vládnout.“

„Ale jdi! Za chvíli se mi budeš pokoušet namluvit, že Alfar je v podstatě dobrák, a že si vesničany nepodmaňuje, ale vlastně je osvobozuje.“

Flaranovy oči se rozšířily. „Vždyť je to pravda.“ Začal pokyvvovat hlavou, stále rychleji a rychleji. „Skutečně je to všechno pravda. Osvobozuje vesničany od nadvlády pánů.“

Rod ztěžka polkl a odvrátil se. Podíval se na Simona. „Prověř ho, ano? Vezmi si ho do práce. Připadá mi, jako by se o něj pokoušelo Alfarovo zakletí.“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„To ne!“ namítl Flaran, ale Simon už se zahleděl do prázdna. Pak zavrtěl hlavou. „Nenašel jsem nic víc než dříve, mistře Owene - jen myšlenky na to, jak je dnes hezky a tvář dívky, která nás dnes obsluhovala.“ Znovu se podíval na Roda. „To nejsou myšlenky zaklínadlem spoutané mysli.“

„Spoutané zaklínadlem? Jistě že ne!“ zvolal Flaran. „Jen proto, že mluvím pravdu, mistře Owene?“

„Pravdu?“ Rod si odfrkl. „Někdo ti musel vymýt mozek, pokud tohle považuješ za pravdu!“

„Tak to není - dobře, poslechni si tohle!“ Flaran rozhodil ruce. „Mám za to, že prostý lid potřebuje vládce -“

„O tom se nemíním přit,“ zavrčel Rod.

„Ale nepopřeš to! Všechno nasvědčuje tomu, že je to tak!“ Flaran se ohlédl přes rameno. „Nemám pravdu, mistře Simone?“

„Někdo vládnout musí,“ připustil Simon váhavě.

„A musí-li někdo vládnout - pak musí existovat vládci!“ Flaran se plácl do kolen. „A nebylo by mnohem lepší, kdyby vesničanům vládli ti, kteří se narodili stejně jako oni jako chudáci? Ti, kteří znají bídu a těžký úděl poddaného lidu? Nebudou z nich mnohem lepší vládci než z těch, kteří se narodili uprostřed stříbrných talířů a rubínových prstenů na zámcích, z těch, jež ani na okamžik nepoznali těžkou práci a ani po tom netouží? Ne, všichni ti lordi na nás shlížejí z vysokých věží svých hradů a mluví o nás jako bychom byli pouhý dobytek. Věci, které je možné vlastnit! Stádo! Ne muži a ženy!“

Rod na něj zděšeně hleděl. „Kde jsi slyšel tyhle žvásty?“

Flaran zrudl. „Pravdu nazýváš žvásty?“

„Nevím, kdo ti to napovídal,“ řekl Rod, „ale rozhodně nikdy nevládl. Většina z těch, kdož to zkusili, by tohle nikdy neřekla - a kde by ses s někým takovým vůbec setkal?“

„Mám dobré uši, mistře Owene. Možná hloupě mluvím, ale tu a tam něco zaslechnu. Mluvil jsem s lidmi, kteří pánům slouží, a od těch vím, jak o nás mluví. A také jsem slyšel stesky svých sousedů, kteří úpí pod panskou porobou - takže mi nezbývá než předpokládat, že nemáme ty nejlepší pány.“ Flaran zavrtěl hlavou. „Ne, to co vypráví panské služebné, dává smysl - neboť kdo ví lépe, po čem lidé

touží, než ten, kdo dokáže číst jejich myšlenky? A kdo je dokáže lépe ochránit při jejich práci než ten, kdo ví, co to práce je?“

„Žvásty,“ zavrčel Rod. Odvrátil se a uviděl skupinu vesničanů oblečených v ručně tkaných oděvech a prohýbajících se pod těžkými ranci, která se ubírala směrem k nim. „Tam!“ ukázal na ně prstem. „To je výsledek toho, o čem mluvíš! Ubozí lidé prchající z rodné země, osamělí a opuštění, protože jejich domovy zničila válka! Lidé oloupení o všechno, třebaže jejich vesnice ještě stojí, ale kteří si přesto sbalili všechno, co dokázali unést, a prchají ve strachu před vládou, již nevěří!“

„Vesnické chýše hořely ve válkách vždycky,“ zvolal Flaran, „vždycky, když se dva páni rozhodli vyřešit nějaký svůj osobní spor bojem! Tentokrát jim válka přinese alespoň nějaké dobro, protože ti, kdož vyhrájí, se narodili mezi nimi.“

„Žvásty,“ řekl Rod znovu, „polopravdy a prázdné fráze!“ Ostře se podíval na Flarana. „Já ti řeknu, co to je. Něco, co zdánlivě vypadá jako pravda, ale pravda to není. Je to způsob, jak ničemové vždycky omlouvali své činy. Vysvětlují tím něco, co už se stalo - a oni se to pokoušejí podat jako něco dobrého, i když to doopravdy není. Přesně to teď děláš ty - pokoušíš se najít způsob, jak vydávat špatné věci, které se staly, za dobré. Měl bys říct upřímně: 'Toužím po moci a tak si ji беру.' A pravé důvody, které vedou tvé činy, jsou závist a pomstychtivost.“

Koutkem oka si všiml, že vesničané po obou stranách vozu zastavili a zírají na ně. Tím lépe - jen ať to slyší svědci!“

„Jak můžeš něco takového říct?“ zamračil se Flaran a pohodil hlavou. „Vždyť ty sám máš nesmírnou moc!“

Rod ztuhl. Copak se nějak prozradil? „Co... moc... jakou?“

„Přece nadání zakrývat svou mysl! Náš přítel Simon to řekl - žádný čtenář myšlenek do tvé hlavy nepronikne. I já jsem si toho všiml, jakkoliv jsou mé vlastní schopnosti v tom směru nepatrné!“

Rod se zachvěl. Tohle nikdy nemělo proniknout na veřejnost.

„A jak úžasná moc to je!“ pokračoval Flaran. „Jak velkou výhodu skýtá tomu, kdo by chtěl dělat něco špatného! Kdybys byl Alfarovým přívržencem, udělal by z tebe vévodu špehů!“ Usmál se a v očích se

mu zalesklo. „Nebylo by to skvělé, mistře Owene? Nelíbilo by se ti být vévodou?“

„Mně připadá, že by to bylo hrozné,“ opáčil Rod. „Chápeš vůbec, co jsi řekl? Měl bych pomáhat jednomu z nejhorších tyranů a zločinců proti lidskosti, o jakém jsem kdy slyšel! Přestaň na chvíli mluvit a zamysli se!“ Pozvedl ukazováček. „Dokonce i v těch nejtvrděších diktaturách, které Terra ve své minulosti zažila, se lidé mohli těšit alespoň z jedné svobody - svobody mysli. Alespoň myšlenky měli svobodné. Ale Alfar se to pokouší změnit. Pokouší se nastolit tyranii tak úplnou, že lidem už nebudou patřit ani jejich vlastní myšlenky!“

„O co vlastně přijdou?“ Flaran mávl rukou. „Myšlenky nejsou nic, mistře Owene - jsou to jen pavučiny, pápěří ve větru! Co jsou svobodné myšlenky proti plnému břichu a úlevě od nelidské dřiny? Co je svoboda myšlení proti osvobození od chtění? Jakou cenu má právo na utajení myšlenek v porovnání s vědomím, že král považuje i posledního svého poddaného za sobě rovného? Jen si to představ!“ Zahleděl se do dáli a v očích se mu zalesklo. „Představ si, jak sladce se zde bude žít, až budou vládnout čarodějové! Jaký ráj na zemi tady budeme mít a všichni lidé se na něm svou prací budou moci podílet!“

Mladíkův entuziasmus Roda ohromil. Pak se pohodlně opřel o přední čelo vozu a řekl: „Tak dobře - vyprávěj mi o tom.“

„Pomysli jen na to, jaké by to bylo, kdyby čarodějnice a čarodějníci mohli užívat svou moc otevřeně! Už nikdy by nebyla sucha ani záplavy, protože čarodějnice dokážou poručit počasí! Už nikdy mor nebude zabíjet dobytek, protože čarodějnice ho dokážou vyléčit! Ani lidé už nebudou umírat na nemoci, když se o ně budou starat čarodějní lékaři! Sedláci už se nebudou muset dít do úmoru jen aby nějaký pán mohl jíst ze stříbrných talířů nebo prohýřit výsledky jejich práce za jedinou noc! Nikdo nezůstane nevyslyšen ve svých stížnostech, protože čarodějníci je uslyší vždy a najdou na jejich trampoty vhodný lék.“

„Ano, pokud si nebudou stěžovat, že jejich černokněžnický král dělá něco, co se jim nelíbí! Pak je prostě umlčí hypnózou!“

„Ach, takových bude jen málo!“ Flaran se zatvářil znechuceně. „Kdo by se staral o pár kverulantů? Hlavně že většina bude se svým osudem spokojená!“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„Správně - a Alfar bude jedním z nich! Ale nespokojených by nebylo jen pár. Byli by jimi všichni obyčejní lidé, kteří by si připadali méněcenní, protože nemají čarodějnickou moc! Cítili by odpor k těm, kteří vládnu, protože ji mají - ale zároveň by věděli, že čarodějníci vymyjí mozek každému, kdo na to jen pomyslí! Proto by mlčeli, ale žili by ve strachu a jejich životy by se proměnily v dlouhá, pomalá muka. Obyčejní lidé, jako ti muži a ženy kolem nás!“ Gestem ruky obsáhl vesničany, kteří se tísnili kolem s tvářemi rudými vzrušením. „Raději běžte dál, lidičky. Pomalu se přestávám ovládat - a když spolu bojují dva čarodějové, nevinní přihlížející často dojdou k úrazu.“

„Aha, tak přiznáváš, že jsi čaroděj?“ zvolal Flaran.

Rod zaskřípal zuby. Měl vztek sám na sebe, že tak hloupě uklouzl, nicméně se pokusil svůj omyl napravit. „Podle tebe jsem. Copak jsi neřikal, že neviditelná mysl svědčí o velké moci?“

„To jsem řekl - a jestliže jsi čaroděj, pak jsi i zrádce!“ Flaran vyskočil, obličej mu zrudl vztekem a najednou se zdál být nějak větší - vypadal skoro hrozivě.

Ani Rod nebyl zrovna mírumilovně naladěný. „Dávej si pozor na jazyk! Jsem králův muž a králi jsem oddán až do morku kostí!“

„Pak jsi zrádcem čarodějnictva!“ zahřímal Flaran. „Nejsi nic než nástroj k pronajmutí a král platí nejvíc! Jsi pouhý nástroj princátek, hračka v jejich rukou - a my jsme ti pěšáci, kteří musí umírat pro jejich pobavení! A ty jim sloužíš! Ty, který ses měl už dávno připojit k Alfarovi a bojovat proti nim! Ty jsi horší než zrádce - jsi bezectný otrok!“

„Dávej si pozor na jazyk!“ Rod vyskočil na nohy a vůz se povážlivě zakolébal. Ale Flaran rovnováhu neztratil, což Roda z nějakého důvodu rozběsnilo až k nepřičetnosti. „Dej si pozor koho nazýváš otrokem! Alfarův vliv na tebe zapůsobil tolik, že ses změnil v pouhou loutku!“

„Ne - jeho vyvoleného!“ Flaranovy oči zahořely náhlým zápallem. „Jsi blázen, že nevidíš jeho velikost! Protože Alfar zvítězí a všichni čarodějníci s ním - Alfar bude vládnout a ti zaprodanci, kteří se mu protivili, zemřou na hranicích! Alfar je budoucnost a ti, kdož se mu postaví, budou zašlapáni do prachu! Poklekni, blázne!“ zařval,

vyskočil na kozlík a napřáhl ruce k Rodovi. „Poklekni před Alfarem a přísahej mu svou věrnost jinak zemřeš smrtí zrádců!“

Tenké předivo Rodova sebeovládání se protrhlo docela a Rod vybuchl. „Kdo si k čertu myslíš, že jsi, že po mně chceš, abych přísahal? Ty idiote, ty slabomyslný hlupáku! Rozdrtil tvé já na prach, až z tebe nic nezůstalo! Už vlastně vůbec neexistuješ!“

„Ne - *já* existuji, ale *ty* jsi mrtvola!“ Flaran vytrhl nejbližšímu vesničanovi hůl a vší silou udeřil Roda do hlavy.

Rod uhnul a vrhl se na Flarana s dýkou v ruce, ale vtom ho uchopilo tucet rukou a strhly ho zpět a nebe, rámované obličejí vesničanů, se nad ním zatočilo. Ještě zahlédl hůl, která se na něj snášela - a zelenou uniformu s drátěnou košilí pod rozedranými šaty muže, který ji svíral v rukou.

Pak mu hlava vybuchla bolestí a Rod se propadl do temnoty zapomnění.

Kapitola 13

Do Rodova mozku se zakousl plamen pájecí lampy. Byla to velice neodbytná pájecí lampa. S nervy drásající pravidelností se vracela pořád na jedno místo v pravidelném, pulzujícím rytmu. Rod se přinutil otevřít oči doufaje, že dopadne toho parchanta, který lampu vede.

Temnota.

Temnota všude vyjma lichoběžníku blikajícího oranžového světla. Zamračil se, zadíval se na něj pozorněji a zjistil, že se jedná o odraz plamene na kamenné zdi. Pak zaregistroval svislé pruhy - bezpochyby stín mříží. Uviděl ještě jiné linie, nepravidelné a nerovné - cestičky kapiček vody. Nakonec si povšiml oranžové změti nad sebou - pavučiny, osvětlené pochodněmi.

Dal si to všechno dohromady a rozbřesklo se mu - byl zase ve vězení. Světlo pocházelo od strážních pochodní a oranžový lichoběžník byla zamřížovaná špehýrka na dveřích.

Povzdechl si a znovu se položil na zem. Tak tohle se mu stávalo pořád. Rozpomněl se na žalář v Pardope, diktátorův 'salónek pro hosty' v Caerlathu, kobku pod Clovisovým domem a vězení ve vévodově hradě na Tir Chlis, kde ho otec Al naučil, jak využívat svých esperských vloh... a seznam ještě zdaleka nekončil. Zamračil se a pokusil se rozpomenout, kdy to bylo poprvé, ale to bylo na jeho ubohý otřesený mozek příliš.

Nechal to prozatím být a velice pomalu, velice opatrně se pozvedl na lokti. Světlo pochodní se okamžitě proměnilo v ohnivý gejzír, který se pokoušel roztavit celou jeho hlavu, ale jen na okamžik. Pak se bolest vstřebala a ustálila na intenzitě obyčejné migrény. Opravdu hezké, pomyslel si Rod - ti vojáci sice nebyli příliš rychlí, ale pracovali na něm s opravdovou vervou. Přitiskl si dlaň na pukající čelo a vzpomněl si na drátěné košile a uniformy pod vesnickým oděvem. Byla to hezká past, do které tak ochotně vlezl - ale dokázal by si představit chutnější návnadu, než byl Flaran.

Ne že by i tak nesplnila svůj účel.

Velice pomalu se zvedl a rozhlédl se kolem. V porovnání s ostatními žaláři, kterými prošel, byl tenhle velice ubohý. Ale alespoň měl dva spoluvězně, kteří leželi opření o protější stěnu - ačkoliv jeden z nich ztratil v průběhu let většinu váhy, takže z něj vlastně zůstala jen holá kostra. No dobře, nebyla tak docela holá - tu a tam z ní visely jakési plesnivé chuchvalce. Druhý spoluvězeň vypadal poněkud lépe - krev na jeho těle byla docela čerstvá. Byl to Simon a ležel bez hnutí s bradou na prsou.

Rod křečovitě zavřel oči, snaže se potlačit bolest hlavy a přemýšlet. Proč tady byl Simon? Nebyl přece špion. Rod nad tím chvíli hloubal, až ho najednou napadlo: Mohl se přece zeptat! A tak si odkašlal a pokusil se o to. „Ehm... Simone...“

Druhý muž překvapeně vzhlédl. Pak se mu po tváři rozlil smutný úsměv. „Ach, takže ses přece jen probudil?“

„Jo - více méně.“ Rod se opřel dlaněmi o zem a velice opatrně se nadzvedl. Hlavou mu projel žhavý drát bolesti a on se se zasupěním znovu sesul k zemi - ale zvítězil, protože teď seděl. Bolest hlavy ho ztrestala nemilosrdně, ale nakonec se rozhodla situaci akceptovat a přesunula se do pozadí. Rod opatrně vydechl. „Co... co se stalo? Ty bys tu neměl být - jen já. Co měl Flaran proti tobě?“

„Věděl, co jsem.“ Simon si povzdechl. „Když s tebou vojáci skončili, mladý Flaran se na mne obrátil a zařval: 'Kdo je ten tvůj Owen doopravdy? Ty mi to řekneš, ty mizerný zrádce! Proč tenhle falešný muž s nečitelnou myslí mířil na sever do našeho panství?'“

„Našeho?“ Rod se zamračil.

Simon pokrčil rameny. „Naštěstí jsem odpověď na jeho otázku neznal. Řekl jsem mu to a on se obrátil na vojáky, ukázal na mne prstem a zaječel: 'Mučte ho! Položte ho na zem a přelámejte mu prsty, kloub po kloubu!' 'Ne!' zvolal jsem, 'nemám co skrývat,' a odstranil jsem všechny zábrany, které zakrývaly mé pravé myšlenky.“

„K čemu to bylo? Jako čtenář myšlenek byl přece sotva gramotný!“

„Ach ne! Byl v tom velice zběhlý!“ Simonova ústa se sevřela tak silně, až jeho rty zbělely. „Nebyl jsi jediný, kdo se přetvařoval, příteli. Necítil jsem nic, ale viděl jsem, jak se pomalu uklidňuje. Pak mu

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

v očích zaplálo vzrušení - ale brzy ho vystřídalo zklamání a on se znechuceně obrátil ke svým vojákům. 'Nic tam není - nic než stařec s nadáním k rušení kouzel. Už mohl být na svobodě, ale ve své hlouposti se vrátil na sever, aby strkal prsty do našich věcí.' Náčelník řekl: 'Pak je to zrádce,' a podíval se na mne, jako bych byl prašivý - ale v očích měl při tom podivnou prázdnotu.“

Rod přikývl. „Byl očarováný.“

„Přesně tak. Náčelník vojáků pokračoval: 'Máme ho zabít?' a já ucítil hrot jeho meče na břiše. Ale Flaran zavrtěl hlavou. 'Ne. Může nám ještě být užitečný. Svaž ho a vezmi ho s sebou.' Pak se na mne upřeně zadíval a já měl pocit, že se jeho oči nadouvají, planou a zavrtávají se mi do mozku. „Jestliže se pokusíš sejmut kouzlo z těchto vojáků,“ zasyčel, „zabiju tě.“

„Tak.“ Rod pozvedl obočí. „Náš mladý přítel se nám hezky vybarvil, co?“

„To ano. Vlastně všem poroučel. Nařídil vojákům, aby se vrátili domů a všichni jsme se vydali na cestu. O nějakých sto yardů dál už čekali koně. Vojáci je odvázáli a nasedli - pro mne a pro tebe tam měli nákladní muly a velkého kaštanově hnědého hřebce se stříbrem kovaným postrojem pro Flarana.“

Rod se na Simona chvíli díval mlčky a pak řekl: „Nezdá se, že bychom se s nimi setkali čirou náhodou, že ne?“

Simon se suše usmál. „Po pravdě řečeno, bylo to všechno naplánováno dopředu.“

„Řekl bych, že už od chvíle, kdy ho dav honil tak šikovně, aby nám vběhl přímo do cesty,“ přisvědčil Rod. „Věděl, že je to jistý způsob, jak se vetřít mezi nás. A zůstat s námi dost dlouho na to, aby se přesvědčil, že jsme opravdu ti, za které nás považuje, dřív, než na nás zavolá ty své holomky.“

„Dal nám šanci vyměnit kabáty za Alfarovy uniformy,“ dodal Simon.

„Ano. To od něj bylo hezké, že?“ Rod se zamračil. „Ale jak na nás vůbec přišel?“

Simon si povzdechl a zavrtěl hlavou. „Napadá mne jen, že nás vyslídil nějaký špeh a pak nás tajně následoval.“

„Ano - to dává smysl.“ Trochu opožděně Roda napadlo, že ho Alfarovi špehové patrně sledovali už od hranic. Alfar o něj přece jevil zájem už dřív, Roda jen nenapadlo, že bude tak vytrvalý. Teď už se s tím stejně nedalo nic dělat. Rod se otrásl - a okamžitě měl příležitost toho litovat; bolest hlavy se vrátila. Rozhodl se nebrat ji na vědomí a zeptal se: „Jak dlouho jeli?“

„Po celý zbytek dne a ještě větší část noci,“ odpověděl Simon.

„Vždyť bylo ráno.“ Rod se zamračil. „To máme asi tak... počkej...“ Přitiskl si dlaň k třešticí hlavě. „Šestnáct hodin. To jsem byl po celou tu dobu v bezvědomí?“

Simon přikývl. „Pokaždé, když ses začal probírat, Flaran nařídil některému z vojáků, aby tě zase udeřil do hlavy.“

„Není divu, že mě hlava tak bolí! Kolikrát to udělali?“

„Šestkrát nebo sedmkrát.“

Rod se otrásl. „Tak to mám štěstí, že mi nerozbili hlavu. Na druhé straně...“ Zamračil se a začal si prsty prohmatávat lebku. „Zdá se, že je v pořádku. Proč nechtěli, abych se probral?“

„Neříkali, ale já bych řekl, že netoužili přesvědčit se na vlastní kůži, kam až sahá tvá moc.“

Rod ucítil zamrazení. „Moc? O čem to mluvíš? Jsem jen neviditelný pro čtenáře myšlenek, to je vše.“

„Možná. Přesto musím říct, že být na Flaranově místě, zachoval bych se stejně. Protože na tom, jestli jsi zaštitil svou mysl náhodou nebo úmyslně, doopravdy nezáleží - takový štít vypovídá o nesmírné čarodějnické moci. Ty jsi čarodějník, mistře Owene, ať už to o sobě víš nebo ne - a jeden z nejmocnějších, když jsi schopen takhle skrývat své myšlenky.“ Simon se znovu opřel o zeď. „A vždycky tu je možnost, že o tom dobře víš a že je skrýváš schválně. Pokud by tomu bylo tak a pokud bys byl můj nepřítel, ani já bych nestál o to vyzkoušet, co všechno ještě umíš. Proto bych tě také nenechal, aby ses probral.“

Rod jen mlčky zíral na Simona.

Pak se odvrátil a povzdechl si. „Co se dá dělat, tvé logice se nic vyčíst nedá - nebo jeho prozíravosti. Ale proč sem dovezl i tebe?“

Simon pokrčil rameny. „Co na to mám říct? Nepochybuji o to, že se tě bude snažit donutit, abys mu odpověděl na jisté otázky, ať už

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

odpovědi doopravdy znáš nebo ne - a pokud by tě tvá vlastní bolest nestačila přivést k rozumu, myslí si možná, že moje ano.“

Rod se zachvěl. „Ten hoch je vážně kouzelný, co?“

„To ano. Sklonil se nade mnou a pohrozil mi prstem. 'Nepokoušej se skrývat své myšlenky ani je maskovat,' syčel, 'jinak tě zabiju na místě.' Ujistil jsem ho, že to vůbec nemám v úmyslu - hlavně proto, že už by to stejně k ničemu nebylo. Co důležitého ještě mohl vyčíst z mé mysli?“

„Co už se od nás nedozvěděl, když jsme společně cestovali, chceš říct.“ Rod byl rád, že je světlo uvnitř kobky příliš slabé, než aby Simon mohl vidět, jak se teď tváří. „Nebo co by se nemohl dozvědět řekněme 'ortodoxnějším' způsobem. Například pokud tvé myšlenky pořád sleduje, teď už jistě ví, že jsem se probral.“

„Ano. Nepochybuji o tom, že ho brzy uvidíme.“

„Ani já o tom nepochybuji. Jsem si jist, že se naším případem stále zabývá osobně. ...Takže on vydává rozkazy, co? Vojákům, myslím.“

„Ano. O tom není pochyb.“

Rod přikývl. „Pak je patrně jedním z těch, kteří zorganizovali náš únos.“

Simon se na něj chvíli mlčky díval a pak přikývl. „Je to pravděpodobné.“

„Není tedy ubohý polotelepat, jak o sobě prohlašoval?“ Simonovy rty se vytvarovaly do něčeho, co by se s trochou fantazie dalo označit jako úsměv. „Ne, mistře Owene. To jistě není.“

„A nedal ti náhodou nějaké vodítko, kým doopravdy je?“

Simon zavrtěl hlavou. „Povrch jeho myšlenek se nezměnil. Z toho, co jsem dokázal vyčíst z jeho mysli, se pořád jmenuje Flaran, ale jeho myšlenky patřily výhradně Alfarovi a tomu, jak zemi prospěje, když nad ní převezme vládu.“

Rod se zamračil. „Nic o jeho bezprostředních plánech?“

„Ano, myslel na to, jak Alfara potěší, že tě zajal.“

„To bych řekl.“ Rod zavřel oči a opřel se o stěnu, doufaje, že chladný kámen prospěje jeho bolavé hlavě. „Bez ohledu na to, co jiného by se o našem milém Flaranovi dalo říct, těžko mu můžeme upřít, že je výkonný.“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

V zámku zarachotil klíč. Rod vzhlédl a uviděl tvář vězeňského dozorce, která vypadala, jako by byla vytesána z žuly. Neřekl ani slovo, jen otevřel dveře a ustoupil stranou, aby uvolnil průchod muži oděnému v brokátovém kabátci vyšíváném zlatem, vínově červených nohavicích a botách, s krajkovým krejzlíkem, pláštěm a se zlatou korunou na hlavě. Povýšená arogance vyzařovala z celé jeho osoby. Vypadal jako člověk, pro něhož bylo rozkazování naprostou přirozeností. Rodovi chvíli trvalo, než poznal Flarana. „Šaty dělají člověka,“ zamumlal.

Flaran se spokojeně usmál. „Ano, šaty - a znalost Moci.“

Důraz při tom položil na poslední slovo. Rod vzhlédl. „Takže ty řeči přece jen byly pravdivé - Alfar chodil po kraji přestrojen za vesničana.“

Flaran lehce přikývl.

„Výborně, ó mocný Alfare.“ Rod se opřel hlavou o zeď. „Musím přiznat, že se ti to přestrojení povedlo. Že by to bylo tou dlouholetou zkušeností?“

V Alfarových očích se hněvivě zablesklo a Simon sebou polekaně trhl. Černokněžník odsekl: „Jistě, ještě před rokem jsem byl jedním z nejposlednějších.“

„Ale to už máš teď samozřejmě za sebou.“

Jeho hlas zněl trochu příliš nevinně. Alfarův pohled ztvrdl. „Nemyl se. Nemysli si, že jsem vesničanem zůstal - protože teď tě mám ve své moci a dám ti ji okusit v plné míře.“

Rod pokrčil rameny. „No tak jsi mocný vesničan. Nebo si vážně myslíš, že můžeš být něco víc?“

„Mnohem víc,“ odpověděl Alfar, „a brzy to sám poznáš.“

„Ano?“ Rod naklonil hlavu na stranu. „Co, smím-li se zeptat?“

„Vévodo - vévodo Alfare Severního pobřeží! Tak mne budeš oslovovat, otroku!“

„Ach.“ Rod vážně přikývl. „Tak já jsem teď otrok?“

„Samozřejmě.“ Alfar se trochu uklidnil. „Jak jinak by ses nazval?“

Rod ho chvíli mlčky pozoroval a pak se usmál. „Jsem také vesničan. Nebo ne?“

„Jistě,“ opáčil Alfar suše. „Ale ať jsi kdo jsi, jsi také skvělý čtenář myšlenek, jak jsi právě dokázal tím, že jsi poznal mou pravou totožnost.“

„Ach, k tomu nebylo třeba umět číst myšlenky. Vůbec ne. Na to přece stačila obyčejná logika: kdo v celém Severním vévodství by pravděpodobně putoval přestrojený za smůlou pronásledovaného vesničana, s největší horlivostí a přesvědčením propagoval Alfarovu politiku a měl dost autority, aby rozkazoval vojákům?“

„Jeden z mých zástupců, třeba,“ nadhodil Alfar.

Rod zavrtěl hlavou. „Nikdy ses ani nezmínil, že by ses musel obracet na někoho vyššího - alespoň ne podle toho, co mi říkal Simon. Zato ses zmiňoval o 'našem' panství, což znamená, že jsi buďto jedním z kapitánů, který se považuje za Alfarova společníka - ale z toho, co jsem o něm slyšel, nemyslím, že by byl ten typ, co se o moc dělí -“

„A máš pravdu,“ zavrčel Flaran.

„Vidíš? Takže zůstává jen to 'nebo', které říká, že to tvé 'naše' znamenalo, že užíváš královský majestát. Jinými slovy, že Flaran rovná se Alfar.“ Rod rozhodil ruce. „Vidíš - obyčejný selský rozum.“

„Obyčejný' zrovna ne.“ Alfar se zamračil. „Vlastně by se dalo říct, že je to velice pozoruhodný způsob přemýšlení.“

„To mi lidé říkají pořád,“ povzdechl si Rod. Zdálo se, že dedukce byla středověké kultuře cizí. „Ale ten majestát jsi nepoužil náhodou, co? Pomýšlíš na to zmocnit se trůnu.“

Alfar odpověděl kyselým úsměvem. „Zase musím přiznat, že máš pravdu - i když pochybuji o tom, žeš na to přišel tímto způsobem.“

„Bez obav, přišel.“ Rod se také usmál. „Dokonce ani teď, když stojíš těsně vedle mne, nedokážu číst tvé myšlenky. Ani trochu.“

„Přestaň už s tím klamáním!“ vyštěkl Alfar. „Jen velice mocný čarodějník dokáže zamaskovat své myšlenky tak dokonale, až se zdá, jako by vůbec neexistovaly!“

Rod pokrčil rameny. „Mysli si co chceš. Ale jak by ten mocný čarodějník mohl číst v cizích myslích, kdyby svou vlastní uzavřel?“

Alfar vytřeštil oči.

Pak pomalu zvedl hlavu a přikývl. „No dobře.“ Pak dodal: „Ovšem nepopřeš, že Tuanův špeh.“

„Pro tebe je to *král* Tuan! Nevím, proč bych popíral něco, co je na první pohled zřejmé.“

„Výtečně! Teď budeš moci Tuanovi do posledního detailu popsat tohle vězení - pokud ho ještě někdy uvidíš.“

Přes všechnu svou okázalou statečnost nedokázal Rod potlačit zachvění. Pokusil se ho tedy alespoň ignorovat. „Tuan už ví vše, co vědět potřebuje.“

„Opravdu?“ Alfarovi se zablesklo v očích. „A co to je?“

„Že jsi dobyl vévodství tím, žes očaroval jeho lid - a že zaútočíš i na něj, pokud tě nepředběhne.“

„Jen ať si to zkusí! Už se těším! A co ještě ví?“

Rod pokrčil rameny. „Nic, co by tě muselo zajímat - ale týká se tě to.“

Alfar ztuhl a z obličeje se mu vytratila všechna barva.

Pak tasil dýku a přitiskl její hrot Simonovi na hrdlo. „Ptám se tě ještě jednou - jaké informace má Tuan?“

Jeho pohled se střetl s Rodovým. Simon zbledl, ale v očích měl stále klidný, usmířený výraz bez nejmenší stopy strachu.

Rod si povzdechl a kapituloval. „Zná celou tvou kariéru od chvíle, kdy jsi začal zastrášovat prvního vesničana až po tvou bitvu s vévodou Bourbonem.“

„Ach,“ vydechl Alfar. „Ale nezná výsledek, že?“

„Ne,“ připustil Rod, „ale určitě ho dokáže uhodnout.“

„To ta vévodkyně, co? Unikla mým pronásledovatelům. Jistě, moji špehové v Tudorově hrabství a v Runnymede ji napadli, ale byli odrazeni mocnými mágy.“ Jeho tvář ztvrdla. „Mágy, jimiž byla žena a čtyři děti.“

Rod si v duchu oddechl. Oficiální potvrzení, že je jeho rodina v pořádku, ho velice potěšilo. Ale navenek si dovilil pouze lehký úsměv.

„Ale to ty přece víš, nebo snad ne?“ pokračoval Alfar. „To tys je s vévodkyní poslal, že ano?“

Rod se podíval na kapičku krve, která se objevila pod hrotem dýky, rychle zvážil možnosti a rozhodl se, že trocha pravdy neuškodí. „Ano, byl to můj nápad.“

Alfar se vítězoslavně rozzářil. „Takže to byla tvoje žena a tvé děti, které doprovázely vévodkyni, dokud ještě byly naživu?“

Rod strnul. Chce snad ten parchant říct, že je jeho rodina po smrti? V jeho nitru se začala zvedat vlna hněvu.

Alfar však pokračoval dál. „A ty jsi ten, koho nazývají Rodem Gallowglassem, je to tak?“

„Ano. Jsem Velký čaroděj.“ Rodovy oči se výhružně zúžily.

Simon zalapal po dechu.

Alfar stiskl rty a v očích se mu zablesklo. „Jak jsi to dokázal? Řekni mi, jak jsi to udělal! Jak se ti podařilo zakrýt svou mysl, zatímco pouhým okem jsi zůstal viditelný?“

„Měl bys to vědět,“ opáčil Rod. „Copak jsi mě nesledoval?“

„Ustavičně, to mi věř. Nespustil jsem tě z očí od chvíle, kdy sis koupil vůz a vyjel na cestu. Pak najednou jsem neslyšel jiné myšlenky, než vesničanovy.“

„Jak daleko jsi ode mne byl?“

„Víc než třicet mil. Tys své myšlenky nezakrýval?“

„Ne - tehdy ještě ne.“ Rodovi se potlačilo odsunout svůj hněv do pozadí, kde dál tiše doutnal a nepřekážel mu v myšlení. „Prostě jsem začal myslet jako sedlák.“

Alfar vytřeštil oči.

Pak se zamračil. „Potom se ti to podařilo skvěle.“

„Mám v tom cvik. Ke 'zneviditelnění' myslí jsem sáhl až po překročení hranic.“ Osobně ho překvapilo, že se mu podařilo Alfara tak dokonale oklamat. Buďto nebyl tak dobrý telepat, jak se zdálo, nebo se Rod vžil do své role lépe, než sám tušil.

„Jak jsi to udělal? Popiš mi to.“ Ale jeho ruka s dýkou se chvěla.

Přes to všechno Simon nehleděl na Alfara ale na Roda a v očích neměl strach, ale úžas.

K Rodovi se choval přátelsky a byl jen nevinný přihlížející...

Rod se otřásl. „Stáhl jsem se, to je vše. Stáhl jsem se do svého nitra. Rozhodl jsem se, že mi svět nestojí za pozornost.“

Alfar na něj vytřeštil oči.

Pak se zamračil. „Nemůžeš mi to popsat podrobněji?“

Rod pokrčil rameny. „Podrobnosti. Technika. Vzpomněl jsem si na doby ve své minulosti, kdy jsem chtěl žít stranou od lidí a nechal

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

jsem ten pocit, aby se rozrostl. To se nedá naučit. Prostě se to tak nějak stane.“

Alfar ho pozoroval šterbinami svých očí.

Pak se narovnal a zastrčil svou dýku zpátky do pochvy. Simon se div že nezhroutil úlevou.

I Rod cítil jistou úlevu, ale jeho hněv byl silnější.

„Je to přesně tak, jak jsem se domníval,“ řekl Alfar s uspokojením. „Přesně tak, jak jsem slyšel - tvoje rytířskost je silnější, než tvůj zdravý rozum.“

„Nechtěl bys mi vysvětlit, jak to myslíš?“ Rodův hlas byl jako samet.

„Vždyť je to jasné! Copak by rozumný kapitán riskoval vlastní pohodlí, nebo i život, při tak nebezpečném podniku? Ne! Poslal by špeha, který by nastavil svou kůži za jeho! Ale ty se pyšníš svou ctí -“ vyslovil to slovo jako nadávku. „- takže jsi obětoval svůj cenný čas a vydal ses na výzvědy sám!“

Teď začínal Rod toho muže chápat - a ani se nepokoušel skrýt své znechucení. „Měl jsem zůstat sedět v Runnymede a pročítat zprávy svých agentů, co?“

„To by bylo moudré.“ Alfar si založil ruce na prsou a výsměšně se na něj podíval. „Nebo skutečně věříš, že osobně dokážeš víc?“

Rod se na černokněžníka zadíval: postoj kohouta na smetišti, sláma v botách, arogantní výraz ve tváři (a neunikla mu ani zloba s nádechem sadismu, která mu hleděla z očí) a pomyslel si, jak je zvláštní, že necítí strach. Na druhé straně mu bylo jasné, že by to před Alfarem neměl příliš vystavovat na odiv.

A proto trochu sklonil hlavu a nasadil lehce poraženecký tón. „Vím jen tohle: ve chvíli, kdy jsem si uvědomil, že je to skutečně nebezpečné, bylo příliš pozdě riskovat, že by to zvládl někdo jiný.“

„Jak skromné,“ ušklíbl se Alfar.

„Řekl bych, že jsem měl pravdu.“ Rod nespouštěl pohled z Alfarových očí. „Jestliže jsi dopadl mne, dopadl bys i kohokoliv jiného, koho bych poslal. Jak jsi prohlédl můj převlek?“

Po Alfarově tváři se rozlil samolibý úsměv. Zvedl hlavu, vypjal prsa a vykročil k Rodovi tak pyšně, až to vypadalo, že každou chvíli začne kokrhát. „Nebezpečí jsem vytušil, když jsem se od svých špehů

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

dozvěděl, že Velký čaroděj míří se svou ženou na sever. Ale vzhledem k tomu, že jsi s sebou vzal svou choť a děti, mohlo se jednat o obyčejný výlet pro pobavení. Pak jsem se dozvěděl, že jsi krátce před svým odjezdem hovořil s Tuanem a Kateřinou.“

Rod pokrčil rameny. „To přece dělám pořád.“ Ale svůj zájem skrýt nedokázal. „Takže můj rozhovor s Jejich Veličenstvy se ti odposlechnout nepodařilo, co?“

Alfar ve tváři znachověl a všechna jeho samolibost byla rázem ta tam.

„Fajn.“ Rod se pohodlně opřel o zed'. „Rád slyším, že rušení mé ženy fungovalo tak dobře.“

„Takže tak jsi to udělal!“ Alfarovi zablesklo v očích. „Na pozadí šumů skutečně nebylo možno rozeznat jednotlivé hlasy.“ Uznale přikývl. „Tvoje žena má talent.“

Rod si nemohl nevšimnout nevyslovené hrozby v jeho hlase - zvláště když Gwen rozhovor s královským párem ve skutečnosti vůbec nerušila. „Bud' rád, že jsem ji poslal domů.“

„Možná bych měl. Ale možná, že to, co se nepodařilo mým zástupcům, bych já dokázal.“

„Zástupcům?“ Rod nevěřícně vzhlédl a pak se rozesmál. „Chceš říct, že ten mizerný střelec byl jeden z tvých *nejlepších*?“

Alfarův pohled potemněl. „To bylo schválně. Nařídil jsem mu, aby vás zastrašil, ne abych zabil tvou ženu či tvé děti.“

„Chytré.“ Rod přikývl. „Kdybys to udělal, okamžitě bych přerušil svou výzvědnou výpravu, vrátil bych se do Runnymede a řekl Tuanovi, aby vypravil vojsko. Ale varoval jsi nás, že o nás víš.“

„Ano - a zároveň si udělal představu o vaší moci. Kdybych to zopakoval ještě jednou a pak do třetice, získal bych spolehlivou představu o vhodném útoku i vaší obraně. Ano, kdyby se tvá žena a děti odvážily dál na sever, dobře bych věděl, jak se s nimi vypořádat.“

Rodovi přeběhl po zádech mráz. „Také jsem získal dojem, že to začíná být krapánek horké. Takže když se objevila vévodkyně se svými hochy, využil jsem příležitosti a poslal s nimi svou ženu a děti do bezpečí na jih.“

Alfar přikývl. „A pokračoval jsi na sever sám. Pak jsi zastavil na statku, kde sis koupil vůz a vesnické šaty - a můj špeh ztratil tvou stopu.“

Velice zajímavé! Rod se stal neviditelným teprve když překročil hranici. „Nech mě hádat: tehdy ses rozhodl, že se do toho vložíš osobně.“

Alfar přikývl. „Stejně jako ty jsem se oblékl po vesničku a vydal se na jih, pěšky a bez stráží.“ Usmál se, jako by chtěl říct: *K čemu by Alfar potřeboval stráž?*

Rod si předsevzal, že využije první vhodný okamžik a předvede mu, proč by je mít měl.

Nahlas řekl: „To jsi nejel nejdřív na hranici? Mohl jsi mne čekat tam.“

„Ach, to vůbec nebylo nutné. Koneckonců, bylo zřejmé, že použiješ královskou cestu - na vedlejších cestičkách bys byl příliš nápadný. Ale než jsem tě našel, potkal jsem skupinu vojáků a něco mne na nich upoutalo. Zadíval jsem se jejich náčelníkovi zhluboka do očí a zjistil jsem, že už není svázán mým kouzlem! A přesto měli moje uniformy!“ Úsměv, který se mu objevil na tváři, nebyl příjemný. „Našel jsem si záminku jít kus cesty s nimi a jak jsme šli, znovu jsem je postupně očaroval. Když zůstal při vědomí jen náčelník, nařídil jsem jeho vojákům, aby ho zajali - a oni mne poslechli. Pak jsem mu kladl otázky a nevyslovené odpovědi jsem si četl z jeho mysli.“

Roda napadlo, že bude muset vymyslet nějakou lepší vyšetřovací techniku. Tahle byla tak prostá, že se pomalu stávala běžnou.

„Z jeho mysli,“ pokračoval Alfar, „jsem získal obraz muže, který zlomil mé kouzlo...“ Kývl hlavou směrem k Simonovi. „A ke svému překvapení jsem zjistil, že ho doprovázel nevrlý a nepříliš dobře vychovaný vesničan.“

„Tak moment!“ vyskočil Rod.

Alfar, spokojený, že jeho brit t'al do živého, se usmál. „Řekl jsem si, že ten, kdo kouzlo zlomil, bude nejspíš Velký čaroděj. Vyhlížel tak důstojně!“

Simon překvapeně vzhlédl.

Alfarovi se zablesklo v očích. „A jeho sluha vypadal jako nefalšovaný křupan.“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Jenže Rod mu dvakrát stejnou radost nedopřál. Pokrčil rameny. „Nepřu se. Co se křupanů týče, víš z nás nejlépe, o čem mluvíš.“

Alfar zrudl ve tváři a sáhl po dýce.

Rod se líně zaklonil. „Co jsi udělal s vojáky?“ Nijak nedal najevo, s jakými obavami čeká na odpověď.

Alfar pokrčil rameny. „Co bych s nimi měl udělat? Začaroval jsem i jejich náčelníka a poslal je na sever, aby se připojili k mému vojsku.“

Rod překvapeně zvedl hlavu. „Ty jsi je nepotrestal? Žádné mučení, žádné palečnice? Dokonce ani léčebná dieta v hladomorně?“

Alfar se zatvářil stejně překvapeně. „Potrestáš snad šíp, který dopadne na zem a tvůj nepřítel ho zvedne a vloží do vlastního luku? Ne, prostě ho sebereš a vložíš do svého toulce. Ano, poslal jsem je na sever. Nechtěl jsem dopustit, aby se s tebou znovu setkali - nebo spíše s tvým přítelem odekličáčem. Ale na nejbližší strážnici jsem odhalil svou totožnost -“ prsty si pohráł s medailonkem, který mu visel na prsou, „- a nařídil vojákům, aby se přestrojili za vesničany a číhali v záloze u královské cesty. Pak jsem k nim přivolal jednoho menšího čarodějníka, který byl připraven přijmout Alfarův rozkaz k pochodu.“ Pomstychtivě se usmál.

Rod nebyl tak hloupý, aby si přísazoval před člověkem s komplexem méněcennosti a dýkou v ruce. „Tak proto ten náhlý útok.“

„Jistě.“ Alfarovy oči zářily jako hvězdičky. „Potom jsem se vydal na jih a svými myšlenkami propátrával kraj před sebou, dokud jsem nezachytil Simona. Našel jsem nejbližší vesnici a nařídil místnímu čarodějníkovi, aby shromáždil dav lidí a jal se mne pronásledovat -“

„Ten malý tlouštík. Ale určitě ses pojistil, aby tě žádný z jejich kamenů netrefil.“

„Přirozeně.“ Alfar se zašklebil. Vyprávět o vlastní chytrosti jej očividně těšilo. „Jak jsem předpokládal, neváhal jsi zachránit ubohého štvance před smečkou lidských vlků.“

„Ano.“ Rod se hořce usmál své důvěřivosti. „Vpadli jsme ti přímo do rány, co? Sami jsme si tě sebrali a odvezli s sebou.“

„To bylo na tom všem to nejlepší,“ přisvědčil Alfar se sacharinovým úsměvem. „V průběhu dalšího dne jsem se dozvěděl, že

Simon sice zrušil mé kouzlo, ale že nic jiného neumí - takže jsi Velký čaroděj musel být ty.“

„Moje přirozená vznešenost se nedá zakrýt sedláckými hadry, co?“

„Nepochybně. Ale prozradil tě spíš tvůj obličej.“

„Přirozeně vznešený, že?“

„Ne, pouze obecně známý. Moji agenti mi předali ve svých myslích tvou podobu věrněji, než by to dokázal kterýkoliv malíř. Ale i bez toho bych tě odhalil okamžitě, neboť jsem tě viděl svýma očima, ale nikoliv svou myslí, a jen nejmocnější čaroděj dokáže tak dokonale zamaskovat své myšlenky.“

Rod pokrčil rameny. „Uměl jsem to ještě dřív, než jsem vůbec začal s tím, co nazýváš magií... Ale pokračuj.“

„Teď dobře poslouchej!“ Alfar pozvedl ukazováček. „Dokonce i pak jsem ti dal příležitost připojit se ke mně. A teprve když jsi odmítl a to s takovou vehemencí, že jsem pochopil, že tě nepřesvědčím, zajal jsem tě.“ Jeho pohled se upřel na Roda. „Ještě i teď jsem ochoten tě přijmout, přislíbíš-li mi svou poslušnost.“

„Přirozeně za předpokladu, že budu moci prokázat, že to myslím vážně.“

„Samozřejmě. K čemu bys mi byl, kdybych se nemohl spolehnout na tvou loajalitu?“ V očích se mu zablesklo a ústa se mu zkřivila do potěšeného úsměvu. „Nějakou vhodnou zkoušku už bych pro tebe našel.“

Hněv až doposud dušený v Rodově nitru znovu začal růst. „Co by to mělo být?“ zeptal se.

„To nepotřebuješ vědět. Stejně je mi jasné, že mou nabídku odmítneš.“

Hněv propukl naplno a Rod zavrčel: „Rozdrtil bych ti hlavu podpatkem, jen kdybych měl rozštěpený klacek dost dlouhý, abych ti jím přimáčkl krk k zemi!“

Alfar zbledl a skočil po Rodovi, dýku napřaženou v pravici. Strach proletěl Rodovou myslí jako jiskra prachárnou a jeho vztek explodoval, zaplavil každou jeho cévu a nerv, vyburcoval instinkty.

Alfar odletěl proti zdi a omráčen dopadl na zem.

Rodovy řetězy zazvonily a přetrhly se. Odhodil je a vyskočil. Každický jeho sval překypoval energií. Hlava mu třeštila a neviděl nic kromě oválu bílého světla, ve kterém ležel Alfar jako hromádka hadrů. Rod se k němu vrhl a ve stejnou chvíli se do něj vlil duch lorda Kerna, jenž překonal vzdálenost mezi dvěma vesmíry a spojil se se svým gramaryjským protějškem. Rod pozvedl ukazováček nabitý silou schopnou smést člověka z povrchu země a namířil ho na ležícího muže.

Vtom Alfar otevřel oči. Uviděl Rodův obličej a vytřeštil oči hrůzou. Rod se ho už už dotýkal - vtom se však ozvalo třesnutí a černokněžník zmizel.

Rod mlčky zíral na prázdné místo, kde Alfar ještě před chvílí byl, prst stále namířený. „Teleportoval se,“ zachroptěl. „Je pryč.“

Pomalu se narovnal a jeho já se prodralo na povrch mysli, odhodilo štít a otevřelo se všem vjemům z vnějšku. Po Alfarovi však nikde nebyla ani stopa.

Rod spokojeně přikývl. Alfar se neteleportoval jen z cely - zmizel z hradu vůbec, tak daleko, že nebyl ani 'slyšet'.

Kapitola 14

Když hlavní příčina jeho hněvu zmizela, klesl Rod na zem a opřel se zády o kamennou zeď. Jeho emoce se začaly zklidňovat, ale pořád cítil nutkání prolít krev a chuť pustit se s někým do boje - jeho agresivita se jen přesunula z konkrétní polohy do abstraktní.

To ho vyděsilo. Pokusil se svůj hněv ovládnout, a když se mu to částečně povedlo, zaslechl Simonův hlas, který k němu doléhal jakoby z velké dálky: „Owene! Owene! Lorde Gallowglassi! Ne, budu tě nazývat tak, jak ses mi představil!“ Čísi ruka ho uchopila za zápěstí, prsty se mu zaryly do kůže. „Mistře Owene! Nebo Rode Gallowglassi, chceš-li! Ztratil ses?“

„Ano,“ zachroptěl Rod, nevidoucí oči dál upřené do zdi. „Ano. Skoro úplně.“

Simon zasténal. „Takže v tobě nezůstalo nic z Velkého čaroděje?“

„Kterého?“ zavrčel Rod. „Kterého Velkého čaroděje?“

Simon odpověděl hlasem plným údivu: „Roda Gallowglasse, Velkého čaroděje Gramarye! Copak existuje ještě jiný Velký čaroděj?“

„Lord Kern,“ zamumlal Rod, „Velký čaroděj země Tir Chlis.“ Pomalu vstal a opřel se o zeď, snaže se potlačit hučení své mysli a bušení krve ve spáncích. „Co je to zač - ten Velký čaroděj?“

„Který?“ zvolal Simon.

„Ano,“ přikývl Rod. „To je ta otázka. Ale pověz mi o tom Rodu Gallowglassovi.“

„Ale vždyť to jsi ty!“

„Pověz mi o něm!“ přikázal mu Rod.

Simon na něj chvíli nechápavě hleděl. Ale bez ohledu na to, co si myslel o podivnosti Rodovy otázky nebo iracionality toho co dělal, Simon hru přijal a udělal, co se po něm žádalo.

„Rod Gallowglass je Velký čaroděj.“

„To mi moc nepomůže,“ zavrčel Rod. „Pověz mi o něm něco jiného.“

Simon chvíli mlčel a pak to zkusil znovu. „Je trochu vyšší než ostatní, ale zase ne o moc -“

„Ne, ne! Nemyslím jak *vypadá*! To mi *vůbec* nepomůže! Jaký je *uvnitř*!“

Simon na něj zmateně vytřeštil oči.

„Rychle!“ vyštěkl Rod. „Pověz mi to! *Hned*! Potřebuji pevný bod, něco, čeho bych se mohl zachytit!“

„Pak ses opravdu ztratil?“

„*Ano!*“

Konečně Simon pochopil, co se děje. Předklonil se a začal mluvit tichým, klidným hlasem: „Neznám tě moc dobře, Rode Gallowglassi, a to ještě v převleku starého Owena. Ale podle toho, co jsem o tobě slyšel, jsi... hm, jsi tak trochu nevrlý. A zamlklý. Ale uvnitř máš dobré srdce. Ano, vždycky dbáš o dobro svých bližních.“ Zamračil se. „Slyšel jsem o tobě říkat, že máš smysl pro suchý humor a tvá řeč je moudrá. Jenže u starého Owena jsem to příliš nepozoroval, snad jen trochu sarkasmu - který obracel proti sobě stejně často jako proti jiným.“

„Dobře.“ Rod přikývl. „Velice dobře.“ Cítil, že jeho hněv polevuje a on sám se začínal uklidňovat. Ale v pozadí své mysli stále cítil přítomnost dřímající zloby, jež čekala na záminku, aby mohla znovu propuknout naplno. Lord Kern. „Pověz mi -“ zamumlal Rod a znovu polkl. „Pověz mi něco o mně, co se zároveň netýká i Kerna - protože většina z toho, co jsi říkal dosud, platí stejně dobře i o něm. Nevím to jistě, setkal jsem se s tím mužem jen krátce. Ale myslím si to. Pověz mi něco, co platí jen o mně, co on určitě nemá!“

„No...“ Simon se zamyslel, „možná tvé šaty. Chodí oblečený jako vesničan?“

„Možná. Zkus něco jiného.“

„Je tu ten kůň -“

„Ano!“ vykřikl Rod. „Pověz mi o něm!“

„Je to velký černý hřebec,“ řekl Simon pomalu, „nanejdvůš dokonalejší ve svém zjevu. Vlastně to byla největší trhlina v tvém převleku; každý hned poznal, že je to kůň pro rytíře a ne selský valach.“ Zamračil se a zadíval se do prázdna. „A teď si vzpomínám, že jsi ho nazýval 'Fess'.“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„Fess,“ usmál se Rod. „Ano, na Fesse bych nikdy nezapomněl, za žádných okolností. A lord Kern určitě nemůže mít oře, jako je on. Je se mnou tak dlouho, jak jsem na světě - ne, déle. Sloužil mé rodině po celé generace, věřil bys tomu?“

„Když to říkáš ty.“ Simon však příliš přesvědčeně nevypadal.

„Víš, není tím, čím se zdá být.“

„Ano, to jistě není!“

„Ne jen v běžném slova smyslu.“ Rod se zamračil. „Je, ehm, kouzelný. Ale ne vaším způsobem - mým. Ve skutečnosti to vlastně není kuň. Může být čímkoliv.“

„Pooka,“ zamumlal Simon fascinovaně.

„Ne, takhle ne! Pod svou koňskou kůží je z chladného železa - no, vlastně z nejružnějších slitin. A má mysl, která se dá skutečně oddělit.“ Rod si vzpomněl jak lehce se dal vyndat basketbalový míč Fessova počítačového mozku z koňského těla a přemístit například do kosmické lodi, kde pracoval jako pilot a astrogátor. „Tedy vlastně celý jeho mozek. Ale je vždycky klidný - no, *skoro* vždycky. A myslí mimořádně logicky. *Vždycky* má pro mne nějakou dobrou radu.“ Zóna hněvu na pozadí jeho mozku se stále zmenšovala, až takřka zmizela a Rod cítil, že se pomalu uklidňuje. Pokud lord Kern skutečně překonal vzdálenost mezi vesmíry a pronikl s hněvem do jeho mysli, neudržel se v ní. A pokud to ve skutečnosti byla jen jeho vlastní krvežíznivost, která ho tak rozběsnila, měl ji zase pod kontrolou. Rod se sarkasticky usmál. „Díky ti, mylorde. Oceňuji tvou pomoc a zase se někdy ozvu, až to bude potřeba. Ale teď jsem zase sám sebou a musím najít jednoho ničemného černokněžníka. A udělám to způsobem, který je pro tento svět, kde koně mohou být z oceli a mít místo mozku počítač, nejlepší.“

Simon se pokoušel pozorně poslouchat, ale z Rodova proslovu pochopil jen málo.

Rod cítil, jak Kernova přítomnost - nebo jeho vlastní hněv - mizí. Ať už byl 'Kern' skutečný nebo jen projekcí jeho vlastního podvědomí, pro tuto chvíli měl od něj pokoj. Zhluboka si oddechl a otočil se k Simonovi. „Děkuji ti. Dostal jsi mne z toho.“

„Bylo mi ctí,“ odpověděl Simon, „ačkoliv vůbec nechápu, co jsem udělal.“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„Je to v podstatě velice jednoduché. Víš, existuje ještě jiný Velký čaroděj, v jiném království, které je daleko, daleko odtud - *extrémně* daleko. Vůbec neexistuje způsob, jak to vyjádřit. Je to jiný vesmír, pokud jsi ochoten tomu uvěřit.“

„Jistě, věřím ti. Ale jestli také chápu, to už je jiná otázka.“

„Prostě to ber jako fakt,“ doporučil mu Rod. „Žádný důkaz ti v tom směru nabídnout nemohu. No a ten druhý Velký čaroděj je můj protějšek. To znamená, že je v každické podrobnosti stejný jako já. Co on dělá ve svém vesmíru, to já dělám tady. Na krátký čas jsem jeho vesmír navštívil a měl jsem příležitost propůjčit si jeho moc. Vlastně mi ji půjčil on. Ale pak jsem si na to tak trochu zvykl - a on se pokouší dostat se do našeho vesmíru a usadit se v mém těle natrvalo.“

Simon zbledl, „To přece nemůže!“

Rod pokrčil rameny. „Možná ne. Možná je to jen moje vlastní krvežíznivost, touha rozsévat zkázu, a já sám jsem si ji označil nálepkou 'lord Kern' ve snaze oddělit ve svém podvědomí činy, které považuji za špatné.“ Zahleděl se do prázdna. „Samozřejmě, že to nepůsobí - zodpovědnost je pořád na mně, ať už si vymyslím jakoukoliv výmluvu. I když *řeknu*: 'Udělal to Kern!' jsem to ve skutečnosti já, kdo za to může. Pořád to budu já, ať už to zamaskuji jakkoliv.“ Smutně se na Simona usmál. „Ale dokážu sám sebe obelhávat velice přesvědčivě. Mám velké vlohy přesvědčit se, že jsem někdo jiný, když se mi to hodí.“

„Takže,“ Simon se zamařil, „šlo o to, abych tě přesvědčil, že ty jsi ty?“

Rod přikývl. „A co je ještě důležitějšího, umožnil jsi mi, abych znovu nabyl svou původní osobnost místo té vypůjčené, spojil jsi opět mé myšlenky s mými činy. Bylo to něco jako vzpomenout si kdo jsem. Fess byl tím klíčem; Fess to nakonec dokázal. Protože, víš -“ Rod se usmál, „- Fess by v Kernově vesmíru existovat nemohl.“

Simon se zamařil. „Nechápu, proč by ne, ale věřím tvým slovům.“ Pak se mu v očích zablesklo. „Ale možná, že přece jen chápu. Tvůj kůň znamená tebe, že? Protože nebýt jeho, nebyl bys v té zemi lorda Kerna ani ty.“

„I tak by se to dalo říct.“ Náhle se Rod zarazil a odvrátil se od Simona. Měl pocit, jako by jím projel slabý elektrický proud. „Ano...

Ch. Stasheff – Čaroděj rozružený

Fess je svým způsobem mým symbolem, že?“ Počítačový mozek v koňském těle byl tak trochu symbolem Roda jako zástupce technologické civilizace ve středověkém světě Gramarye...

Ale jeho samého...?

„Myslím, že je to tak,“ řekl Simon. „A stejně jako je tvůj kůň klíčem k návratu tvé vlády nad sebou samým, tvůj hněv je zase klíčem vyvolávajícím 'lorda Kerna', kterého - jak jsi sám řekl - sis vytvořil, aby převzal zodpovědnost nad tvými špatnými činy, za něž bys jinak musel dávat vinu sám sobě.“

Rod chvíli mlčel, pak pomalu přikývl. „Ano. A je to lež.“ Zamyšleně usedl na zem. Simon si k němu přisedl. „Už od chvíle, kdy jsem se vrátil z vesmíru lorda Kerna, propadal jsem hněvu - a to je zlé, velice zlé.“

„Takže,“ navázal Simon, „ses začal bát využívat svou vlastní moc, abys nepřivolal jeho.“

Rod na něj chvíli mlčky hleděl. Pak kývl hlavou. „Ano, to dává smysl, že? Asociace. Mé první užití magie bylo výsledkem Kernovy přítomnosti v mé hlavě; takže další užití ho znovu přivolá. Na druhé straně logické to zrovna není?“

„Ne, pokud to řekneš takhle.“

„Ano - nelogičnost se projeví teprve, když to vyslovím.“ Rod se zašklebil. „Ale já svou moc stejně používal. Jsou chvíle, kdy se všemocnost hodí. Zrovna teď, například - Alfar mi držel nůž na krku, takže jsem stejně neměl co ztratit.“ Otrásl se. „A 'lord Kern' nade mnou málem zvítězil úplně.“

„Ano.“ Simon se usmál. „Bál ses, že ano? Myslím použít svou moc, abys nepřivolal 'lorda Kerna'.“

Rod zasmušile přikývl. „I kdyby byl jen iluzí, kterou jsem si sám vytvořil. Ano, pořád se toho bojím.“

„Ale svou moc využívat chceš.“ Simon vztyčil ukazováček. „Ať už se jedná o lorda Kerna nebo tvou vlastní magii, tvůj hněv to přivolává a ty se toho bojíš, protože s tím přichází na tvé ruce pokušení dělat věci, které tvá mysl považuje za špatné.“

Rod znovu přikývl. „Hezky řečeno. Oddělení myšlenek od činů. Ano. Vždycky jsem byl tak trochu schizofrenik.“

„Pak musíš ovládnout moc, kterou užíváš,“ poradil mu Simon. „Tím sjednotíš své myšlenky se svými činy. Ovládni 'lorda Kerna' stejně jako ovládáš svůj hněv. Nezapomněl jsi ještě na náš rozhovor, který se toho týkal? Bylo to těsně potom -“

„Potom co jsem rozdrtil ten ubohý a naprosto nevinný balvan. Ano.“ Rod přikývl a kousl se do rtu. „Ano, vzpomínám si. Ale pořád ještě nevím, jak udržuješ pokličku na kotli svého hněvu.“

„Ne, nic takového nedělám!“ Simon se zamračil a zašermoval Rodovi ukazováčkem před nosem. „Pokud vzplaneš hněvem, nepokoušej se ho pohrbit ani předstírat, že žádný necítíš. Nepokoušej se ho ani přiškrtit - ale ovládni ho.“

Rod se zamračil. „A jak to mám udělat?“

„Tak, že si vytvoříš odstup od osoby, která tě rozhněvala,“ odpověděl Simon. „Já vím, není to vždycky snadné - když pro mne přišli lidé z mé vesnice v čele s farářem, který byl mým přítelem, zanechal jsem svého poustevničení a vrátil jsem se k nim. Postavil jsem si hospodu - s jejich vydatnou pomocí. A když se mi začalo žít lépe, našel jsem si ženu.“ Jeho oči se zase zahleděly do prázdna. „Porodila mi roztomilé děti a společně jsme je vychovávali.“

„Pravda - máš přece dceru.“

„Dvě - a jednoho syna. Který odešel v minulé válce s vojskem na jih a zůstal tam ve službách lorda Borgii. Čert mě vem, ale mám ho rád! I když mě těžce zkoušel, když dospíval.“

„Nemohu říct, že o tom vím naprosto *všechno*,“ zamračil se Rod, „ale co jsem ještě nepoznal, poznám určitě brzy. Jak ses s tím vypořádal?“

„Tak, že jsem se snažil ani na okamžik nezapomenout, že to nejsem já, proti komu se staví, ale to, co pro něj představuji.“

„Autoritu,“ řekl Rod. „Omezování jeho rozletu.“

„Ano - a strom, od kterého se musí oddělit, aby mohl mít svá vlastní práva. A co víc - nehněval se na mne, ale na to, co jsem řekl nebo udělal.“

„To rozhodně dává smysl.“ Rod se zamračil. „Chceš prostě říct, že to byl pouhý hněv a ne nenávisť.“

Simon se zadíval do dále, „Možná, že to je podstata toho. Ale ať už je to hněv nebo nenávisť, zlost na tebe, nebo na to, co děláš, nesmíš

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

ani na okamžik zapomenout, že ta osoba nebo skutek je jen částí tvého života a nikoliv celým - částí, se kterou sice přicházíš do styku, ale nikdy ji k sobě nemůžeš natrvalo připojit.“

„Ale proč ne?“ vybuchl Rod. „Co když jsi k ní citově připoutaný? Co když jsi s ní ve styku neustále, každý den. Co když ji *miluješ*?“

„Ano,“ přikývl Simon vážně. „Je mnohem snadnější krotit svůj temperament před někým, koho vídáš hodinu nebo dvě denně, od koho můžeš odejít domů, zabouchnout za sebou dveře a zapomenout na něj.“ Na tváři se mu objevil mírný úsměv. „Ale nezapomínej, že i ti, které miluješ, jsou také lidé a zaslouží si stejnou úctu a ohledy jako ti, s nimiž se stýkáš jen občas. Pokud se ti nedaří jednat dobře s vlastní rodinou, předstírej, že jsou to tví přátelé.“

Z té představy Roda zamrazilo. „Jenže nejsou! Jsou neoddělitelnou součástí mého života - částí mne samotného!“

„Ne!“ V Simonových očích se zablesklo a v obličeji se mu objevil výraz patriarchální rozhodnosti. „Něčemu takovému nesmíš nikdy uvěřit! Nikdo jiný nemůže být částí tebe samotného. Jsou samostatné osobnosti a existují nezávisle na tobě.“

Rod, zaražen prudkostí Simonovy reakce, se nezmohl na jediné slůvko odpovědi.

Simon pomalu zavrtěl hlavou. „Nikdy si nemysli, že jen proto, že někoho miluješ, nebo on miluje tebe, přestává být samostatnou osobností.“

„Ale... ale... ale to je přece *cíl* manželství!“ vybuchl Rod. „Aby se dva stali jedním!“

„To je lež!“ opáčil Simon. „Je to jen záminka k tomu, aby si jeden člověk podrobil jiného a připravil ho o jeho osobnost! Tvoje žena je samostatná osoba, celistvá a plně oddělená.“ Náhle se usmál. „Protože kdyby nebyla oddělená osoba, nemohla by tě milovat.“

„Ale... ale samotný pojem 'svazek manželský'! To je přece jeho význam: aby se dvě osoby staly jedním tělem a jednou duší?“

Simon rozhodně zavrtěl hlavou. „Možná, že to ten pojem skutečně říká. Pak ale klame: dvě osoby se nemohou stát jednou. Není to možné. Připouštím, že to hezky zní - ale stačí to snad ospravedlnit jeho správnost?“

Rod mlčky zíral na Simona, ohromen tím, co starý muž říkal.

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„Co si myslíš ty?“ otázal se Simon. „Bylo by správné, kdyby se z tebe někdo pokoušel udělat někoho jiného než jsi?“

„Ne! Já jsem já, zatraceně! Kdyby se ze mě někdo pokoušel udělat někoho jiného, eliminoval by mě!“

„Pak je špatně i to, když se pokoušíš udělat z někoho část sebe sama!“ ukázal na něj Simon prstem.

Rod se zamračil a zamyslel se nad tím.

„Když se dva lidé vezmou,“ pokračoval Simon měkce, „měli by se těšit ze společnosti toho druhého - ne snažit se stát se sebou navzájem.“ Znovu se usmál. „Neboť jak jinak se můžeš stát částí někoho jiného, než že eliminoješ svou nebo jeho osobnost?“

Rod pozvedl hlavu a pomalu přikývl. „Chápu, jak to myslíš. A stejně jako je to s mou rodinou, je to i s lordem Kernem, že? Pokouší se stát lordem Gallowglassem - a pokud se mu to povede, Rod Gallowglass přestane existovat.“

„Aha!“ zvolal Simon. „Takže se ti nelíbí představa, že se lord Kern s tebou pokouší spojit a vytvořit tak něco většího?“

„Zabil bych člověka, který by se mne takto pokusil zničit!“ Rod rozhněvaně vyskočil. „Tak by mne neučinil lepším ani větším - ukradl by mi duši!“

Simon se Rodovu vzteku jen usmál a počkal, až sám opadne. „Ale pokud tě ta představa tak odpuzuje v případě lorda Kerna - který, jak jsi mi řekl, je tvým druhým já - jak můžeš chtít udělat něco podobného své vlastní ženě?“

Rod vytřeštil oči, zalapal po dechu a hněv ho okamžitě přešel.

„Může za to tvá žena nebo tvé děti - nebo strach, že přestaneš být sám sebou?“

Rod se znovu pomalu posadil a opřel se o zed'. „Tak proč se na mě hněvám jen v případě, že mi odporují? Proč nejsem stejně rozzlobený, když se mnou souhlasí?“

„Protože když ti odporují, ohrožují tvou osobnost, ale když s tebou souhlasí, vítězí tvá osobnost na úkor jejich.“

Rod se nad tím zamyslel. „Takže hrozba. Vztekám se, když jsem ohrožen.“

„Jistě,“ odpověděl Simon udiveně. „Jaký jiný význam má vztek?“

„Ano - je to obranný mechanismus,“ řekl Rod pomalu. „Je to impulz k boji - odstranění hrozby.“ Ústa se mu náhle roztáhla do úsměvu a ramena se mu roztrásla dušeným smíchem. „Můj bože! Cítím se ohrožen svým tříletým synkem?“

„A nejsi?“ zeptal se Simon vážně.

Rod ztuhl. „To je přece směšné. Copak by mi mohl ublížit?“

„Ale ano, mohl,“ pokýval hlavou Simon, „mohl by ublížit tvému srdci a tvé duši - a velice bolestně.“

Rod se mu zadíval do obličeje. Pak řekl: „Ale vždyť je tak malý a bezbranný!“ Zamračil se. „Na druhé straně mi to tak nepřipadá, když už ve svých třech letech dokáže, že se před ním občas cítím jako hlupák!“

Simon přikývl. „Takže to musíš mít neustále na paměti a říkat si: 'Neponižuje mne.' Protože toho se doopravdy bojíš, nemám pravdu? Že tvoje vlastní já utrpí, a pokud utrpí příliš, vytratí se docela. Není to to, čemu se všichni bráníme svým hněvem?“

„Ale vždyť je to tak hloupé,“ namítl Rod, „myslet si, že by mi takové malé dítě mohlo ublížit!“

„Ano - a právě to si musíš připomenout pokaždé, ucítíš-li jen sebemenší stopu hněvu.“ Simon se opřel o zed' a usmál se. „A stejně, jako je to s tvými dětmi, je to i s lordem Kernem.“

Rod chvíli mlčky uvažoval a pak přikývl. „Tak to je klíč k ovládnutí mého temperamentu? Nezapomínat, že já jsem já?“

„A že lord Kern není Rod Gallowglass. Přesně tak.“ Simon zavřel oči a přikývl. „Ale zase tak jednoduché to není, lorde čaroději. Aby sis mohl být sám sebe vědom, musíš se přijmout - a abys mohl udělat tohle, musíš být sám se sebou spokojený. Musíš věřit, že je dobré být Rodem Gallowglassem.“

„No, myslím, že to bych dokázal,“ řekl Rod pomalu. „Zvláště teď mám důvod si myslet, že je skvělé být Rodem Gallowglassem, když má za manželku Gwen.“

„Myslíš svou ženu?“ Simon se zamračil. „To by ale byla chyba. Ne, lorde čaroději - pokud musíš ve svém sebevědomí spoléhat na jinou osobu, pak vlastně žádné nemáš. Měl by ses těšit z její společnosti, protože je to, co je a je ti drahá - ne protože je tvou

součástí, ani že pro sebe navzájem představujete důvod, proč má cenu žít.“

Rod se zamračil, „Zdá se, že to dává smysl - svým způsobem. Kdybych pro své sebevědomí musel spoléhat na Gwen, pak, pokud by mne ona nepovažovala za dokonalého nebo na mně našla nějakou chybu, musel bych uvěřit, že opravdu za nic nestojím.“

Simon přikývl.

A měl bych pocit, že se mi snaží ublížit, ponížit mne - a rozhněval bych se, protože bych měl pocit, že musím bojovat za svou existenci.“

Simon nepřestal přikyvovat. „Totéž se dělo se mnou - dokud jsem si neuvědomil, proč každá hádka mezi mnou a mou ženou byla horší, než ta poslední - protože ona určitě cítila totéž co já - že na mne musí útočit, aby přežila.“ Potrásl hlavou jako přednášející profesor. „Je to chyba, udělat si z ní měřítko své hodnoty. To je tvé vlastní břímě a ty ho musíš nést sám.“

Rod přikývl. „Musím se naučit žít uvnitř své vlastní kůže, co?“

„Ano.“ Simon se pobaveně usmál. „A nepokoušet se přenést to břemeno ani na svého koně.“

„Ach - Fess.“ To Roda znovu nastartovalo. „On byl tím symbolem, který mne vrátil do mé vlastní identity. Znamená to snad, že mám blíž ke svému koni než ke své ženě?“

„Myslím, že ne.“ Simon se uchechtl. „Protože když se to vezme kolem a kolem, kůň je věc a ne osoba. Může mít svou vlastní povahu a sem tam nějaký záblesk náladovosti, stejně jako člověk. A každý kůň může být jedinečný a nezaměnitelný, stejně jako jsou lidské bytosti - ale přes to všechno nemá nesmrtelnou duši a proto tě nemůže ohrožovat a napadat tvé já. Nemůže ti v tom směru ublížit o nic víc než třeba střevíc nebo lopata.“

Rod pomalu přikývl. Dávalo to smysl - dokonce víc, než Simon věděl, protože Fess nebyl ani živý kůň, ale počítač v těle plném servomechanismů. Jistě, jeho počítač simuloval určitou osobnost - ale ta byla pouhou iluzí, mistrovským, dílem řemeslníků a techniků. Ve skutečnosti byl Fess pouhým kovovým přístrojem a jeho osobnost byla stejně iluzorní, jako jeho schopnost myslet. „Můj kůň je svým způsobem jako meč,“ řekl Rod zamyšleně.

Simon se tiše zasmál. „Také mi připadal jako něco víc než střevíc nebo lopata.“

„Ne, měl jsem na mysli jeho mystiku. Pro rytíře je meč symbolem jeho odvahy a chrabrosti - a jeho cti. Každý meč je pro středověkou mysl jedinečná, nezaměnitelná věc a jejich majitelé ho obdařovali plnohodnotnou osobností. Dávali jim jména. Někdy jim legendy přisuzovaly i vlastní vůli. Pokaždé, když si člověk vzpomene na některý slavný meč, představí si za ním rytíře, jenž jím vládl. Excalibur evokuje představu krále Artuše, Durandal rytíře Rolanda a Gram zase Siegfrieda zabíjejícího Fafnira. Meč byl symbolem rytíře, který ho vlastnil.“

„A tvůj kůň je tvým symbolem?“

Rod se zamračil. „To se mi nezdá úplně přesné - ale něco na tom je. Metaforicky, řekl bych, je Fess můj meč.“

„Pak ho použij.“ V Simonových očích se zalesklo. „Tas ho a zabij stvůru, která nás uvěznila.“

Rod chvíli seděl mlčky a pátral ve svém nitru po strachu - ano, byl tam, ale i odvaha mu čelila. Jenže odvaha sama o sobě k ničemu nebyla; v tomto případě ho jen zavedla do situace, která pro něj byla příliš nebezpečná. A co sebedůvěra? Mohl přivolat lorda Kerna, nechat se naplnit hněvem a přesto mu nedovolit, aby ho ovládl? Pomyslel na Fesse a na vše, co v něm Fess představoval, a náhle cítil, jak jeho nitro zaplavuje klid a mír. Přikývl. „Zkusím to. Ale kdybych začal padat, zachytíš mě, ano?“

„Rád,“ odpověděl Simon s hřejivým úsměvem.

„Tak pozor.“ Rod vstal, opřel se o Simonovo rameno a pomyslel na Alfara, jeho aroganci, jeho drzost a na to, jak ohrožoval jeho děti. Ihned se v něm vzedmula vlna hněvu přerůstajícího v zuřivost. Rod pocítil zlobu lorda Kerna - ale teď si jí byl vědom jako něčeho, co je jeho součástí, skutečnou, ne předanou někým jiným - a proto ho měl pod kontrolou stejně jako své prsty nebo jazyk. Otevřel svou mysl a soustředil se na svět myšlenek. Skutečný svět kolem něj potemněl a krev mu začala bušit v uších. Jen myšlenky teď byly skutečné - míhající se, křižující myšlenky čarodějníků a čarodějnic, tupé, nezáživné přemítání vojáků a sluhů - neslábnuoucí bubnování na pozadí, které prozrazovalo projektivního telepata, jenž zhypnotizoval

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

celé vévodství. Co jiného to mohlo být, když z toho zaznívala tak mocná chvála na velkého černokněžníka Alfara, tak nepřetržité oslavování jeho osvícené vlády nad vším lidem.

Ať už to bylo cokoliv; Rod si byl naprosto jist, že je to klíč k úspěchu Alfarova dobytvačného tažení. Našel v hradě místo, kde to zaznívalo nejsilněji, a pak se tam silou telekineze přenesl.

Kapitola 15

Byla to malá místnost, okrouhlá místnost, místnost se stěnami z šedého kamene a třemi vysokými, úzkými okny. Ale okna byla zakryta nějakou průzračnou hmotou a vzduch v místnosti byl nepřírozně chladný - klimatizovaný. V Rodově hlavě se rozezvonily výstražné zvonky. Podíval se na Simona. Starý čarodějník omámeně mžoural. Rod ho podepřel a zavrčel: „Klid. Tohle dělají čarodějníci, když zmizí.“

„Já jsem... nikdy dřív... příležitost to vyzkoušet,“ vydechl Simon. Rozhlédl se a zbledl v obličeji. Když se podíval zpátky na Roda, tvářil se velice uctivě. „Ach, ty jsi skutečný lord Čaroděj.“

„To jsem,“ ujistil ho Rod, „ale přesto dál zůstávám tvým žákem v oboru manželství a výchovy dětí.“

„Jako já tvým v čarodějnictví.“ Simon ukázal třesoucím se prstem na kovovou skříňku uprostřed místnosti. Stála na štíhlém podstavci, který jim sahal do výše prsou, a na jednom jejím konci byl leskle šedý válec. Z druhého konce vedly kabely ke zdi a k oknu, v němž mizely - patrně k vysílací anténě, usoudil Rod. „Co je to?“ zeptal se Simon hlasem, který se chvěl. „Dílo nějakého alchymisty?“

„Pravděpodobně,“ přisvědčil Rod. „Každopádně je to nějaký přístroj.“ V duchu cítil neustálé bušení mentálního poselství, vychvalující pořád dokola Alfarovy ctnosti. Znělo to tu mnohem silněji, než když byli ve vězení. Pokoušelo se ho to přesvědčit, přemluvit, zlomit jeho vůli pouhým opakováním. Alfar je pán, Alfar je velký, Alfar je právoplatný vládce celého lidstva... „Myslí, že vím, co to je, Simone - nebo alespoň co to dělá. Pokud mám pravdu, tak naposledy, když jsem viděl něco podobného, bylo to živé.“

„Jak?“ Simon poděšeně vzhlédl. „Živá bytost nemůže být stroj.“

„O nic víc, než stroj může být živou bytostí. Ale zdá se, že tenhle ano. Pokud bys to neviděl před sebou, mohl bys odpřísáhnout, že ta věc nemyslí?“

„Co jestli - *tohle*?“ Simon ukázal na přístroj a ohrnul ret. „Samozřejmě, že ne.“

„Mohl bys mi to zopakovat ještě jednou - třeba bych tomu také uvěřil.“ Tiše pak dodal: „Fessi? Kde jsi?“

„Tady, Rode, v hradní stáji,“ odpověděl mu Fessův hlas za uchem.

„Zavři oči,“ zabručel Rod, „a nedělej si starosti s tím, co se stane.“ Sám zavřel oči a představil si Fesse a stáj, ve které se nacházel. Byla docela uklizená, protože vévoda Romanov byl pryč teprve týden - ale první známky rozkladu už byly znát. Například podestýlku už by bylo třeba vyměnit a hnůj se začínal kupit. Ale on potřeboval Fesse a potřeboval ho naléhavě, přímo *tady*... Vyjádřil tu myšlenku nevysloveným příkazem, přísným a panovačným.

V malé místnůstce zahřměl hrom a najednou tam stál Fess a zmateně se kolem sebe rozhlížel. Když promluvil, jeho hlas zněl poněkud kašovitě: „Cooo - kdeee - já byl - já byl - telllepo -“ Robot náhle pohodil hlavou a pak se zhroutil. Hlava mu klesla mezi strnulé přední nohy, kde se zůstala bezvládně pohupovat.

„Záchvat,“ vysvětlil Rod. „To se mu stane vždycky, když musí čelit setkání s magií.“

Ale Simon neodpověděl. Cívil na elektronický aparát a v očích měl skelný výraz. Pomalu, vrávoravě k němu vykročil. *No jistě*, pomyslel si Rod. *Tak blízko u zařízení* - Popadl Simona za rameno a zatřásl jím. „Simone! Probuď se!“ Zatlaskal rukama palec před mužovým obličejem. Simon sebou trhl a jeho pohled se znovu začal zaostřovat. „Co - lorde Čaroději! Skoro bych si myslel - věřil jsem -“

„Že ten hlas v pozadí tvého mozku má pravdu, a že Alfar je fajn chlapík.“ Rod přikývl. „Není divu. Teď už vím jistě, že tenhle kouzelný vynález je - ale ověřme si to.“ Obrátil se zpátky k Fessovi, sáhl pod hrušku jeho sedla po spínači a stiskl ho. Po chvíli se Fessova hlava pomalu zvedla, kůň se podíval na Roda a jeho velké plastikové oči se vyjasnily. „Měl - jsem - záchvat, Rrrode.“

„Ano, měl,“ přisvědčil Rod. „Ale dovol, abych ti ukázal něco zajímavého.“ Přikročil k podstavci a ukázal rukou. „Tohle vydává stále se opakující podvědomé příkazy, Fessi. Pořád dokola to

vychvaluje Alfara až do nebe - a tady je to mnohem silnější než kdekoliv jinde.“

Robot natočil hlavu Rodovým směrem a pak pomalu přistoupil ke skříňce. Pečlivě si ji prohlédl shora, pak zepředu a zezadu. Nakonec Fess řekl: „Mám dostatek informací pro vynesení úsudku, Rode.“

„Vážně? A jak zní?“

„Alfarovo dobytvačné tažení podporují totalisté z budoucnosti.“

„To mě také napadlo,“ opáčil Rod suše. „Mohl bys ještě potvrdit mou domněnku ohledně účelu tohoto zařízení?“

„Jistě. Je to přístroj, který převádí elektřinu na psionické síly. Odhaduji, že ta velká hranatá krabice obsahuje nějaký zvířecí mozek v živném roztoku a dráty přenáší energii z atomové baterie do prodloužené míchy, a pak odvádí z velkého mozku lidské myšlenky do zesilovače a vysílače. Ty se patrně nacházejí ve válcové části přístroje. Signál se pak odvádí koaxiálním kabelem k anténě na střeše téhle věže.“

„Díky.“ Rod ztěžka polkl. „Jsem rád, žeš potvrdil můj předpoklad - alespoň bych měl být rád, myslím. Jejich technologie od dob starého chudáka Skřeta pokročila, co?“

„Technologie se jako všechno ostatní vyvíjí neustále, Rode.“

„Neúprosně, dalo by se skoro říct.“ Rod se obrátil k Simonovi. „Vysílá to myšlenky. Ne živé myšlenky, víš - zaznamenané, vyrobené podobně, jako lidé vyrábějí židle, lodě nebo hrady, ale pořád jen vyrobené. Jsou zaznamenány podobně, jako když zapisuješ zprávu na papír - a vysílány tímto přístrojem znovu a znovu po celém vévodství. Čarodějníci a čarodějnice si alespoň uvědomují, že jsou atakováni - ale průměrný vesničan vůbec nemá ponětí, co se s ním děje. Ale v konečném důsledku na tom čarodějníci nevydělají - dostane je to stejně.“

„Kdo to tady dal?“ Simonův hlas se chvěl.

„Lidé z budoucnosti.“ Rodův obličej byl jako vytesaný z kamene. „Lidé, kteří chtějí, aby byl celý vesmír řízen jedinou mocí.“ Rozhlédl se po okolních prázdných zdech. „Kde vlastně jsou? Skrývají se někde v bezpečí a čekají, až za ně Alfar udělá všechnu špinavou práci. Ale musím přiznat, že jsem zklamaný - čekal jsem, že jich tu alespoň pár

najdu hlídat.“ Zmocnilo se ho rozhořčení, které pomalu přerůstalo v hněv; začal se chvět.

„Klid, klid.“ Simon ho vzal za loket. „Proč by měli? Proč hlídat něco, o čem nikdo neví a co nevyžaduje žádnou péči?“

„Jo - je to plně automatizované, že? A jen proto, že to považuji za pravděpodobné, tu přece na mne nebudou čekat, že? Ale stejně bych čekal, že myšlení obstará člověk, nějaký čarodějník nebo čarodějnice! Možná napojený na psionický zesilovač - ale jeden z Alfarových nohsledů. Jenže tohle!“ Mávl rukou směrem k přístroji. „To je tedy něco! To je ten slavný čaroděj - to je ten mág mágů! To je ten neuvěřitelně mocný černokněžník, který neochvějně bojuje proti pánům - dokud se mu nevybijí baterie.“

„Ale stačilo to,“ podotkl Simon vedle něj.

„Zatraceně, to ano!“ Rod se obrátil a začal se přehrabovat ve Fessově sedlovém vaku. „Kde je to kladivo, co s sebou obvykle vozím?“

„Mohl bych navrhnout, Rode, že mnohem efektivnější a rychlejší by bylo přístroj prostě vypnout?“

Rod pokrčil rameny. „Proč ne? Mně je to jedno - rozmlátit to přece můžu i potom!“ Vrátil se k přístroji a začal si ho prohlížet zblízka. „Kde je vypínač?“

„Poblíž válce jsem objevil tlakový spínač,“ odpověděl Fess. „Byl bys tak laskavý a stiskl ho. Rode?“

„Jistě “ Rod přitlačil ukazováček na vystouplý čtvereček. Přístroj cvakl, ještě několik sekund bzučel a pak se jeho válcová část natočila směrem k Rodovi. Rod vzal kotouček, který se z něj vysunul, a s nedůvěrou si ho prohlédl. „Co je to?“

„Podle všech znaků soudím, že válec je přehrávač, Rode. To znamená, že ten disk by mohl být záznamovým médiem.“

„Aha!“ Rod se rozmáchl, jako by chtěl diskem mrštit o zeď.

„Mohl bych poznamenat,“ řekl Fess rychle, „že by se nám ten disk ještě mohl hodit?“

Rod se zamračil. „Myslím, že možné to je - ale poslyš: musíš mě mermomocí připravit o všechnu radost?“ Schoval kotouček do své brašny. „Takže jsme zarazili masové hypnotizování populace. Jak je teď probereme?“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„Proč nevyzkoušet telepata?“ navrhl robot. „Soudím, že zařízení bude fungovat stejně dobře s lidskou myslí, jako s jejím záznamem.“

Rod se obrátil ke svému příteli. „Ehm, mistře Simone...“

Starší muž se nedokázal ovládnout a mimovolně ucouvl. Statečně se však zeptal: „Mohu ti s něčím pomoci, lorde Čaroději?“

„Tím, že dodáš své myšlenky tomuto zařízení.“ Rod kývl hlavou k přístroji. „Ale musíš se ho dotýkat čelem.“

Simon vytřeštil oči; ve tváři se mu objevil výraz děsu.

„Ach, tvé myslí to nijak neublíží,“ řekl Rod rychle. „Tolik vím jistě. Tahle část přístroje myšlenky jen přijímá - nic nevysílá.“ Otočil se a přitiskl čelo k měniči. „Vidíš? Není to nebezpečné.“

„Jistě,“ vydechl Simon nepřesvědčeně. „Proč tomu neposkytneš své myšlenky?“

„Protože neumím rušit Alfarovo kouzlo.“ Rod odstoupil a přenechal místo u přístroje Simonovi. „Zkusil bys to, prosím tě? Jen přitiskni čelo k té kulaté desce a mysli si, že je to voják, který potřebuje odčarovat.“

Simon stál několik sekund bez hnutí. Pak se zhluboka nadechl a vykročil vpřed. Rod se díval, jak tiskne čelo k měniči. Jeho obdiv k Simonovi ještě stoupl. Zdálo se, že venkovský hostinský nemá o nic méně odvahy, než kterýkoliv rytíř.

Simon zavřel oči. Jeho rysy se napjaly a získaly soustředěný výraz.

Rod strnul, jak ho Simonovy myšlenky zasáhly plnou silou. Neměly slova; byl to jen pocit, jako by mu někdo sympatický naslouchal, hluboce naslouchal všemu, co Rod říkal ve svém srdci - a pak jemně, laskavě, ale pevně odpovídal. Rod potřásl hlavou a odkašlal si. „Tak to bychom měli, co?“ Obrátil se na Fesse. „Jak poznáme, jestli se mu to povedlo nebo ne?“

„Podle Alfarovy reakce, Rode. Bezpochyby už si všiml, že jsme mu narušili vysílání, ale váhá napadnout nás ze strachu před tvou mocí.“

Rod vzhlédl. „To mě - nenapadlo -“

„Považuji to za velice pravděpodobnou možnost,“ odušil Fess. „Alfar už jistě ví, že jsme zničili samu podstatu jeho moci - takže nás bude muset napadnout, jinak ztratí všechno, co dobyt.“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

Náhle se ozvalo pateronásobné zahřmění hromu a v místnosti se zjevil Alfar doprovázený třemi čarodějnicemi a jedním čarodějníkem. V ruce svíral hrozivě vyhlížející širokou šavli, kterou se rozpřahoval na Roda.

Rod rychle uskočil. Špička břitu ho minula jen o kousek a Fess okamžitě skočil mezi něj a čarodějnickou bandu. Jedna z čarodějnic na něj ukázala rukou s napřaženými prsty a vzduchem zasvištělo tucet lesklých ocelových šipek.

Fess uhnul kousek doleva a zaštitil tak Roda i Simona. Šipky zazvonily o jeho koňský bok, odrazily se a dopadly na zem - v pravý okamžik, aby na ně jiná čarodějnice mohla šlápnout. Zaječela a odbelhala se stranou, zatímco Alfar se znovu rozmáchl šavlí. Tentokrát však už byl Rod ve střehu, skočil po něm a vykopl mu zbraň z ruky a Fess se svými kopyty postaral o další dva bojechtivé mágy. Rod na Alfara zaútočil úderem karate a Alfar uskočil, ale ne dost rychle - Rodovy prsty se mu svezly po klíční kosti a černokněžník zařval bolestí. Jedna z čarodějnic třeštila oči na Fesse a pomalu ustupovala a Rod náhle ucítil prudký nápor nejružnějších emocí - vzteku, strachu, zmatku, lásky. Byla to projektivní telepatka a zasáhla Fesse vším, co měla na skladě - přirozeně bez jakékoliv reakce z jeho strany.

Což Rodovi připomnělo, kdo je, a že ty emoce jsou pouhou iluzí. Přinutil se je ignorovat a obrátit svou pozornost zpátky na Alfara. Než k tomu však mohlo dojít, ze zdi se uvolnil kámen a rozletěl se proti Rodovi. Rod uskočil, ale kámen ho přece jen zasáhl do ramene. Projela jím bolest a v jeho nitru se vzedmula vlna vzteku. Pokusil se ho ovládnout, protože věděl, že by jen zpomalil jeho reflexy, v tuto chvíli si takový přepych rozhodně dovolit nemohl. Vzduchem proletěl další balvan a on se jen tak tak stačil přikrčit a schovat hlavu. Balvan narazil do zdi za ním a jiný zazvonil o Fessovu obšívku. Rod ztuhl - kdyby některý kámen narazil do Fessova boku, mohl by narušit jeho pancíř a poškodit počítačový mozek ukrytý uvnitř!

To stačilo. Ještě zahlédl jiný balvan ženoucí se na něj vzduchem a uskočil - ale ne dost rychle. Balvan ho zasáhl do kyčle a Rod zařval bolestí. Oběma nohama mu projel plamenný nůž. Kolena se mu podlomila a on se složil k zemi.

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

A nad ním stál Alfar, šavli znovu v rukou, na tváři zlomyslný škleb.

Rod se stačil odvalit v poslední sekundě. Lesklé ostří udeřilo do kamenné podlahy a vypadlo Altarovi z ruky. Jeden z balvanů přistál jen kousek od jeho obličeje. Alfar zaječel a uskočil - a přitom o něco zakopla a svalil se.

Rod už klečel na jednom koleni a zoufale se pokoušel postavit na nohy. Náhle uviděl, co vlastně Alfara srazilo - Geoffrey! Chlapec se na něj rychle zašklebil a pak zaútočil svým osmnáctipalcovým mečem na ležícího černokněžníka, který mu jen tak tak stačil uhnout. Jeho ruka zašátrala po kamenech, až našla rukojeť šavle a znovu ji pevně sevřela.

Kolem Goffreye se mihl další balvan. Chlapec se mu sice bez potíží vyhnul, ale když Rod viděl, jaké nebezpečí jeho synkovi hrozilo, jeho hněv propukl v plné síle. Vrhł se na telekinetičku - ale do cesty mu skočil Alfar se šavlí. Rod uskočil a zatímco mu kolem hlavy prosvištěl další kamenný kvádr, sekl po něm malíkovou hranou. Alfarovi se jen tak tak podařilo vyhnout.

Telekinetička byla obklopena vírem balvanů, které ve vzduchu divoce narážely jeden do druhého. Zuby měla vyceněné v ďábelském soustředění a na čele jí vyřázely kapičky potu. Geoffrey se rychle sehnul, pronikl pod hradbou kamení a bodl. Telekinetička zaječela a uskočila, zakopla o Gregoryho a spadla. Vzápětí ji na hlavu dopadl Magnusův obušek a ona se bezvládně složila na podlahu.

Cordelie se s vervou vrhla na jinou čarodějnici - ale mezi nimi se najednou objevila čarodějnice jako z pohádky, kompletně vybavená špičatým kloboukem počínaje, koštětem a hákovitým nosem s bradavicí konče. S prsty zahnutými jako drápy se vrhla na dítě. Po jejím boku se zhmotnil duch, žlutý, velký a na pohled slizký. Ale Cordelie se jen zamračila: „Tohle sis mohla ušetřit, ty hloupá čarodějnice! Myslíš si snad, že jsem malé dítě?“ a vrhla své koště proti iluzionistce. Koště proletělo přízračnou čarodějnici a narazilo do té skutečné za ní - čarodějnice zaječela a oba přeludy zmizely. Ale koště nedopadlo na zem jak by se dalo čekat, nýbrž začalo vířit kolem nebohé iluzionistky rychleji, než se stačila otáčet, a přitom ji bušilo do hlavy, do zad a do ramen. Čarodějnice znovu zaječela a vrhla se k

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

otevřeným dveřím - tam však stála Gwen s připraveným koštětem. Jeho násada dopadla na lebku iluzionistky a nebohá žena se v bezvědomí poroučela k zemi.

Rod uskočil před Alfarovou šavlí a ramenem se opřel o zeď, jak se pod ním nohy zase podlomily. Přenesl váhu na zdravější nohu a tasil meč právě včas, aby paríroval další černokněžníkův výpad. Pak, dřív, než se Alfar mohl vzpamatovat, zaútočil on. Černokněžník ucouvl jen o palec dál, než Rod dosáhl svým mečem a všiml si dvou svých pobočníků na podlaze. Takřka ve stejnou chvíli zasáhlo Fessovo kopyto spánek projektivní telepatky. Žena se v bezvědomí skácela k zemi. Alfar zaječel a Rod se po něm vrhl, přitom ho bezděčně uchopil za ruku, jak zavrával na poraněné noze. Rozmáchl se mečem na Alfara, ten si toho všiml - a najednou oba byli na nějakém docela cizím místě. Rod zavřel oči a přál si, aby tam nebyli - vtom se ozvalo zahřmění a Rod oči zase otevřel - zjistil, že se stále drží černokněžníkovy levice a kolem není nic, docela nic, než našedlá prázdnota osvětlená neurčitým, tlumeným světlem - a jeho nepřítel.

Alfar se kolem sebe rozhlédl a zaječel: „Jsme ztraceni!“ Pak zavřel oči a Rod zachytil jeho přání dostat se na nějaké jiné místo. Kontroval mu protipřáním. Jejich těla se zachvěla jako v příbojové vlně, ale zůstala tam, kde byla. „Jsi v Nicotě,“ zavrčel Rod, „a odsud se už nedostaneš!“

Alfar znovu zaječel hrůzou i vztekem a rozmáchl se po Rodovi šavlí. Ale Rod si ho přitáhl k sobě, uchopil oběma rukama jeho pravici a zlomil si ji přes koleno. Celým jeho tělem při tom projela řezavá bolest, ale šavle vypadla z Alfarovy bezvládné ruky a ztratila se v prázdnotě. Rod zasadil černokněžníkovi pravý hák. Alfar se přihrčil a Rodova pěst mu sjela po dolní čelisti, až mu hlava poskočila, ale přesto ještě stačil Roda kopnout kolenem do rozkroku. Rod sklapl jako zavírací nůž, nicméně Alfarovu ruku nepustil. Rukou při tom vytáhl dýku, kterou měl v botě, a vyrazil jí proti Alfarovu břichu. Čepel sjela po dolním žeberním oblouku a zabodla se do černokněžníkových útrob. Rod mu zasadil druhou ránu, ránu z milosti, do srdce. Uviděl, že Alfarovy oči zesklivatěly, pak tělo, které stále držel levou rukou, ochablo. Nedokázal ho pustit a napůl nevěřícně na

něj zíral, zatímco vztek v jeho nitru pomalu vystřídala lítost. „Bylo to buď já nebo on,“ řekl Rod omluvně, ale nikdo ho neslyšel.

Pustil mrtvé Alfarovo tělo a díval se, jak se od něj pomalu vzdaluje, převaluje se a zanechává za sebou stopu krve. Po chvíli zmizelo v šedé mlze úplně, zůstala po něm jen tenká rudá nitka.

Rod se znechuceně odvrátil. Po dlouhý neměřitelný okamžik zůstal viset v prázdnu, přemítal a pokoušel se vypořádat s tím co udělal, až se se svým činem nakonec smířil a pomalu se uklidnil. Věděl, že byl oprávněný - ale proto ještě nebyl o nic strašnější.

Když si takto udělal pořádek ve své mysli, otevřel ji jiným myšlenkám - na své děti a Gwen. Vyšly z toho hrozného boje živé? A co tam vlastně k čertu vůbec dělaly? Ted' nezáleželo na tom, že pokud by tam nebyly, přišly by o tátu a Gwen o manžela - to byla jiná otázka! Co tam dělaly, v tak nebezpečné situaci?

Pomáhaly mu, to bylo jasné - a budou mu muset pomoci ještě jednou, jinak nikdy nenajde cestu odsud. Prázdnota mu strach nenaháněla - v prostoru mezi vesmíry už byl dříve.

A domů se vrátí stejným způsobem jako tehdy. Zavřel oči a začal svou myslí naslouchat. Ted' - Gregoryho myšlenky, nevyjádřitelné slovy, tichý stesk po otci - stejné jako ty, které ho domů přivedly už v minulosti. Rod si ulehčeně oddechl a dovolil chlapcovým myšlenkám, aby mu zaplnily mysl. Pak se vydal k místu, odkud vycházely.

„Přišli opravdu všichni?“ Rod zaťal zuby nad náhlou bolestí, která mu projela předloktím.

„Bud' statečný, můj pane,“ zamumlala Gwen. Uvázala poslední uzlík na obvaze jeho tricepsu. „Ano, přišli všichni - všechny čarodějnice a čarodějníci z Královnina covenu. Dokonce i stará Agáta a Galen vyšli ze své Temné věže, aby obcházel od jedné vesnice k druhé a hovořili s ubohými vesničany, kteří se probrali ze zakletí a byli naprosto zmatení.“

„Ani se jim nedivím,“ zabručel Rod. „Kdybych se já probral z tranzu a zjistil, že jsem oddaně sloužil uzurpátorovi, zatímco můj právoplatný pán seděl v žaláři, také bych byl trochu zmatený. Vlastně

bych byl pořádně vyděšený.“ Mrkl na Gwen a zkusil pohnout rukou. „Bylo to skutečně nutné?“

„Určitě,“ odpověděla mu tónem, který nepřipouštěl námitky. „Ale je to jen na den nebo dva, než léky zapůsobí.“

„Vůbec jsem si nevšiml, že jsem tam byl zraněn.“ Rod se zadíval na svůj obvaz. „Břít projel jen masem.“

Gwen přikývla. „Díky Bohu, že nezasáhl kost.“

„Lorde Čaroději!“

Rod vzhlédl.

Byli ve velké síni hradu vévody Romanova. Byla to obrovská místnost třicet stop vysoká, čtyřicet široká a osmdesát dlouhá - a v tuto chvíli prázdná, neboť všechny stoly a židle byly po večeři navršeny ke zdi pro večerní zábavu. Stůl vévody a vévodkyně na vyvýšeném stupínku samozřejmě zůstal a Rod teď seděl za ním stejně jako Gwen - ačkoliv úmyslně ne na místech šlechtického páru.

Do síně vtrhl náčelník stráže, stále ještě v Alfarově uniformě a oči mu plály vzrušením.

„Jsou zrádci pod zámkem?“ zeptal se Rod.

„Ano, mylord.“ Náčelník zastavil přímo před Rodem. „Když jsme se uprostřed boje probudili ze zakletí, ihned jsme věděli, kdo zůstal loajální mylordu vévodovi a kdo ne, neboť naše mysli byly ukolébány k spánku, zatímco mysli zrádců stále bděly.“

Rod přikývl. „Nějakou zvláštní shodou náhod to byli zrovna ti, kteří veleli.“ Bez dobrodiní hypnózy Alfara poslouchalo několik místních rytířů. Jelikož i středověká společnost měla své zásady, zamkl je Rod do kobek žaláře osobně. Jeden z nich se bránil, ale když ostatní uviděli, jak skončil, šli bez odporu. Bylo to zkrátka příliš zahanbuující, nechat se porazit čtveřicí dětí... Několika z nich to myslelo rychleji než ostatním, a podařilo se jim uprchnout hned, když kolem nich začali vesničané přicházet k sobě. To bylo v pořádku, Rod měl po ruce několik tisíc vojáků, které bylo třeba nějak zaměstnat. Štvanice vyhovovala skvěle...

Ale obyčejní vojáci, kteří kolaborovali s Alfarem, mohli být obvykle přenecháni péči svých druhů - poté co jim Rod vysvětlil, že ať už s nimi udělají cokoli, měli by to přežít. „Takže jsi našel nejhlubší a nejtemnější kobku a zamkl jsi je tam?“

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„Ano, mylorde.“ Náčelníkovi se zalesklo v očích. „Toho, kdo tam byl předtím, jsme zase pustili.“ S úklonou se obrátil k muži, který stál za ním. Kabátec i nohavice měl roztrhané a potřísněné zaschlou krví, obličej měl zamazaný špínou a vlasy spleené. Pravá paže, na které mu zela hluboká rána, mu bezvládně visela podél těla, ale stál vzpřímeně a hlavu nesl vysoko. Vedle něj stáli dva stejně zbědovaní a stejně hrdí rytíři. Celý průvod uzavíral poněkud zmatený Simon.

Rod vyskočil na nohy, ignoruje při tom bolest, která mu projela bokem, a náčelník stráží oznámil: „Můj pán, vévoda z Romanovců!“

Rod sestoupil ze stupínku, aby objal svého někdejšího nepřítele. „Díky Bohu, že jsi stále naživu!“

„A tobě za mou záchranu!“ Vévoda sklonil hlavu. „Rád tě vidím, lordě Čaroději! Já i všichni moji poddaní jsou tobě i tvým blízkým nadosmrti zavázáni.“

„Možná víc 'mým blízkým', než mně.“ Rod se ohlédl po svých dětech, které seděly způsobně na stupínku kolem své matky. „Když došlo na lámání chleba, byli to oni, kdo za mne tahal horké kaštiny z ohně.“

„Pak dovol, abych ti z celého srdce poděkoval, lady Gallowglassová, i vám, statečné děti!“ Vévoda se znovu uklonil.

Všichni oslovení vyskočili a uklonili se rovněž.

Když se vévoda narovnal, jeho obličej hořel dychtivostí. „Lorde Čaroději - co moje žena a děti? Podařilo se jim - uniknout?“

„Podařilo a moje žena a děti se postaraly, aby se do Runnymede dostaly v bezpečí.“ Rod se obrátil na Gwen. „Nemám pravdu?“

„Jistě, můj pane. Jak bychom mohli neudělat to, co jsme ti slíbili.“

„Ano - ale že v bezpečí *zůstanete* jste neslibovali, co? Víš vůbec, jaký osud pro vás chystal Alfar?“

„Ano!“ Gweniny oči se rozšířily. „Ted' už nebude mít příležitost to splnit. Jen se dívím, že ses k němu choval tak milosrdně.“

„No, nepatřím zrovna k těm, které baví rozsévat kolem sebe smrt.“ Ale Rod se neubráníl pocitu, že je docela rád, že všechno nakonec dopadlo tak, jak to dopadlo. „Chystal také smrt pro vévodkyni a její děti -“

„Ani v tom neuspěl,“ řekla Gwen rychle, když si všimla vévodova výrazu ve tváři. „Když jsem je viděla naposledy, byli všichni v Runnymede, v bezpečí u Jejich Veličenstev.“

„Ano - k čemu jinému by byli panovníci?“ Rod si povšiml, že se vévoda při jeho slovech zarděl - bezpochyby si vzpomněl na svou někdejší rebelii.

„Hráli jsme si s nimi sotva před třemi hodinami, tati,“ ujistil ho Geoffrey.

Vévoda si ulehčeně oddechl. Pak v něm zvítězil otec a hostitel. „Před třemi hodinami? A tvé děti od té doby ještě nejedly?“ Obrátil se na náčelníka stráží. „Sežeň kuchaře, náčelníku! Vyžeň je z jejich pelechů a naříd' jim, aby přinesli maso a víno - a také nějaké medové koláčky.“

Děti zbystřily.

„Tři hodiny.“ Vévoda se zamračeně obrátil zpět na děti. „A bylo to v Runnymede?“

Děti přikývly.

Vévoda se tázavě podíval na Roda. „Jak se sem mohly dostat tak rychle?“

„Dobrá otázka.“ Rod se obrátil na Gwen. „Tady to bylo poněkud nebezpečné, má drahá. Jak moc blízko jste čekali, až vás budu potřebovat?“

„Chlapci byli v Runnymede, můj pane, jak jsi zrovna slyšel,“ odpověděla Gwen. „Nemuseli tu čekat, protože se sem mohli přenést o stovky mil dál v mžiku oka.“

Rod věděl, že jejich akční rádius byl ještě mnohem a mnohem větší, ale věděl také, že by nebylo moudré se o tom zmiňovat, zvláště ne když byli u toho.

„Zpočátku,“ pokračovala Gwen, „jsem já s Cordelií byla s nimi, neboť jsme mohly číst tvé myšlenky a přiletět k tobě, kdyby ti něco zlého hrozilo. Proto jsem si dělala nemalé starosti, když tvé myšlenky tak náhle ustaly.“

Cordelie vážně přikývla. „Plakala, tati.“

„Ale ne, drahá!“ Rod uchopil Gwen za ruce. „Nechtěl jsem -“

„Ne, jistě, že ne.“ Usmála se. „Ale chápeš snad, jak mi v tu chvíli bylo.“

Rod pomalu přikývl. „Řekl bych, že ano.“

„Takže jsem nechala chlapce v péči Jejich královských Veličenstev a spolu s O'Berinem jsem se vydala na sever. Vzala jsem na sebe podobu orla mořského -“

Rod zakoulel očima. „Věděl jsem hned, jak jsem toho zatraceného ptáka uviděl tak daleko ve vnitrozemí, že budou problémy!“ Jistě, bylo mu naprosto jasné, že se Gwen nemohla zmenšit do velikosti obyčejného dravce, stejně jako motýl nemohl dělat porodní bábu žirafě. Byla to pouhá projekční iluze, v jejímž důsledku si lidé, kteří viděli ženu, mysleli, že vidí orla. „Kdybych neodstínil své myšlenky, patrně bych tvé kouzlo prohlédl!“

„Jenže kdybys je neodstínil, neletěla bych se podívat, co je s tebou,“ opáčila Gwen. „A našla jsem tě i když ses zamaskoval, Rode Gallowglassi.“

To bylo uklidňující - svým způsobem.

„Pak už stačilo jen naslouchat myšlenkám toho dobrého muže, který jel s tebou,“ pokračovala Gwen. Usmála se na Simona. „Musím ti poděkovat, mistře Simone.“

Starý muž pořád ještě vypadal zmateně, nicméně se uklonil a usmál se. „Bylo mi ctí, mylady - ačkoliv nemohu říct, že zamýšlenou.“

„Zavolala jsem tedy Cordelii a obě jsme ti zůstaly nablízku,“ pokračovala Gwen. „Pak, když jsi odhodil štíty ze své mysli, jsem shledala, že myslíš na mne.“

„A nemohla jsi to jen tak přeslechnout,“ zabručel Rod.

„Samozřejmě, že ne!“ zvolala Gwen rozhořčeně. „Když ses pak přenesl do věžní místnosti, pochopila jsem, že se schyluje k poslednímu boji, a poslala jsem Cordelii, aby hlídala na střeše. Když jsi zničil ten strašný vynález, věděla jsem, že k boji dojde každou chvíli a zavolala jsem syny, takže mohla celá rodina bojovat zase bok po boku.“

„Velice roztomilé,“ zašklebil se Rod. „A třebaže nechci popírat, že jsem vás viděl rád, cítil jsem se mnohem lépe, když jsem zjistil, že to děti přečkaly až do konce bez pohromy.“

„Jistěže, můj pane! Přece bych je nevystavila nebezpečí.“

Rod zalapal po dechu. „Tak jak bys nazvala tu řez, kterou jsme právě prošli - rodinným dýchánkem?“

„Ach ne! Na to to byla příliš velká zábava!“ zvolal Geoffrey.

„Rodinné dýchánky jsou také zábava,“ namítl Gregory.

„Tati!“ zvolala Cordelie rozhořčeně a Magnus vypjal hrud' „Byla to pouhá šarvátka.“

„Bojovali jsme s nimi už předtím,“ připomněl jim Geoffrey, „a znali jsme jejich moc - až na Alfara, kterého jsme ti přenechali.“

„Děkuji vám za projevenou důvěru. Ale stejně mohlo dojít k nehodě -“

„Jako kdekoliv jinde, když jde o děti,“ povzdechla si Gwen. „Tady jsem je alespoň měla na očích. Jen si představ, manželí, že bych je nechala třeba bez dozoru v kuchyni.“

Rod se otrásl. „Máš pravdu, drahá, takové nebezpečné experimenty raději ani nezkoušej.“ Obrátil se na vévodu. „Také se někdy cítíš tak nadbytečný?“

„To ne, tati!“ zvolal Magnus. „Pomohli jsme ti přece jen trochu na konci.“

„To je pravda,“ přidal se George, „sami bychom si s černokněžníkem nikdy neporadili.“

Rod sice zachytil pohled, který si vyměnili Magnus a Geoffrey, ale rozhodl se, že to nebude rozvádět.

„Víš, můj manželí,“ Gwen zatleskala rukama. „Při tom posledním boji jsem slyšela tvé myšlenky neustále. Byl v nich hněv, jistě, ale ovládal jsi ho. Znamená to, že sis vzal rady tohoto dobrého muže k srdci?“ Kývla směrem k Simonovi.

„Vzal,“ ujistil ji Rod. „Přinejmenším tentokrát to účinkovalo.“

„Znamená to, že už nebudeš nikdy zuřit, tati?“ zvolala Cordelie a ostatní děti radostně vzhledly.

„Jistě vám to slíbit nemohu,“ řekl Rod, „ale myslím, že to zvládnou. Proč se ptáte - chystáte snad něco?“

Ať už měla odpověď znít jakkoliv, byla zapomenuta při pohledu na kuchaře, kteří přinesli večeři. Postavili plné tácy na stůl a děti se na ně s radostným pokřikem vrhly. Magnus se k nim dostal jako první, utrlh pečené husí stehno a podal ho Rodovi. „Tady, tati. To je pro tebe!“

„Díky,“ odpověděl Rod potěšeně. „Je hezké vědět, že na mne někdo myslí.“

„Já chci to druhé,“ zvolala Cordelie a natáhla ruku.

„Ne, ty přece drůbež nerada!“ Geoffreyova ruka byla rychlejší a on se chopil husí končetiny dřív než jeho sestra.

„Pusť to!“ zaječela Cordelie. „Já si o ně řekla dřív!“

„Ale já ho držím!“

„Já tu husu viděl dřív, než vy oba!“ Magnusova ruka se propletla mezi rukama sourozenců. „To není spravedlivé, že o ni mám přijít jen proto, že jsem myslel na tátů!“

„Ehm, děti,“ řekl Rod jemně, „utište se, prosím.“

„To je moje!“

„Ne! Moje!“

„Já jsem starší! Já si vybírám první!“

„Děti!“ Rod poněkud pozvedl hlas. „Nechte toho!“

Gwen mu položila ruku na rameno. Pomohlo to - hněv ho okamžitě zase přešel.

Cordelie se obrátila ke svým bratrům. „Poslyšte, vy jste ti nejsobečtější a nejnevychovanější kluci, jaké svět kdy viděl, a -“

„Podívej se na sebe, ano? Už teď jsi pěkná fúrie!“

Diskuse mezi sourozenci se změnila v divokou hádku, v níž nadávka střídala nadávku a urážka urážku.

Rod přihlížel mlčky a snažil se udržet na uzdě svůj hněv. Pak se jeho pohled setkal se Simonovým. Rod se zahleděl do starcových klidných očí a začal v sobě cítit sílu, o které dosud neměl ani tušení. Zhluboka se nadechl a připomněl si, že dětinsky působí jejich chování (což je v pořádku - oni děti byly), ale ne jeho - dokud se k nim nepřidá. Tak ovládl i poslední pozůstatky svého hněvu. Byl Rod Gallowglass - a nebyl o nic méně sám sebou ani o nic méně osobností jen proto, že se jeho děti mezi sebou hádaly.

Ale věděl, jak upoutat jejich pozornost. Natáhl ruku, uchopil zbylé stehno a odtrhl ho.

Děti okamžitě zmlkly. „Tati!“

„Ne! To není tvoje!“

„Ty už jsi jedno měl, tati!“

„To není spravedlivé,“ pípł Gregory a trucovitě vystrčil bradu.

Ch. Stasheff – Čaroděj rozzuřený

„Ale vyřeší to vaši hádku,“ opáčil Rod. Obrátil se ke Gwen a s dvornou poklonou jí stehno předal. „Má drahá, tys zachránila tento den. Tvá zásluha je stejně velká jako ta moje.“

„Ale tati!“ Cordelie si založila ruce v bok a probodla ho pohledem. „Teď bys přece měl být *hodný* táta!“

„Pročpak?“ ušklíbl se Rod. „Jak tě vůbec něco takového mohlo napadnout?“